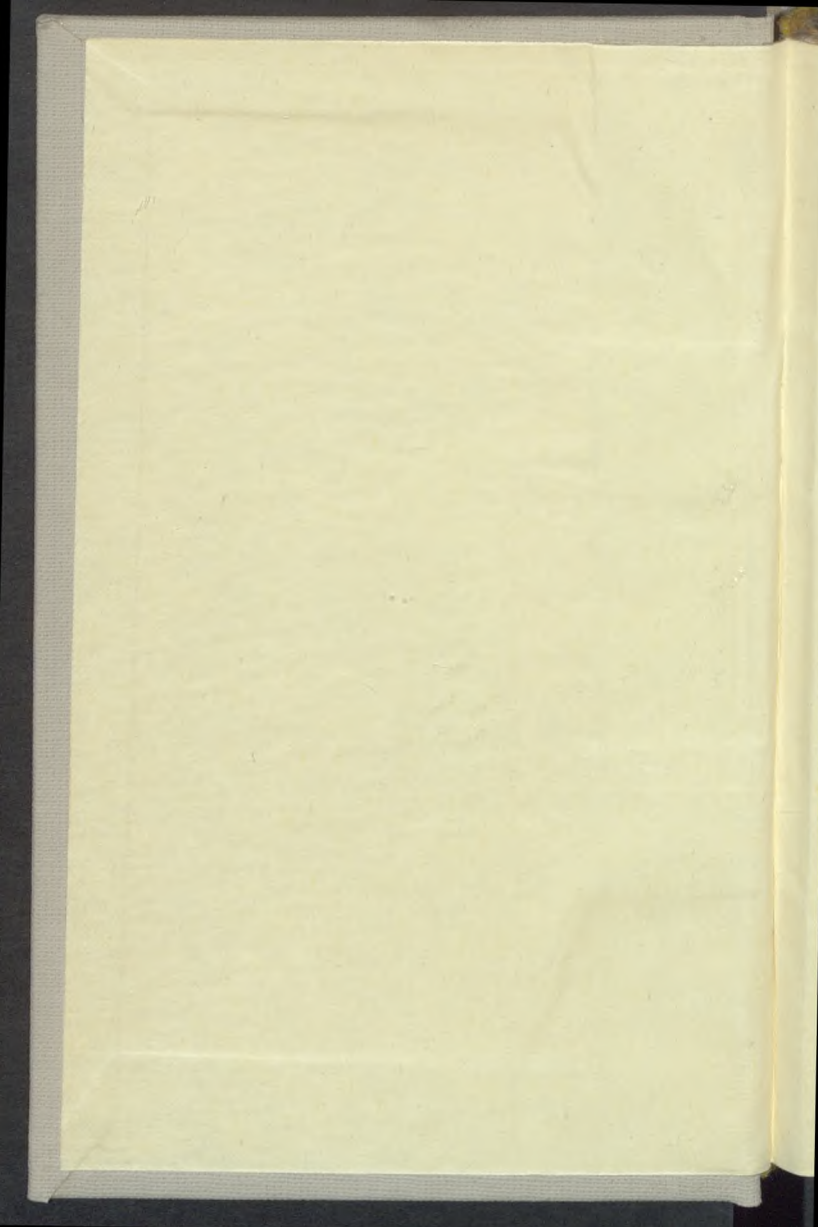
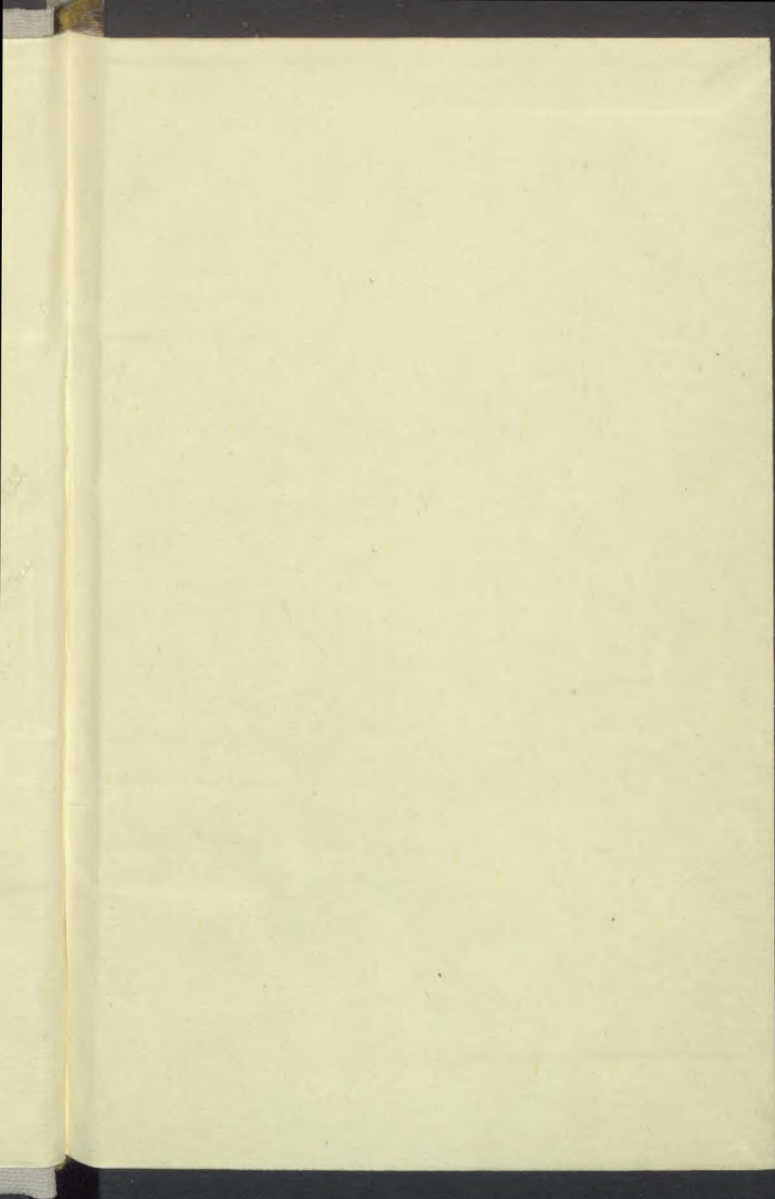

M
.....
15.820

30
.....

OSZK

15

A

M
15.820/
30

L. J. VANCE

A SZÜRKERUHÁS LEÁNY

REGÉNY

FORDÍTOTTA
BALLA MIHÁLY

BUDAPEST
AZ ATHENAEUM IRODALMI ÉS NYOMDAI R.-T.
KIADÁSA

M
1952. 2
02

52
M 15.820/30

B 462/1991

ELSŐ FEJEZET.

Egy forró nyári nap alkonyatán zöldre festett, nagy automobil fordult be az 59. utca sarkán és délnek kanyarodva, az ötödik avenue kocsútjára.

Négy autórúhás, köpenyes, porral belepett fiatalember ült benne, az ötödik pedig, aki szembetűnően elütött társaitól, a sofőr mellett foglalt helyet. Maitland Dániel volt, akit voltaképpen fölösleges bemutatni, mert anyagi és társadalmi helyzetével a newyorki felső négyszáz bálványa volt, azonkívül közkedvelt is, s az aranyifjúság körében kiszámíthatatlanságáért: »az eszeveszett Maitland«-nak nevezték.

Maitland szinte bánta már, hogy pillanatnyi szeszélyében meghívta barátait erre az örületes automobiltúrára. Mialatt cigarettázva ült a zöld bőrpárnán, szíve mélyéből kívánta, hogy bár legalább erre a mai estére megszabadulhatna cimboráitól.

De nehéz volt okot találni, amellyel kiementse magát, azonkívül pedig sokkal lustább volt, semhogy még hazugságon is törje

fejét. Ennek következtében erős lélekkel nézett szemébe annak az unalomnak, melyet ma este még el kell viselnie.

Bevezetőnek egy kellemes félóra — a fürdés meg az öltözködés ideje — várta; aztán a vacsora Sherrynél, Newyork egyik legelőkelőbb vendéglősnél, utána éjszakai csatangolás a házak tetején levő kerti vendéglőkben, azután második vacsora a klubban s végezetül kártyázás világos virradatig.

— Rémes! — dörmögte Maitland magában.

Az autó most a 34. utca közelében megállt. Maitland felvetette szemét s pillantása saját legénylakására esett. Megnyugvó sóhajjal állt fel, lerázta magáról a port s a gyalogjáróra tette lábát.

— Tehát egy óra múlva Sherrynél! — kiáltották neki. — De pontosan!

— Legyetek nyugodtak, ott leszek, — felelte Maitland.

Még egy tréfás megjegyzés, melyre nem felelt, s az autó elrobogott.

Eközben Maitland figyelmét egy bájos ifjú hölgy keltette föl, aki éppen akkor lépett ki az ő, legényemberek-lakta házából. Különös...

Tudniillik saját háza volt abban a nyugalmas utcában és őt legényember lakott benne, nyugalmat és kényelmet kedvelő urak, kiket Maitland egytől-egyig személyesen ismert.

A házmeister — kissé emberkerülő özvegyember — az alagsorban lakott; Barnes, ki a földszinti részt birta, Európába utazott; Tonking, a második emelet lakója, a Közép-tenger vizeit járta; Bannister — harmadik emelet-

ről — Newyorkban, a tenger partján üdült, végül Wilkes, ki a negyedik emeleten lakott, éppen Buenos-Airesben járt.

Tehát honnan jöhetett az a nő?

— Különös! — jegyezte meg magában Maitland, s a dolog csakugyan különös volt.

A hölgy eközben behúzta maga mögött a kaput s habozva állt meg a ház feljárólépcsőjén, közben az ötödik avenue felé nézve és fehér keztyűjének gombjával bíbelődve.

Az esti félhomály s az arczán levő vékony fátyol ellenére meglátszott rajta, hogy szép és nagy szürke strucc tollakkal díszített kis zöld kalapjától sötétbarna cipőjének hegyéig — testhezálló szürke selyem ruhájában — igazi úri hölgy.

Maitland éles megfigyelő volt, mert mindez egy pillanat alatt bevésődött elméjébe; még alig két másodperc, s az epizód elmúlt. A hölgy határozott, lement a lépcső fokain, s pillantására sem méltatva Maitlandot, elsuhogott. Maitland még csak azt látta, hogy kikanyarodik az avenue-ra.

Csodálkozva nézett utána, míg el nem tűnt szeme elől, aztán kinyitotta házának ajtaját és belépett.

A tornácon nehéz léptek zaja hallatszott; a pince lépcsőjén feljött valaki: nyilván a házmester, aki a gázt akarta felgyújtani.

A fiatalember a lépcső korlátjához hajolt.

— Maga az, O'Hagan?

— Mennybéli szentek! Ugyancsak reám ijesztett, Maitland úr!

A házmester megállt a lépcsőn s az uraságára nézett.

— Ma este a városban vacsorázom, O'Ha-

gan, s csak átöltözködni jöttem haza. Van még valaki itthon?

— Nincs, uram, senki. Olyan csönd van itt, mint a sírban.

— Akkor hát ki volt az a hölgy, O'Hagan?

— Hölgy...? — felelte a házmester leplezetlen csodálkozással.

— Úgy van, — jegyezte meg Maitland türelmetlenül. — Egy fiatal hölgy éppen abban a pillanatban hagyta el a házat, mikor én beléptem. Ki volt itt?

— Bocsasson meg, de azt hiszem, álmodik, Maitland úr. Hat hete nem fordult meg aszszony ebben a házban.

— De ha mondom...

— Lehet, hogy olyan valaki volt, aki bejött a ház tornácába, megtörölni a cipőjét, s ön akkor látta...

— Hát úgy is jó.

Maitland lemondott minden további hiú kísérletről, hogy megtudjon valamit O'Hagan-tól; lemondott róla már azért is, mert maga sem mert volna megesküdni arra, hogy a hölgy csakugyan a ház kapujából lépett ki.

— Ha meggyújtotta a gázt, feljöhet, hogy kikészítse a ruhámat és megborotváljon, — folytatta röviden.

— Igenis, Maitland úr. Egy perc múlva fönt leszek.

De O'Hagan időszámítása kissé tökéletlen volt, mert elmúlt tíz perc is, míg megjelent, hogy gondjaiba fogadja a kenyéradóját. A szokott cselédség távollétében akárhányszor megessett, hogy a házmester kénytelen volt kisegítő szolgálatokat tenni a ház egy-egy lakójánál, s lassankint beletanult a dolgába.

Maitland, minthogy — mint említettem — vajmi keveset törődött az est nyilván egyhangú szórakozásaival, egyáltalán nem türelmetlenkedett, hanem inkább arra használta fel diejét, hogy végigjárja szobáit, mindenhol meggyűjtsa a gázt, s meggyőződjön arról, hogy rendben van-e minden. De nem látott semmi változást, csak éppen meglehetősen vastag porréteg látszott mindenhol, legfőképen pedig az utcára néző dolgozószobában.

A szobában nyomasztó és fojtó volt a levegő. Maitland kinyitotta az ablakot. Meleg légáramlat tódult be az utcáról. Maitland kikönyökölt az ablakon s lenézett a sötét utcára. Bizonyára elkésik a vacsoráról, — gondolta magában — de mit bánta, mikor gondolatai folyton a körül a titokzatos ifjú hölgy körül jártak? Vajjon a házban járt-e vagy sem? És ha igen, akkor mivégből?

Végre odalenn megszólalt egy kintorna, Maitland összehúzta az ablak függönyeit és pillantása megakadt egy fehér folton, melyet íróasztalán vett észre.

Levél volt, melyet kétségtelenül O'Hagan tett oda a távollétében.

A víznek a fürdőszobából kihallatszó csobogása azt bizonyította, hogy a házmeister már munkálodik. De a fürdő várhat. Maitland jogtanácsosának kezeirására ismert a borítékon és feltépte a levelet. Már egy hete írták, s az volt benne, hogy az ügyvéd lehetőleg rövid időn belül »sürgős ügyben« beszélni óhajt vele.

— Csak azt szeretném tudni, mi az ördögöt akar tőlem Bannerman, — dörmögte ma-

gában. — No, de Bannermannnak jól fog esni, ha velem vacsorázhat, s nekem is még mindig jobb így, mintha egész éjjel a városban kószálnék.

Azzal a szoba sarkában lévő telefonhoz ment és felhívta jogtanácsosát. Megállapodott vele, hogy egy óra múlva találkoznak a Primordial-Clubban, aztán Sherrynek telefonozott és megkérte a főpincért, mentse ki barátainál; sürgős ügyek miatt nem vacsorázhat velük, de ha valamennyire is lehetséges, még felkeresi őket.

— Kész a fürdő, — szólalt meg O'Hagan hangja, mikor Maitland elégült ábrázattal letette a telefonkagylót, de süket füleknek beszélt, mert az ifjú ember a legnagyobb ámulattal íróasztalának a lapjára meredt. Csodálkozva hajolt előre, s mutatóujját végighúzta a fényezett asztallapon, úgy, hogy világosan megkülönböztethető sáv látszott az ott lerakódott porban. És mellette egy kéz lenyomata a vastag porrétegben: egy kicsiny és szép női kéz félre nem ismerhető körvonalai!

— Álmodom, vagy valóságot látok? — dünnyögte Maitland.

Behatóbb és gondosabb vizsgálat során kitűnt, hogy a lenyomat csak a legrövidebb idő előtt támadhatott az asztalon, mert körvonalai még egészen élesek voltak, és az asztalra leszálló por még nem boríthatta el.

Eszerint a legrövidebb idővel azelőtt egy nő állt ez íróasztal előtt és kezével az asztal lapjára támaszkodott.

Maitlandnak eszébe jutott a szürkeruhás leány, de aztán mégis a fejét rázta. Nem; nem,

a leghatározottabban elutasította a nevezetes eseménynek ezt a természetes magyarázatát. Tolvajná lett volna, s ha igen, mit kereshetett itt? Néhány jó képén s a mindennapi használatra szánt, mindenestre értékes tárgyon kívül semmi különösebben kíváncsatos nem volt az egész lakásban. Vagy talán az irományai? De hiszen nem volt értékes azok közt sem; néhány könyv, egy csekkkönyv, egy útlevél, aztán egy ládika, melyben vagyonának ügykezelésére vonatkozó iratok és a jogtanácsosától kapott levelei voltak. De a betörő mind ezt nem válthatta volna pénzre.

Íróasztalának mind a két oldalán fiókok voltak; megpróbálta valamennyit, de mind zárva volt, szokás szerint.

Erre kinyitotta valamennyit kulcsaival, de amennyire megítélhette, nem nyúltak semmihez, egyik irományt sem bolygatták meg.

Újra csóválta fejét nagy csodálkozással.

— Ehhez nem vagy elég okos, barátom, — mondotta magában. — De azért meg kell tudnom, mit jelent.

Künn az előcsarnokban O'Hagan már türelmetlenkedett. Mélyen elgondolkozva zárta be Maitland a fiókokat, aztán kezébe vett egy vertmívű lapos bronzcsészét, melyet egyébként hamútartónak használt, lefújta róla a port, s óvatosan leborította vele a kézlenyomatot. A bronzcsésze fenekére pedig nagyobb bizonyosság kedvéért egy nehéz könyvet helyezett.

— O'Hagan! — kiáltotta aztán. — Jöjjön csak ide.

— Jövök már, Maitland úr.

— Nézzen erre az íróasztalra, O'Hagan. A legsúlyosabb következmények terhe alatt megtiltom magának, hogy engedélyem nélkül ujjal is érintse. És legfőképen nem szabad letörölnie róla a port. Megértette?

— Megértettem, Maitland úr. Nem nyúlok hozzá.

MÁSODIK FEJEZET.

Bannerman hátrtolta székét és szivarjának füstjét nézte. Maitland pedig likőrös poharának nyelével játszott s türelmesen várt, míg a jogtanácsos megszólal.

De úgy látszik, az nem tartotta sürgősnek a dolgot, hanem inkább a jó vacsorára gondolt, melyet az imént költöttek el a konyhájáról híres Primordial-klubban. Maitlandnak ugyanakkor a szürkeruhás leányra kellett gondolnia. Egy pillanatig az járt az eszében, hogy bevonja bizalmába jogtanácsosát, de aztán mégis letett e gondolatról. Mert hiszen az ügyis csak azt ajánlotta volna, hogy forduljon a rendőrséghez; ezt pedig Maitland semmiképpen sem akarta, mert hiszen nem vitték el semmijét s csak egy kevés port mozdítottak el helyéről az íróasztalán.

Bannerman végre mégis elszakadt gondolataitól és reátért találkozásuk tulajdonképen való céljára.

— A Graeme-féle ügyben akartam beszélni önnel, — kezdette a beszélgetést. — Több

levelet kaptam már az ügyvédeitől, sőt az öreg úr maga is megfordult nálam.

— A Graeme-féle ügy? Igen, igen, emlékszem rá, összefügg a Dougherty-féle szélhámos vállalatral.

— Úgy van; Graeme bocsánatot kér öntől; arra kéri, kegyelmezzen meg neki.

Maitland hidegen vonogtatta a vállát.

— Előre gondoltuk, mi? És mit felelt neki?

— Azt, hogy beszélek önnel.

— Talán reményt adott neki, hogy futni hagyom azt a szélhámos bandát?

— Kijelentettem neki, hogy nagyon kétségbe vonom, reábirható lesz-e ön arra, hogy visszavonja a följelentést.

— Igen, de akkor nem értem...

— Nézetem szerint Graeme épp oly ártatlan ebben a dologban, mint akár ön vagy én.

— Csakugyan azt hiszi?

— Igen, azt hiszem, — felelte Bannerman és idegesen dobolt ujjaival az asztalon. — Szó sem fér hozzá, a Dougherty-banda rosszhiszeműen és gazul vitte bele önt abba, hogy jó pénzét abba a vállalatba tegye.

— Nos, akkor hát... — vágott jókedvűen szavába Maitland.

— De az öreg Graeme becsületes volt, vagy legalább jó szándéku s nem akarta önt megkárosítani. Hogy ezt be is bizonyítsa, kész saját zsebéből megtéríteni az ön veszteségét, ha ön viszont megszünteti az eljárást. Komoly ajánlat ez, Maitland, mert igaz ugyan, hogy Graemenek szép vagyonkája van, de a félmillió veszteség mégis koldusbotra juttatná, holott önnek semmi az egész.

— Akkor hát miért nem fordul cimborái-

hoz, hogy azok is mondjanak le a zsákmány reájuk eső részéről? Akkor az ő személyes vesztesége nem lenne több ötvenezer dollárnál.

— Azért nem, mert azok bírói ítélet nélkül nem akarnak ideadni egy fillért sem. Egyenesen kétségbevonják, hogy önnek helytálló bizonyítékai volnának — remélem, megvannak még az írományai?

— Biztos zár alatt tartom mind, s annak idején majd előállok velük.

— És azok az írott bizonyítékok terhelik Graemet is?

— Csak úgy, mint a többit. Mondja, Bannerman, de igaz lelkére mondja: ártatlannak hiszi őt?

— Annak! Az az ember tíz évet öregedett már attól való rettegésében is, hogy meghurcolják, ha a dolog törvényszéki tárgyalással nyilvánosság elé kerül. Sírva kért, bírjam reá önt, hogy vonja vissza a feljelentését és fogadja el az ő kártérítési ajánlatát. Nem gondolja, Maitland, hogy teljesítenie kellene ezt a kívánságot?

— Semmi esetre sem teszem, — felelte Maitland határozottan. — Ha elejteném a dolgot, a zsványok szabadon garázdálkodhatnának tovább. Személyesen nincs semmi rossz szándékom Graeme ellen, de azt akarom, hogy a bíróság derítse ki annak a bandának a gázságait, s hogy a bűnösöket büntessék meg. A közönség legalább meg fogja tanulni, hogy óvakodnia kell az ily zsebtolvajoktól, de ők maguk is üdvös tanulságot fognak meríteni a dologból és Graeme is meg fogja érteni, hogy

nem szabad könnyelműen odaadnia nevét mindenféle szélhámos vállalkozáshoz.

— Utolsó szava ez, Maitland?

— Az utolsó, Bannerman... Készüljön föl a dologra és tegye meg a büntető feljelentést. Én aztán, mint mondtam, kellő időben rendelkezésére bocsátom az írott bizonyítékokat. Ne képzeljék azok az urak, hogy kedvük szerint meglopatom magam, csak azért, mert szerencsétlenségre több pénzt örököltem, mint amennyi talán javamra válik.

Maitland azzal más tárgyra tért át, s új motoros csónakjáról beszélt; de Bannerman csak szórakozottan hallgatta. Néhányszor ugyan a szavába akart vágni, de aztán megmásította szándékát, míg szórakozottsága végre feltűnt Maitlandnak.

— Voltaképen mi baja? — kérdezte kissé barátságtalanul. — Talán még mindig a Graeme-féle eset motoszkál az agyában?

— Oh, dehogy, szó sincs róla, — szabadkozott Bannerman. — Az az ember elvégre egyikünket sem érdekel oly nagyon. Csak az ön szörnyű hanyagsága nyugtalanított mostanában.

Maitland megütközve nézett reá:

— Hogyan érti ezt öreg barátom? Az Isten szerelmére, ne adjon nekem ma erkölcsi oktatást s ha már mindenképpen át kell esnem rajta, inkább várjon vele egy hűvösebb napig.

— Szó sincs kukli-prédikációról, — kacagott Bannerman idegesen. — Csak az nyugtalanított, hogy mit tett a Maitland-féle családi ékszerekkel.

— Micsoda? Az nyugtalanítja? Oh, az

ékszer biztos helyen van, künn Greenfieldsben, a pénzesszekrényemben.

— Hát igen, magam is azt képzeltem, — felelte a jogtanácsos gúnyosan — s éppen ez nyugtalanít! Ime, egy fiatalember, ki felbecsülhetetlen értékű családi kincseket — gyémántot, rubint, zafírt s más effelét — vall magáénak, s künn tartja falun, távol minden lakott helytől, egyszerűen a pénzesszekrényében. Oh, szent bizalom!

— Miért is izgulnék miatta, — vetette közbe Maitland. — Biztos, jó pénzesszekrény az és elég szépszámú cselédség is van a háznál.

— Persze, persze! De van ám szép számmal tolvaj és betörő is. Mért csak nem hiszi komolyan, hogy például egy olyan elszánt gonosztevő, mint Anisty, sok ügyet vetne egy pár buta cselédre?

— Anisty? — fürkészte Maitland gondolkozóba esve.

— No igen. Remélem, hallotta már hírét Anistynak, a »nagy« Anistynak? A leghírhedtebb ékszertolvajnak, ki valaha a föld hátán volt, s akit Európa és Amerika minden rendőrsége nyomoz és üldöz. Három esztendeje üldözik megállás nélkül s legalább tízszer már *majdnem* elcsípték, de mindig csak majdnem, mert kellő időben mindig elpárolog. Szinte keresve keresi és pokoli ügyességgel felnyitja az úgynevezett »betörés ellen biztos« pénzszekrényeket. Tudja most már, kiről van szó?

— Igen, igen, úgy rémlik, — felelte Maitland — de mi közöm *nekem* ahhoz az Anisty úrhoz?

— A dolog elég világos. Anisty ezidő-

szerint Newyorkban van, a Maitland-család ékszereinek hírét mindenütt ismerik, éppúgy mint az ön gondatlanságát, Maitland. Ha az ékszereket egy bank depositjába zárná megőrzés végett...

— Hm, — fontolgatta Maitland — csakugyan azt hiszi, hogy Anisty szemet vethetett ékszereimre?

— Mindenesetre érdemes volna megtennie, s Anistyt úgy ismeri mindenki, hogy csak igazán *nagy* dolgokra vállalkozik. Megígadja-e hát tanácsomat, melyet már hét esztendeje ismételek és kész-e végre biztos őrizetbe adni az ékszereit?

— Csakugyan, hét éve jogtanácsosom már... hát jól van, megteszem.

— Mikor?

— Helyesli-e, ha még ma éjjel kimegyek Greenfieldsbe? — mondotta Maitland olyan váratlanul, hogy a jogtanácsos egészen elképedt tőle.

— H... hogyne; többet nem is kívánhatnék.

— Tehát holnap behozom az ékszert a városba, ön pedig közben kibérelhet egy fiókot a safe depositban s egyáltalán mindennek útját egyengeti.

— Igazán... sohasem hittem volna...

— Hogy ilyen gyorsan engedjek a rábeszélésnek? — kacagott Maitland. — Most pedig tegyük fel, hogy csakugyan reám ijesztett! Tehát főkerekedem, s van éppen elég időm, hogy elcsíphessem a Greenfieldsnek tartó 10 óra 20 perces vonatot. Pincér, a számlámat kérem.

Aláírta nevét a számla alá s felállt.

— Sajnálom, Bannerman, hogy most egyedül kell töltenie az estét, de magára veszen. Sietnem kell, hogy le ne késsem a vonatról.

— De még valami...

— Ráérünk arra.

— Induljon legalább egy későbbi vonattal.

— Micsoda? Mikor olyan szörnyű veszély fenyeget? Lehetetlen! Jó éjszakát.

Bannerman fejét csóválva nézett utána:

— Csakugyan joggal nevezik veszeveszett Maitlandnak.

A megtisztelő jelzővel illetett férfiú néhány perccel azután magára adatta könnyű felöltőjét s kilépett a klub ajtaján. Egy bérkocsi éppen arra járt, Maitland intett a kocsisnak és meghagyta neki, hogy gyorsan vigye ki a long-islandi pályaudvarra.

De Maitland kifelejtette számításából a Long Islandba vivő kompot, melynek ajtaját éppen abban a pillanatban csapták be, mikor odaérkezett. Ennek következtében várnia kellett a következő fordulóig.

Maitland igyekezett jó képet vágni a rossz játékhoz, s reágyújtott egy cigarettára.

Az azután következő tíz perc alatt még jó egynéhány kocsi és szekér csatlakozott a várakozó bérkocsihoz és Maitland, közvetlenül a háta mögött, egy autó pöfögését hallotta. Ez az autó azután nagy mértékben lekötötte figyelmét.

A komp végre visszatért, ajtait kinyitották, az érkező utasok kitódultak belőle és Maitland bérkocsija a legjobb helyet foglalta el a kompon. Közvetlenül jobboldalára az autó járt be.

Maitland kidobta az ablakon a cigaretta-
esetkáját, mely halkan sutorogva esett a
vízbe. Csak most vette észre, hogy pompás
holdvilág vonja ezüstös fénybe az egész tájat.

Azután az autóra esett pillantása. Akarat-
lanul halkan füttyentett egyet és nem bírta
öbbről a szemét levenni.

Külföldi gyártmány, rendkívül erős ver-
senygep volt, s egy nő ült kormányánál! Így
éjnek idején legalább is szokatlan látvány
volt. Azonkívül volt valami leírhatatlan e
nő külsején és magatartásán, ami gyorsabb moz-
gásba hozta a vért Maitland ereiben. Ha nem
téved, ugyanaz a nő, akivel ma már talál-
kozott egyszer, még pedig csak néhány óra
előtt!

Csalódik-e, vagy csakugyan ez a nő volt
az, aki ma este az ő lakásán járt?

Gyanujában megerősítette az, hogy a nő
tetőtől-talpig szürke selyemben volt; szürke-
volt az álla alatt megkötött sűrű fátyol is,
mely megvédte arcát a kíváncsi pillantások-
tól — hosszú, szürke glaszékeztű emelte ki
még jobban keskeny és kicsiny kezének for-
máit s hosszú autóköpenye is szürke volt.
És ezúttal is egyedül volt, kísérő nélkül...

Ő-e, vagy sem? És ha ő az, mittevő legyen?
Megbüntetheti-e és vádolhatja-e, mert besur-
rant a lakásába — egyesegyedül azért, hogy
hátrahagyja kezének lenyomatát az íróasztá-
lán levő porrétegen?

A fiatalember még nem szabadult ettől a
gondolattól, mikor a komp már elérte Long
Islandot. Most már késő valamit tennie, mert
a titokzatos nő rövid idő múlva elmegy

s eltűnik előle. És nincs módja arra, hogy megakadályozza benne.

Sóhajtott egyet s megnyugodott a megmáshatatlanságban. A nő már előrehajolt az autózvezető helyén és beállította a gyújtást. És alig, hogy kinyílt a komp ajtaja, az autó a legnagyobb gyorsasággal elvágatott.

Maitland kifizette a bérkocsist s bement a pályaudvar várótermébe, csak éppen, hogy megtudja, hogy a 10 óra 20 perces vonat két perc előtt már elindult.

A legközelebbi és egyszersmind utolsó greenfieldsi vonat csak 10 óra 59-kor volt indulandó, s Maitland nem tehetett mást, mint hogy gyakorolja a türelem erényét s a vonat indulásáig hátralevő harminchét percet türelmesen kibőjölje a pályaudvaron. |

Összevásárolt néhány estilapot, melyeket a vonat dohányzószakaszának sarkában kezébe vett. De hiú kísérlet volt lúznie a szürkeruhás hölgy körül járó gondolatait. Nem fogta meg érdeklődését Anisty Dan, a betörő két-hasábos arcképe sem, amelyet a híres gonosztevő gazságainak hosszú lajstroma kísért. Arcvonásaiban különös hasonlatosságot talált valamelyik ismerőiséhez, de a legnagyobb igyekezettel sem tudta kisütni, kihez is hasonlít olyan nagyon a betörő. Végre is félrelökte az ujságot és ásítva nézett ki az ablakon, míg a vonat meg nem érkezett Greenfields állomására. Akkor fáradtan és álmosan kiszállt. |

A vonat tovább robogott, Maitland pedig egyedül s magárahagyatva állt a pályaudvaron.

Az idő éjjélre járt s a telehold fenn világított az ég tetején, szinte nappali fényt szórva a közeli falucskára: Greenfieldsre. De ott mélyen aludt már minden, egy eltévedt lakó sem mutatkozott sehol s kutyaugatás sem hallatszott.

Maitland, látva, hogy gyalogszerrel kell megtennie azt az öt angol mérföldnyi utat, mely kastélyáig még előtte áll, veszettül dörömbölt a falu egyetlen fuvarosának kapuján, de tíz percnyi erőlködés után kénytelen volt belátni, hogy hiába fárad, senki sem ébred föl a házban. Ennek következtében végre is elindult, gyalog, a kavicsos úton, melynek két oldalán rozsvetés rengett és temérdek mezei virág virult. Mikor aztán végre leküzdötte lustaságát, kezdette kedvét lelni az éjszakai sétában; hiszen olyan szokatlanul szép és enyhe nyári éjszaka volt.

Elmult vagy fél óra, s megtette útjának egy harmadát, mikor egy kis folyó vizéhez ért, amelyen kis híd segítette át az országutat.

Már-már áthaladt a hídon, mikor történetesen áthajolt a korláton s lenézett a folyó ágyába. S ekkor váratlan dolgot látott: a sekély víz közepén egy autó állt — nyilvánvalón ugyanaz, melylyel a kompon találkozott. És az autóvezető helyén, nem kis csodálkozására, ott látta a szürkeruhás leányt. Mozdulatlanul ült és úgy látszik, annyira elmélyedt gondolataiba, hogy nyilván meg sem hallotta Maitland halk lépteinek zaját. Maitland, figyelmesebben nézve reá, látta, hogy hátravetette fátylát, de autokalapjának ellenzője olyan sötét árnyéket vetett arcára, hogy nem láthatta eléggé vonásait s

csak valamelyes általános benyomást szerezhethetett ígéző voltáról.

Amint könyökével a híd korlátjára támaszkodott, s lenézett reá, mindjárt tisztában volt azzal, hogy a leány a parton valamiképpen elvesztette uralmát a gépkocsin s alásiklott a folyó medrébe. Csak azt nem értette Maitland, miért ült olyan nyugodtan a helyén? De a víz, mint mondtam, sekély volt és nem tehetett kárt a hajótengelyben vagy a motorban.

Mikor Maitland idáig jutott következtetéseiben, úgy látszott, hogy a szürkeruhás leány valami elhatározásra jutott; hirtelen fölegyenesedett, egyik lábát a másik térdére emelte és cipőjének zsinórjához nyúlt; amiből arra lehetett következtetni, hogy el akarja hagyni az autómobilt és át akar gázolni a vízen. A gépkocsinak baja eshetett s kijavítására nem elég az a gyöngé, kicsiny kéz. A leány most már levetette az egyik cipőjét s leveti mindjárt a másikat is, aztán... de azt Maitland lovagiassága már nem nézhette tétlenül.

— Maradjon nyugodtan a helyén, — szólalt meg hirtelen — mindjárt segítségére megyek.

A leány, bár addig nem vette észre, látszólag nem ijedt meg valami nagyon jelenlététől.

— Oh, — mondotta s megkönnyebbülten sóhajtott — nem is hallottam közeledését.

Azzal lehajolt és felhúzta a cipőjét.

— Csak egy perce vagyok itt, — folytatta Maitland — s remélem, segíthetek önnek.

— Nagyszerű volna, — kiáltotta a leány.

— Azt hiszem, kissé sebesen hajtottam s csak akkor vettem észre a partot, mikor már késő

volt. Nem tudom, mi baja eshetett a motornak.

— Tüstént lejövök s megnézem, mit lehet tenni.

Egy pillanat alatt lenn volt a folyó partján.

— De átázik és tönkre teszi a ruháját, — kiáltotta a leány sajnálkozva — igazán, nem kívánhatom.

Maitland azzal felelt, hogy felkacagott, és minden gondolkodás nélkül a vízbe, az autóhoz gázolt.

— Nem fogadott szót, — mondotta a leány — pedig jókor figyelmeztettem! Most bőrig ázott, s nem tehetek róla, ha meghül. Igazán sajnálom.

Maitland a szemébe nézett, s látta, hogy csakugyan elragadón szép. Formás, határozottságra valló áll, igézetesen szép piros szája, kicsiny, egyenes metszésű orr és magasan ívelt szemöldök, nagy, sötétbarna szempár és gesztenyeszín haj — mindez együtt mélyen hatott Maitlandra s mesébe illőnek láttatta kalandját. Valamit dünnyögött magában.

— Mit mondott? — kacagta a leány.

— Én... hm... — dadogta és bosszankodott, hogy egy fiatal leány, ki alig hogy kikerült az iskolából, kikacagja az eszeveszett Maitlandot, akit pedig nem volt könnyű kihozni sodrából.

— Azt mondtam, hogy nekem mindegy, átázom-e vagy sem, — mondotta végre — s nagyon örülök, hogy szolgálatára állhatok.

S némi fontolgatás után hozzátette:

— Csak egy módot látok arra, hogy kisza-

badíthassam kellemetlen helyzetéből; tudniillik azt, hogy kiviszem a partra.

— Jaj, dehogy! Azt csak nem kívánhatom; azonkívül ki kell jelentenem, hogy borzasztóan nehéz is vagyok.

— Sebahj, — felelte Maitland. — Csak nem maradhat itt egész éjszaka.

— Hát nincs más menekülés? — suttogta a leány zavarodottan.

Maitland a fejét rázta.

— Hiszen csak egy percig tart és vigyázok majd.

— Jól van, — mondotta a leány, felállt és összefogta szoknyáját. — Csak azt sajnálom, hogy annyira fárasztom.

— Oh, igazán örömmel teszem, — mondotta Maitland és egészen az autóhoz lépett. A leány egy pillanatig még ott állt a kocsí lépcsőjén, aztán a karjába dőlt, s Maitland érezte, hogy testének súlva mégis jóval nagyobb, mint hitte volna. Eleinte kissé megtántorodott terhe alatt, de hamar visszanyerte egyensúlyát, hogy aztán megint elvesztse, mert vigyázatlanságában kissé nagyon is mélyen nézett a leány szemébe.

De mégis összeszedte magát és egykettőre kigázolt vele a vízből.

— Igazán, nagyon kedves, — mondotta a leány halkán.

— Oh, semmi; remélem, nem voltam túlságosan ügyetlen. De szabad-e kérdezniem...

— Hogyne, hogyne; Greenpointba akartam menni.

— Attól még tíz angol mérföld választja el, — vágott szavába Maitland.

A leány arcán egy pillanatig a csalódottság

kifejezése látszott. Autójára nézett, mely még mindig ott állt a víz közepén.

— Mit tegyek? — kérdezte panaszosan. — Tíz mértföld... annyit csak nem futhatok meg? A városban jártam ma, s mikor néhány bevásárlás után haza akartunk menni, sofőrömet vigyázatlan hajtás miatt letartóztatták. Saját hibáján kívül összeütközött egy másik kocsival s én e miatt hazaszóltam telefonon. Atyám azt telefonozta vissza, hogy majd bejön a városba; én aztán megvacso ráztam, visszamentem a rendőrségre és ott várakoztam. De nem jött senki, s nem tölthettem ott az egész éjszakát. Felcsengettem ugyan telefonon még egynéhány ismerőst, de egyikök sem volt otthon, s kétségbeesésemben végre reászántam magam, hogy egyedül megyek haza az autón.

Maitland megértően bólintott.

— S az atyja...?

— Atyám Wentworth báró, — vágott szavába gyorsan — villát béreltünk Greenpointban, ott nyaralunk az idén.

Maitland csak biccentett; ezt a leányt gyanúsította meg azzal, hogy ma este, egyedül a lakásán járt! Nem hihető. Hiszen úgy beszél, hogy lehetetlen nem hinni neki.

A leány ezzel a kétségbeesett kiáltással szakította félbe gondolatait:

— Jaj, mit gondolnak majd a szüleim!

— Talán sikerül valahol közel kocsit találnom — mondotta Maitland.

— Oh, az soká tartana, pedig már most is nagyon későre jár...

Hát bizony elég késő volt, s egy óra is

elmulhatott. Maitland, erre való tekintettel, nem is gondolkozott sokat, hanem minden tétovázás nélkül megfordult és újra belegázolt a vízbe.

— Mit csinál? — kérdezte a leány csodálkozva.

— Megnézem, nem tudnám-e rendbehozni az autót. Valamennyire értek hozzá, s talán...

A leány egy kissé csodálkozott, hogy nem próbálkozott meg már előbb, mielőtt kivitte volna a partra, de magának tartotta gondolatait, s közben Maitland már az autóhoz ért. Szerencsés véletlen folytán szinte mindjárt megtalálta a gázosító szellentyűjében esett hibát. Nem sokból állt az egész. A kocs szerszámosládájában megtalált eszközök segítségével hamar rendbe hozta a szellentyűt. Aztán körüljárta a kocsit, megnézte, nincs-e más hiba is, végre a forgató segítségével működésbe hozta a motort.

S az autó néhány perc alatt szép futamban fenn volt a folyó partján. Odafenn megállt, Maitland leugrott a bakról és újra a leányhoz fordult. De az már mellette állt, s mielőtt segítségére lehetett volna, felkapott a kocsira.

— Igazán nagyon szíves, — mondotta a leány s hálásan nézett reá — nem is tudom, hogyan köszönjem meg önnek.

— Talán elkísérhetném néhány mérföldnyire, — indítványozta Maitland feleletül — ha ugyan nem szabad egészen hazáig kísérem, ami különös öröömre szolgálna.

— Két mérföldnyire akar elkísérni? — vágott szavába a leány.

— Igen, vagy többre is, ha kívánná; tudniillik az én lakásom...

— Hogyne, mindenesetre megköszönném, ha egy darabig velem tartana, — szólt közbe a leány gyorsan — de ilyen késő éjszaka semmi esetre sem kísérhet hazáig. Mit szólna hozzá a világ? Ráadásul megzavarhatnám terveit is.

— De egyáltalán nincs semmi különösebb tervem, — hebegte Maitland.

— Sietnem kell, — makacskodott a leány, mert, tudja, szüleim már nyugtalankodnak. Jaj, elvesztettem a zsebkendőmet, ott lesz az alatt a fa alatt; ha nem terhelem...

— Oh, egyáltalában nem.

Azzal tüstént a megjelölt fához sietett, de odaérkezve, hiába kereste a zsebkendőt. S míg tehetetlenül körülnézett, egyszerre a legnagyobb meglepetéssel azt hallotta, hogy a motor működni kezd. Csodálkozva vetette fel szemét, de már késő volt, az autó időközben elindult s meg is tett egy darab utat.

Maitland csalódottan futott vissza az országútra s néhány tagolatlan kiáltást hallatott ámulatában, de már csak azt látta, hogy egy szürkekeztyűs kéz búcsút int neki, azonkívül pedig gúnyos kacajt is hallott.

E hálátlanságon szinte kővé meredten megállt, de az autó már sebesebben járt, s az éjszaka csöndjében a leánynak már csak néhány búcsúszavát hallotta.

— Isten önnel, — szólt a hang kacagva — köszönöm szépen, Isten önnel — szép Dan!

HARMADIK FEJEZET.

Maitland ott állt az országút közepén s bambán nézte a porfelhőt, melyet a tovasiető kocsí vert fel. Megroppant cilindere félrebillent a fején, frakkinge össze volt gyűrődve, nadrágja térdig lucskos és sáros, lakkcipője pedig egészen kiment a formájából.

— Becsapott! — dünnyögte Maitland. — Hogy ez a fiatal teremtés így lóvá tudott tenni! Az áldóját! »Szép Dan...« honnan a manóból vette ezt, s hogyan tudhatta meg, hogy valamikor így is szólítottak?

Régebben, iskolás korában, évekig viselte ezt a gúnynevet, s csak mostanában szabadult meg tőle. És a gúnynév most egyszerre feléledt s egy nő vágta az arcába, egy nő, kit tudta szerint soha azelőtt nem látott!

»Szép Dan! Egész idő alatt tudta, ki vagyok s kacagott rajtam«, füstölgött magában. »Wentworth? Nem ismerek ily nevű urat. Ki az ördög lehet?«

Végre is felhagyott a hiábavaló találgatással s kereste, de nem találta meg a zsebóráját. Valószínűleg kicsúszott zsebéből s a vízbe esett, mikor azzal az utálatos gázosítóval bibelődött.

Maitland nyakig elpirult dühében.

— Hát igen, — kiáltotta — elég nagy árat fizetek a szürkekeztyűs kezének intéséért és jókedvű kacajáért!

Azzal újra elindult a Maitland-kastély felé. A felkavart por eközben végképpen tönkre-

tette a nadrágját. De nem volt olyan lélek-állapotban, hogy törődjék vele. Bántotta sebzett hiúsága.

Háromnegyed óra múlva végéhez ért az útnak, mely a pályaudvartól a Maitland-kastélyig visz, s öt perccel utóbb fáradtan kullógott egy keskeny gyalogösvényen, egy sövény mellett, mely elválasztotta birtokát az országúttól.

Ott, ahol ez a gyalogösvény a kastélyhoz vivő kocsiútnál véget ér, hirtelen és csodálkozva megállt:

— Brr, hiszen itt benzinszagot érzek! Hiba esett a benzintartóban, s ezen a helyen kifolyhatott a benzinkészlet negyedrésze. Ha, ha, ha, még kisül, hogy újra elakadt a kocsijával, mielőtt hazaérhetett volna! Úgy kellene neki, — dörmögte, nem minden bosszúvágy nélkül.

De minden bosszúsága és minden bosszúvágya ellenére, mégis csak azt kívánta, hogy ismét kéznél legyen, ha baleset történt s újra segíthessen a szürkeruhás leányon.

Ezzel a gondolattal átvágott a kocsiúton és a pázsiton át a legközelebbi útra tért, mely a kastély főbejárójához vitt.

Megközelítő számítás szerint az idő éjfél után két órára, vagy még későbbre járt, s most keresztszél támadt, mely alighanem a Long Island szorosa felől jött.

Maitlandnak úgy rémlett, mintha rajta kívül aludnék az egész világ. Szürke ködpárázatok terültek el a sűrűn egymás mellett álló fatörzsek közt s reáborították fátylukat a hold alacsonyan álló, sápadt korongjára.

Végre előtűnt a kastély, egy szabálytalanul épített, formátlan nagy ház, amelyhez különböző nemzedékek építettek újabb meg újabb toldalékrészeket, nem törődve az építészeti szépségekkel, hanem csak a kényelmi szempontokkal.

A park végén a kastély ura megállt, elgondolkozva nézte az előtte levő épületet s találgatta, váratlan jöttével nem zavarja-e fel nyugalmából a cselédséget. Gondolatban már előre mulatott azon, mennyire elcsodálkoznak majd; reggel mikor váratlanul megtudják, hogy a kastély ura megérkezett.

— Bannermannnak igaza volt, — dünnyögte, de minden további szó az ajkára fagyott, s vadul vert a szíve, mert e pillanatban fény villant meg s tűnt el hirtelenül a könyvtárszoba ablakában.

— Az ördögbe! — gondolta Maitland, mert a fény újra megjelent, végigtáncolt a szoba belső falán s éppoly hirtelenül, mint az imént, újra eltűnt.

Maitland elszántan gombolta be felöltőjét, felgyűrte gallérját, hogy elrejtse kifehérlő ingét, aztán csöndesen odasompolygott a házhoz s, nesztelen szökéssel a verandán termett.

A következő pillanatban már a bejáróajtó előtt állt. Úgy vette észre, hogy az éjszakai csendháborító is ezen az ajtón hatolt be a házba, mert az ajtó félig nyitva volt s mögötte koromsötétség ásitott.

Maitland óvatosan fogta meg a kilincset s benyitott az ajtón, de az éles csikorgás hirtelen megállította, mert nem akarta a zajjal fölkelteni a betörő figyelmét. Azért hát, mindenre készen, a könyvtárszoba ablakához sompoly-

gott s mindjárt észre is vette, hogy az egyik ablak tolózárat visszahúzták s a fél ablak nyitva áll.

A betörő nyilván jóeleve gondoskodott egerútról, ha megzavarnák munkájában. De még nem tartott itt, s a fénysugár folytonos helyváltoztatásából Maitland azt következtette, hogy a betolakodó még munkában van.

Az acélon csikorgó acél hangja megszólalt és Maitland ádázul biccentett fejével. Bannermannak csakugyan igaza volt: ebben a pillanatban akarják feltörni a pénzes szekrényt.

Maitland nesztelenül visszatért az ajtóhoz, összeszorította a fogát és vészes fény villant meg szemében. Egy pillanatra előtört az igazi Maitland a léha és henye Maitland mögül s ez az igazi Maitland el volt szánva arra, hogy megvédi jogát bárkivel szemben is, még ha pusztá ökölrel kell is megfékeznie fegyveres ellenfelét!

Igaz, bemehetett volna — csak pár lépés volt az egész — a fegyveres-szobába s talált volna ott fegyvert bőven, de a puskát vagy pisztolyt előbb meg kellett volna töltenie, drága pillanatok mentek volna veszendőbe, s közben a betörő kereket oldhatott volna zsákmányával.

Ezt pedig minden áron meg kellett akadályoznia. Maitland számított rá, hogy meglepi ellenfelét, óvatosan kinyitotta az ajtót, halkán végigsietett az előcsarnokon s kezét a könyvtárszoba ajtajára tette.

Az ajtó zárva volt, belül kétségtelenül reá-

tolták a reteszt, s bármily óvatosar nyomta volna is meg a kilincset, elriasztotta volna a betörőt.

Megállt s jobb tervet eszelt ki. Eszébe jutott az a rövid folyosó, mely a könyvtárszobát összeköti a dohányszóval, s melyet csak egy függöny választ el a könyvtárszobától. Ez a függöny és a mögötte levő folyosó talán elkerülte a betörő figyelmét.

Maitland osont most előre lépésről-lépésre a folyosón, aztán zajtalanul félrehúzta a nehéz bársonyfüggönyt, hogy rézkarikái mozgás közben ne üssenek zajt. Megperzselte lakk és firnisz átható szagát érezte — nyilván a tolvajlámpás hevétől — aközben, hogy a villamos fény bekapcsolóját kereste tapogatózva. Szerencsétlenségre eltévedt a keze, s ez a könnyű nesz alkalmasint figyelmeztette a betörőt, mert tüstént résen állt. Maitland halk zörejt hallott, mint mikor felhúzzák a revolver kakasát, de ugyanabban a pillanatban már megtalálta a bekapcsolót és fordított rajta.

A hirtelen támadt erős világosság az első pillanatban szinte vakított, de a lövés villáma és csattanása, melyet Maitland várt, nem követte nyomon.

Mikor szeme valamennyire megszokta a világosságot, szinte közvetlenül maga előtt egy nő karcsú alakját pillantotta meg; fekete köpeny volt testén, fátyol a fején és arczán és nagy automobil-okuláré a szemén.

Maitlandot, úgy látszik, mindjárt megismerte; Maitland valamelyest késett a ráismeréssel, mert most esett meg rajta először életében, hogy revolvvert tartottak az orra alá

és soha azelőtt nem akadt dolga betörővel. Végezetül a legnagyobb meglepetés: az a fegyveres betörő asszony volt.

A fiatalember szájátva nézett reá, ügyet sem vetve a veszélyre, mellyel a fegyver fenyegette, a betörőnő végre lebocsátotta fegyverét s gúnyos hanglejtésével észretérítette.

— Oh, — jegyezte meg hidegen, — csak *őn* az!

Maitland, egészen kiesve sodrából, csak ennyit tudott mondani:

— *Őn* az?

— Azt remélte, talán, hogy *mávalakit* talál itt ma éjszaka?

Maitland tehetetlenül vonta vállát:

— Megvallom, nem számítottam reá, hogy itt találom kegyedet, Wentworth kisasszony, hozzá még fekete köpenyben.

— A köpenyemet ki lehet forgatni; kívülről természetesen szürke; érti szép Dan?

Maitland szótlannul intett, a leány pedig felhajtotta köpenyének egyik sarkát, megmutatva, hogy bélése, meg az alatta levő ruha szürke selyemből van. Eközben Maitland azon gondolkozott, mihez is fogjon a leánnyal, kit most tetten ért; kissé bosszantotta is, hogy újra hallotta gúnynevét.

— Szép Dan? ismételte. — Miért szólít így? És mondja meg, találkoztunk már valahol? Én a magam részéről nem emlékszem reá.

— Igazán nagyon szerény, — kacagott a leány — ami szép erénye a hivatásos betörőnek. A szép Anisty Dannak, kit mindenki jól ismer, még sem kellene csodál-

kozni, hogy ráismernek. Hiszen az arcképe csak nemrég jelent meg minden amerikai újságban a hozzátartozó életleírással együtt!

Ezzel zsebredugta a revolverét:

— Már attól tartottam, hogy valami szolga, vagy maga Maitland lép a szobába.

— De ha Anistyra ismert bennem, nem félt, hogy meglepem munkájában?

— Oh, hogyne, sőt bizonyos voltam benne, hogy ide jön, csak azt reméltem, hogy már megérkezte előtt elvégzem dolgomat, Anisty úr. Azonkívül pedig nagyon jól tudtam, hogy ha meg is lep, nem fog átadni a rendőrségnek.

Kissé idegesen kacagott, aztán így folytatta:

— Igazán, rendkívül vakmerő s kissé vigyázatlan is, hogy így jár-ke a világban s még csak szakállat sem ereszt, noha az arcképe megjelent minden újságban. Oh, — sóhajtott, csodálatteljes pillantást vetve reá, s a saját aranyvörös hajára mutatott, — ha valamikor megjelenék az én arcképem is, azt hiszem, világosszökegre festetném a hajam.

Humorán és öntudatos fellépésén Maitlandnak mosolyognia kellett, elsőízben, mióta a szobába lépett; aztán elgondolkozva nézett a leányra. Eszerint annyira hasonlítana a betörő Anistyra, hogy ez a leány is összetéveszti vele... Miért ne adja egy darabig Anistyt, ha ez alkalommal hasznát láthatja a komédiának?

Mert a helyzete végtelenül kínos volt.

Mint Maitland, tetten ért egy minden hájjal megkent tolvajnőt, s akit kötelessége volna átadni a hatóságnak. És Maitland érezte, hogy

nem tudná megtenni ezzel a leánnyal, aki most minden kecsességével és szépségével előtte áll és kegyelemre kiszolgáltatta magát neki. Ellenben mint Anisty, mint céhbeli, egy fokon áll e leánnyal, aki akkor elfogadhat tőle bizonyos szívességeket. Mint Anisty megszerezheti barátságát, talán bizalmát is, segíthet rajta, és megóvhatja rossz tett következményeitől — talán még a jobb útra is visszaterelheti. Az pedig megérné a próbát! Hiszen nem érdem nélkül jutott »Az eszeveszett Maitland« jelzőhöz.

— Hát jól van, — kezdette játszani új szerepét — akkor meg kell vallanom önnek...

— Oh, ismerem önt, sose fáradjon azzal, hogy félrevezessen, hiszen ráismertem az első pillanatban, mikor ott állt mellettem lenn a kis folyóban. S ugyanakkor mindjárt el is árulta magát, mert feltűnően ismerte a környéket. Csak az a kár, hogy nem jött tíz perccel később. Hogyan örültem volna, ha túljárhattam volna Anisty Dan eszén!... Egyébként nem feledkezik-e meg túlságosan az óvatosságról, mikor ennyire kivilágítja a szobát? Úgy látszik, megfeledkezik arról, hogy nagyszámú cselédség is van a háznál. Igazán, rendkívül vakmerő ember Anisty úr, s egészen megfelel annak a képnek, melyet önről festettek nekem.

— Legyezgeti a hiúságomat, — mondotta halkán Maitland, s már oda is lépett az asztalhoz és összevonta a nehéz bársonyfüggöny szárnyait, hogy kívülről ne lehessen meglátni a világosságot.

A leány érdeklődve figyelte.

— Úgy látszik, ismeri itt a dörgést.

— Persze, hogy ismerem — felelte Maitland. — Az ember, ha betör valahol, előbb megismerkedik a ház viszonyaival.

— Tehát egy tanítást már köszönhetek önnek, én pedig őszintén bevallom, hogy csak kezdő vagyok. Kérem, folytassa, mester, mert ha megfigyelhetem, hogyan dolgozik, magam is tanulok belőle.

S fehér kis kezével a betörőszerszámok valószínűsítő kis gyűjteményére mutatott — fúrókra, ráspolýokra, tolvajkulcsokra s effélékre, melyek a szekrény előtt levő szőnyegen voltak kirakva.

— Tehát azt kívánja, hogy feltörjem önnek a pénzszekrényt? — kérdezte a férfi elképedve.

— Azt, de nem nekem, mert habár csalódás ért, nem a veszteségemet sajnálom. A mester jelenlétében természetesen félre kell állnom, ha kissé korábban voltam is itt, mint ön.

— Igazán nagylelkű — hebegte Maitland.

— Kérem, egyáltalában nem. Mert bár ma vesztek, holnap mégis nyerek, ha megfigyelhetem, milyen ügyesen dolgozik ön. Az én számaim bizony elég ócskák és esetlenek, én pedig csak amolyan műkedvelő betörő vagyok. Nem vagyok én közönséges...

— Tolvajná, úgy-e, azt akarja mondani? — vágott szavába Maitland. — Lehet, hogy úgy van, de hát ön volt itt előbb, s nekem nem szabad aratnom ott, ahol ön vetett.

E szavainak az volt célja, hogy a lelkébe lásson. Élesen figyelte a leányt.

— De én egyáltalában nem vagyok haj-

landó az ön jelenlétében munkához látni, mikor ön szemmel kísér és bizonyosan kikacag.

Úgy hát még büszke is!

És Maitland elbámulva nézett a leányra, ki jellemének mind újabb vonásaival lepi meg.

— Kész vagyok hát a pénzesszekrényt bizonyos kikötésekkel kinyitni, — mondotta lassan. — Mikor találkoztam önnel a kis folyónál, észrevettem, hogy kegyed — szép.

— Én pedig azt vettem észre, hogy kegyed — úriember, — felelte a leány elpirulva.

— Noha betörő vagyok?

— Úgy van.

— Nincs semmi rossz szándékom kegyeddél, de be kell ismernie, hogy egészen a kezébe adom magamat. Percről-percre jobban megismer, holott én még az arcát sem láttam teljes világosságnál. Már pedig a tolvajok közt feltétlenül kötelező a nyíltság, kissasszonyom.

A leány nem felelt.

— Elfecséreljük az időt...

— Magam is jól tudom, de semmi esetre sem fogok hozzá munkámhoz, míg arcát nem láttam. Ez csak egyszerű, és nem lépi át a legközönségesebb óvatossági rendszabályokat sem!

— Igen, ha üzleti szempontból nézi.

— Az önfenntartási ösztön szempontjából, — igazította helyre szavait Maitland.

A leány egy pillanatig még habozott, de aztán gyorsan levetette a fátyolt meg a szemüveget.

Maitland erősen az arcába nézett.

Igyekezett minél közömbösebbnek látszani, de félt, hogy elárulja a szívverése.

A hold kétes világossága tehát mégsem tévesztette meg, mert itt, a villamoslámpák fényében szebb volt, mint aminőnek álmában is hitte volna. És szeméből olyan gyermeki, ártatlan derű áradt ki, hogy Maitland, bármily nevetségesnek tessék is, nem tudott volna rosszat hinni róla.

A leány végre odanyújtotta kezét.

— Nem ad kezét? — kérdezte kissé zavarodottan, mert Maitland egészen rajta felejtette csodálkozó szemét — hiszen bajtársak vagyunk, mióta a sors oly csodálatos módon összehozott bennünket.

Maitland kezét nyújtott neki, de ráncba vonta homlokát.

— Miért űz ilyen foglalkozást, kedves gyermekem? Miért szennyezi be a kezét, s nemcsak azt, hanem jó hírét is? Ráadásul örök rettegésben kell élnie, hogy előbb vagy utóbb elveszti szabadságát is.

A leány visszahúzta a kezét és hangosan felkacagott.

— Anisty Dan mondja ezt? Magát igazán, pillanatról-pillanatra furcsábbnak látom. Ez a gond és lelkifurdalás, és ez a részvét az ön szájából...! De ha már tudni akarja, szívesen megmondom önnek cselekedetem okát. Szeretem a veszélyt, az izgalmakat és... elvégre a jutalmat is, mely reám vár értök, de... nem látna hozzá a dolgához?

Maitland megértette: soha kedvezőbb pillanatot nem fog találni arra, hogy belopja magát bizalmába.

— Jól van, akkor hát megkezdem szolgálatomat új úrnőm mellett.

— Oh nem, — vágott szavába a leány — öné a munka és öné lesz a jutalom is.

— Akkor lemondok az egész dologról, — ellenkezett Maitland — kégyed pedig csak vesződjék tovább tökéletlen szerszámaival.

— Igen, de...

— Elfogadja-e segítségemet?

— Akarja legalább felesben? — indítványozta a leány.

Maitland a fejét rázta.

— Felesben, vagy sehogy; hiszen kartársak volnánk, Anisty Dan.

Az csak némán intett, félretette az útból a szerszámokat és fülét a pénzesszekrény kombinációs zárára hajtva, élénken figyelt.

A leány hirtelen leoltotta a világosságot.

— Borzasztóan meggondolatlanok és hanyagok voltunk, — suttogetta.

Esetlenül fordított egyet Maitland a kombinációs zár betűs jelzőabláján, mert világosság nélkül nem tudott mihez fogni vele. De már hallotta suhogni társának selyemruháját, a tolvajlámpa világa megvillant és fényt vetett a szekrény zárára. Maitland újra lehajtotta fejét s úgy tett, mintha a betűk megforgatása közben lehulló fém-pálcikák neszt hallgatná. Valósággal pedig a tábla betűit és számjegyeit figyelte titokban. Rövid idő alatt úgy látszott, megoldotta a kombinációs zár talányát, mert hirtelen megfordított egy kilincset és a szekrény zára zajtalanul kinyílt.

— Bámulatos, — kiáltotta halkán a leány.

— Csitt, — figyelmeztette Maitland.

A pénzesszekrényben különböző üzleti könyvek voltak. Számlacsomagok s más efélék.

Belül volt még egy trezor, melynek ajtaja szintén különböző zsilványzárral volt bezárva; mögötte pedig még egy titkos rekeszték, melyben a tulajdonosától oly kevésre becsült családi ékszerek voltak.

Maitland egy pillanat alatt kinyitotta a trezor kis kombinációs zárát, kivette a fenék falát elzáró keretet, tapogatózott ujjával az így támadt nyílásban s megnyomott a fenéktalon egy rúgót. A nyomás következtében a trezor fenékfala félrehúzódtott, s a tolvaj-lámpa fényénél egy kis vitorlavászonzacskó vált láthatóvá a titkos rekesztékben.

Kicsiny, kövér zacskó volt, szakasztottan olyan, mint amelybe a bankok az aprópénzt kötik. Semmi jel sem vallott arra, hogy egész kis vagyont rejt belsejében.

— Honnan ismerte ennek a szekrénynek a belső berendezését? — hallotta Maitland a mellette megszólaló hangot.

Egy pillanatig gondolkozott, aztán szemérmetlenül hazudott:

— Megvesztegettem a vasszekrénygyáros egyik főhivatalnokát.

A zacskóval kezében a szoba közepén levő asztalhoz lépett, megoldotta a zsineget, amelylyel be volt kötve, és kidöntötte tartalmát az asztalra. Az ékszer és drágakő csillogott, szikrát hányt, szinte felbecsülhetetlenül értékes volt.

— Oh, — hallotta suttogni a háta mögött, s újra csak oh, meg oh!

De más szót nem hallott.

Amint ott álltak és nézték a sok csillogó ékszert, a tolvajlámpa egyszerre kialudt; Maitland szóra nyitotta száját, hogy mondjon valamit, de ekkor egy kéz nehezedett karjára s a leány azt suttogta:

— Csitt, ne mozduljon... valaki jön... az ékszer...

Maitland hallotta, hogy kezével visszarakja az ékszert a vászonzacskóba. Megszállta valami bizalmatlanság és erősen kézcsuklón fogta a leányt.

— Oh, — hallotta halk szemrehányását: — gondolhattam volna! Itt van, vegye el nyugodtan.

Ezt már éles hangon mondotta, és kezébe nyomta a zacskót.

— Bocsásson meg... — szólalt meg Maitland.

— Csitt, hallja-e?

Maitland egy pillanatig figyelt, aztán az éjszaka mély csendjében hallotta, hogy a szobát a dohányzószobától elválasztó függöny rézkarikái halkán, de kétségbevonhatatlanul megcsörrennek.

Valaki félrehúzta a függönyt. Maitland keze a leány kezét kereste. Az nem mozdult, de ujjainak nyugodt és erőteljes szorításával bátorságot öntött beléje.

Maitland gyorsan átgondolta, mit tegyenek.

— Siessen, — súgta a leánynak — hagyja el a szobát azon az ablakon át, melyet előbb kinyitott, s várjon meg az automobilban.

— Nem teszem!

Maitland nem ért rá arra, hogy vitázzon

vele. Már el is osont mellőle s lábujjhegyen a folyosó nyílásához ment.

Az volt legfőbb gondja, hogy megóvja a leányt a lelepleztetéstől. Kerüljön bármibe, meg kell mentenie.

A függöny most megmozdult, de Maitland még sokkal távolabb állt, semhogy reávetesse magát ellenfelére; mint a ragadozó állat, csak halkán csúszva közeledett hozzá.

S ekkor egyszerre nappali világosság lőn a szobában.

Valaki felgyújtotta a villamos fényt, és Maitland álmélkodva bámult arra a férfúra, kit az ajtó nyílásában maga előtt látott.

Karcsú, magas férfiú volt frakkban. Hosszú, könnyű felöltője vállára volt vetve. Félkezével a félrevont ajtófüggönyt tartotta, a másikat még nem vette le a villamos kapcsolóról. Ő is ámulva nézett Maitlandra, mert minden vonásával szakasztottan az ő képmása volt; egy szóval — az igazi Anisty lépett a szobába!

Meglepődése valóságos szerencséje volt Maitlandnak. És Anisty, érthető módon, nagyot bámult, mert hiszen egyáltalában nem számított arra, hogy talál valakit a könyvtárszobában. Egy pillanatra levette szemét Maitlandról, pillantása a leányra, aztán a nyitott pénzeszekrényre siklott, s egy másodperc alatt megértette az egész jelenetet.

— Szent Isten! — kiáltotta s e szavaival megtört a varázs. Maitland nekiugrott s torokon ragadta.

Anisty e támadásra kissé visszatántorult. birokra keltek, aztán a jövevénynek hirtelen elszakadt a gallérja és Maitland erősebben

markolhatta meg a torkát. Az még ellenkezni akart, de lélekzete elállt, megtántorodott, és Maitland térdre szorította, a közelükben levő chaiselonguehoz vonszolta, mellére térdelt s nem hocsátotta el a félig eszméletlen jövevényt.

Maitland most gyorsan hátranézett s látta, hogy a leány a villamos kapcsolóhoz megy, nyilván azzal a szándékkal, hogy eloltsa a világosságot.

— Nem, — kiáltotta parancsoló hangon — hadd égjen a lámpa, inkább hozza ide, kérem, azokat a vastag függönytartó zsinórokat.

A leány szót fogadott s néhány szempillantás alatt már kézhez szolgáltatott vagy hat darab erős selyemzsinórt. Maitland villámgyorsan hátrakötötte a betörő két kezét, aztán a két lábát kötözte össze, az egyik zsinórt pedig lazán nyakára hurkolta, úgy, hogy a kötélszabardon maradt végét a chaiselongue egyik lábához köthette.

— Ez a hurok nem bántja a nyakát, — figyelmeztette Maitland a tehetetlenül fekvőt. — De ha ellenszegül, és szabadulni akar, a hurok önmagától összehúzódik és megfojtja. Remélem, megértett.

Anisty intett fejével s csak néhány tagolatlan hangot rebegett.

— Egy szót se, — rivalt reá Maitland. Azzal elővette zsebkendőjét és fölpeckelte Anisty száját.

Aztán nagyot lélekzett s felállt, de már hallotta, hogy a házban mozgás támad, s a kastély hátulsó szárnya felől, ahol a cselédség lakik, gyors léptek zaja közeledik.

Maitland, ügyet sem vetve semmire, kézenfogta a leányt és a nyitott ablakhoz készítette.

— Ne maradjon itt tovább, — mondotta idegesen. — El kell hagynia ezt a szobát mielőtt valaki észrevenné, hogy itt volt. Kérem, tegyen úgy, ahogy mondom, akkor még mindketten megmenekülhetünk. De ha mindketten elszaladunk, el vagyunk veszve. Megértette?

— Nem. Miért? — kérdezte a leány s határozott daccal a szemébe nézett.

— Istenem, hát nem érti meg? Az az ember, aki ott a kanapén fekszik, kétségtelenül maga Maitland s külső megjelenésemet nézve én tökéletes képmása vagyok. Itt maradok, vakmerőn eljátszom Maitland szerepét, aztán, amint csak tehetem, elszabadulok innen s a kert ajtajában találkozhatunk. Az automobilja, úgy-e, kétségtelenül ott áll? Tehát várjon...

A leány most már megértette szándékát s meghajolt az övénel erősebb akarata előtt.

— Ön csakugyan fölülmúlhatatlanul okos — szolt s a következő pillanatban eltűnt.

Maitland rendbehozta mögötte a hosszú ablakfüggönyöket, aztán még egy pillantást vetett a megkötözött betörőre, aki megértő mosollyal vigyorgott reá. De a kastély ura nem ért rá arra, hogy még egyszer foglalkozzék vele, mert a könyvtár ajtaját már nagy robajjal kinyitottak s megjelent egy öregember, revolvert forgatva a kezében.

— Fel a kézzel! — kiáltotta, de aztán reáismert Maitlandra és elhűlve mondotta:

— Szent Isten! Ön az, Maitland úr?

— Én vagyok, Higgins.

Maitland belátta, hogy meg kell előznie

a kastély felügyelőjének kérdéseit és hamar ki kell találnia valamit, nehogy feszélyező kérdészködésnek tegye ki magát.

— Véletlenül, Higgins — így folytatta — erre jártam automobilon néhány barátommal s azt gondoltam, bejövök ide egyszer váratlanul s körülnézek, rendben van-e minden. És véletlenül történt az is, hogy világosságot láttam a könyvtárszoba ablakából. — Maitland, e szavai közben, az asztalon levő tolvajlámpára mutatott. — Egy betörő nyitogatta a pénzesszekrény ajtaját s még jókor topantam be.

— Édes Istenem, — hebegte Higgins — és nem vitt el valamit?

Maitland fejét rázta és a cselédségre nézett, mely kíváncsian tódult az ajtóhoz. Most megparancsolta, hogy Higgins kivételével mindenki menjen ki a szobából.

— Hallgasson most nyugodtan reám, — folytatta aztán. — Az az ember ott Anisty Dan, a híres ékszertolvaj, kit a rendőrség régóta keres. Én az autómon most bemegyek a faluba s ha lehet, rendőrökkel jövök vissza. De az is meglehet, hogy Brooklynig leszek kénytelen hajtani, hogy onnan hozzak rendőri segítséget. Semmi esetre se nyúljon hozzá ahhoz a bitanghoz, ha még úgy kapálózik is. Ha nyugton hagyja, nem szökhetik meg. S ami a fő, ne vegye ki a pecket a szájából, megértette?

— Rendben van, rendben van, uram, alkalmazkodni fogok utasításaihoz.

— Akkor hát nyugodt vagyok és mindjárt megyek is.

Ezzel Maitland a pénzesszekrényhez lépett,

gyors pillantást vetett belsejébe, becsapta ajtaját és fordított néhányat a kombinációs záron. Aztán a főajtón át elhagyta a kastélyt s bezárta maga mögött az ajtót.

Közben a hold lement, az eget szürke felhők borították, a park kietlenül sötétlett az éjszakában s a fiatalember kissé összeborzadt, mert nyirkos szél fuvása érte, mely nyilván a tenger felől jött és esőt jósolt. Szaporán sietett át az úton, mert az a gondolat is izgatta, hátha a leány megszökött az ékszerrel. Elviselhetetlen volt számára az a gondolat, hogy hirtelenül megugrott s nincs meg benne az a közmondásos becsület sem, mely rendszerint még a gonosztevőktől sem idegen. Pihegve ért a park ajtajához s megkönnyebbülnen sóhajtott fel, mikor egy fa árnyékából hirtelen eléje lépett a leány.

— Oh, tehát mégsem...

A szó torkán akadt s látta a kétes félhomályban, hogy a leány szomorú pillantást vet rá, mint valami fáradt és rettegő gyermek.

— Tehát megint kételkedett bennem? — suttogta a leány keserűen.

— Félreértett.

— Hagyjuk. Elvégre mindegy, akár bziik bennem, akár nem. Remélem, önnél van az ékszer?

Maitland meghökkenve nézett reá.

— Az ékszer, nálam?

— Úgy van. Az előbb a kabátja zsebébe csuszattam...

Maitland felöltőjének mély oldalzsebébe nyúlt.

— Igen, itt van a zsebemben.

A leány csak bágyadtan mosolygott.

— De most már ne vesztegessük az időt. Tudja vezetni a kocsit?

— Ha kívánja, szívesen.

Az automobilhoz értek és Maitland felsegítette a leányt, ő maga pedig a kocsivezető helyére ült. A nagy autó rövid idő alatt örületes sebességgel száguldott az országúton s úgy rémlett, alig egy perc múlva kelt át a kis folyó hídján is, ahol tegnap este találkoztak egymással. Kissé tovább Maitland megállította az autót, meggyújtotta a fényszórókat, majd ismét felpattant a kocsira, melyet a legnagyobb gyorsaságra állított be.

Kélesen halvány világosság jelezte, hogy nincs messze a virradat, s az utolsó csillagok már kialudtak, mikor megérkeztek a longislandi révház kapujához. Noha egy ideig még várniok kellett, nem szóltak egymáshoz. A leány ölébe ejtve kezét, holtfáradtnak látszott.

Maitlandról sem multak el nyomtalanul az éjszaka eseményei.

Mikor a víz túlsó oldalára értek, Maitland a második avenuera hajtott s a 35. utcától kissé északra megállította az autót.

— S most hova? — kérdezte, még mindig a kormányon tartva kezét.

A leány bágyadtan mosolygott.

— Olyan rendkívül kedves volt, Anisty úr,

— suttogta — köszönöm teljes szívemből.

Azzal olyan mozdulatot tett, mintha el akarná foglalni a vezető helyét.

— Ennyi az egész? — kérdezte Maitland csalódottan. — Nem kísérhetem tovább?

A leány a fejét rázta s Maitland sóhajtvá felállt és leszállt a kocsiról.

— Ha szívességet akar tenni, nem ragaszkodik hozzá ...

— Hiszen nem is teszem, — felelte Maitland rosszkedvűen — de hát csakugyan hiszi-e, hogy boldogul nélkülem is?

— Hogyne. Még egyszer hálás köszönet, Anisty úr!

Kecsos mozdulattal háritotta félre fátylát, a hajnali pír rózsás fényt vetett arcára, s szemefényéből mintha a hálán kívül még másvalami is sugárzott volna. Maitland nem tudta volna megmondani mi, de egyet biztosan tudott: hogy a leány az éjszaka sok izgalmától és fátalmától fáradt az össze-rokadásig.

— Szabad-e kérdezni valamit? Társasviszonyunknak most már vége?

— Oh nem, ha csak ön nem akarja, — mondotta a leány és mosolygott.

— És ha közgyűlésre hívnám össze az Anisty és Wentworth korlátolt szavatossággal működő szövetkezetet, megigéri-e, hogy eljön?

— I... gérem.

— Helyes, akkor találkozunk ma délután két órakor a Restaurant Eugèneben. Ismeri azt a vendéglőt?

— Már reggeliztem ott.

— Akkor reggelizzék ott ma is — és úgy-e, eljön, bizonyosan?

— Örülni fogok, hogy eljöhetek.

Maitland hátralepett s álomnak tetszett neki, mikor a leány még intett neki, aztán a 36. utca sarkánál eltűnt automobilján.

Pár utcával odább Maitland megpillantott

egy rozoga vén éjjeli bérkocsit. Felült és hazavitette magát.

Abrándosan fűzte tovább gondolatait s az éjszaka eseményei elvonultak szeme előtt. Eddig álmosan és eseménytelenül folyt élete, s ezen a most elmúlt éjjelen mondhatta először huszonnégy éves fejével, hogy ez egyszer igazán élt...

Szórakozottan dugta kezét a zsebébe, cigarettatárcájáért s ujjai a vitorlavászonzacskóhoz értek. Önkéntelenül felszökött s mosolyogva gondolta magában, hogy mától fogva ez ékszernek már csak felerésze illeti meg, a másik fele, megegyezésük értelmében, nem sokára a leányé lesz.

De aztán élénk öröm csillant meg szemében, hogy a leány az ékszer olyan nyugodtan nála hagyta. A leány bízott benne!

NEGYESEDIK FEJEZET.

Maitland másnap pontban déli tizenkét órákor ébredt és álmosan nézett körül. Úgy rémlett neki, hogy a telefon kitartó, éles csengése riasztotta fel. De hiába várta, hogy a csengő újra megszólaljon s végre is arra a következtetésre jutott, hogy mégis csak tévedett. Alighanem csak álmodott, mert ki szólíthatta volna telefonhoz? Alig tudhatja valaki, hogy a városban van s nyilván még O'Hagan sem gyanítja, hogy reggel hazakerkezett.

Asított egyet, az órára nézett s egy szökéssel kiugrott az ágyból, mert hiszen két órákor

találkozója lesz a leánnyal. Tüstént csengett. O'Hagan lassan csoszogott fel a fürdőszobába és kinyitotta a vízcsapokat.

— Itt vagyok megint, O'Hagan, és nagyon sietős a dolgom. Borotváljon meg és készítse elő egyik nyári ruhámat a hozzávalókkal, aztán majd felad néhány táviratot. Félkettőkor mennem kell.

O'Hagan, ki már megszokta Maitland kiszámíthatatlanságát, nem csodálkozott, hanem teljesítette gazdájának a kívánságait s húsz perccel utóbb Maitland, egy csésze kávéelőtt és tollal a kezében az íróasztalnál ült, hogy kitöltsön néhány táviratblankettát. Ki akarta menteni magát barátainál s találkozóra akarta hívni őket ma estére.

Egyszerre csak megszólalt a ház csengője s néhány pillanat múlva O'Hagan egy névjegyet hozott be.

— Snaith James B., — olvasta Maitland a litografált névjegyet. — Nem ismerem. Mit akar?

— Sejtelmem sincs róla, uram; úgy veszem észre, meglepte, hogy ön itthon van, de azt mondotta, nagyon sürgős ügyről van szó.

— Snaith? Milyen formájú ember?

— Jótársaságbeli úrnak látszik.

— No, ördög vigye, hadd jöjjön be.

Nemsokára ezután belépett egy közepeskorú és olyan formájú úriember, mint Maitland. Háta kissé görnyedt volt, mintha sok idejét töltötte volna az íróasztalnál. Orrán pápaszemet viselt, rövidlátónak látszott; külseje, nyári ruhája, jóízlésű férfiúra vallott.

— Maitland úrhoz van szerencsém? — kérdezte, udvarias hangon — remélem, nem

leszek sokáig terhére s lehetőleg rövidre fogom mondanivalómat, ha megtisztel azzal, hogy meghallgat.

Maitland udvariasan meghajolt, Snaith úr pedig zsebében kotorászott egy darabig, aztán elővett egy névjegyet s Maitlandhoz lépett.

Maitland egy pillantást vetett a névjegyre és összeráncolta a homlokát.

— O'Hagan, — mondotta — félóráig dolgom lesz, addig ne zavarjon senki. Akkor újra feljöhet. Remélem, nem tart tovább? — fordult látogatójához.

— Semmiesetre sem, Maitland úr : köszönöm szívességét.

— Eszerint ön a bűnügyi rendőrség tagja? — fordult Maitland a jövevényhez, mikor O'Hagan visszavonult.

— Úgy van, — felelte Snaith úr s újra névjegyére mutatott. — Detektív vagyok s azt a megbízást kaptam, hogy derítsem fel az elmúlt éjszaka eseményeit. Remélem, lesz oly szíves részletesen elmondani mindent, amit tud.

— Kérem az igazolványát.

A látogató udvariasan mosolygott, kitárta zsaketjének szárnyát s egy jelvényre mutatott. Maitland futó pillantást vetett reá.

— Hát jól van, — sóhajtotta — fogja lehetőleg rövidre, mert egy óra múlva találkozásom van s még át is kell öltöznöm.

— Nem fogom tovább tartóztatni, mint ameddig okvetlenül szükséges, de megértheti, hogy nagyon szeretnék kézrekeríteni a betörő Anistyt.

— Csodálom, — szólt közbe Maitland — hogy oly hamar neszét vette a dolognak.

— Tehát még semmit sem hallott? — kiáltotta Snaith nagyon csodálkozva.

— Éppen most keltem ki az ágyból.

— Anisty megszökött, alig hogy ön kitette lábát a Maitland-kastélyból.

— Ej, a manóba, — ütött homlokára Maitland — csakugyan elfelejtettem telefonozni Higginsnek.

— Éppen azért jöttem én, mert a kastély gondnoka nem tudta, hol lesz található. Maitland úr nagyon sietve ment el a kastélyból s megígérte, hogy kiküld valami rendőrségi személyt, de nem küldött senkit — legalább Higginsnél nem jelentkezett senki. Egy óra múlva a fogoly fuldokió görcsöket kapott, vagy legalább úgy tett, mintha kapna, és Higgins, nyugtalanságában, kivette a zseb-kendőt a szájából. Anisty kezdetben nyugodtan feküdt, míg vissza nem tért a természetes arcszíne, aztán kezdte szidni és lemarházni Higginst. Mellesleg szólva, nem tűnt fel még önnek, Maitland úr, mennyire hasonlít önhöz az a gonosztevő? — kérdezte a vendég mosolyogva.

Maitland csak bólintott a fejével.

— Hasonlatosságuk valóban bámulatos, ha szabad úgy mondanom, — folytatta Snaith — és Higgins, a szegény ördög, egészen odáig volt s nem tudta mittevő legyen. Bizonyos, hogy Anisty nemcsak elsőrendű betörő, hanem nagyszerű színész is lehet, mert miután szörnyen lehordta Higginst, kijelentette, hogy ő — Maitland úr. Képzelje csak el Higgins helyzetét. Mit tehetett szegény?

— Azt, amit valószínűleg tett.

— Eltalálta.

— És mi történt Anistyval?

— Mihelyt szabadnak érezte magát, revolverének agyával fejbevágta Higginst, kiugrott az ablakon és eltűnt. Mikor a kastélyfelügyelő magához tért, a betörő már túl lehetett ungonberken... Maitland úr, — folytatta Snaith éles hangon — miért nem küldött ki Greenfieldsből egy rendőrtisztviselőt, ahogy megígérte?

Maitland kissé elfogódottan nevetett.

— Hát... Igazán, Snaith úr, meg kell vallanom...

— Vallomása mindenesetre sokat érne... az eset csakugyan kétségbeejtő. Elfog egy betörőt, kit két világrészen keresztül hajszolnak s hagyja, hogy végre is kerekét oldjon. Vajjon miért?

— Legjobban szeretnék semmi vallomást sem tenni a dologról, — jegyezte meg Maitland, — de minthogy úgy látom, ragaszkodik kívánságához, nem bánom, megmondom önnek, hogy tegnap néhány barátommal kirándultam s talán kissé többet ittam az elégnél. A betörőfogás pusztán véletlen volt, egészen más terveink voltak az éjszakára s nem vettem túlnagy súlyt a dologra, de azt természetesen nem képzeltem, hogy Higgins elereszti az emberemet.

— Hm, hm, értem, de... Aztán automobilon visszatérték a városba?

— Hogyne, visszatértünk.

— És egyenesen idejöttek?

— Én mindenesetre ide.

— Maitland úr, miért nem beszél őszintén

velem? Nekem csakis az a megbízásom van, hogy kézrekerítsem a hírhedt betörőt s eszemben sincs beleavatkozni a magánügyeibe; bízzék hát titoktartásomban. Ki volt az a fiatal leány?

— Éppen azért voltam bátor költött históriával mulattatni önt, hogy elhallgathassam a nevét, — felelte Maitland rendületlen nyugalommal.

— Eszerint megtagad róla minden felvilágosítást?

— Úgy van s ön tudhatja, hogy mást nem is tehetek.

Snaith csalódottan rázta fejét, amin Maitland titokban nagyon mulatott.

— Nyilván a kompnál levő rendőr ismert reám.

— Hogyne, hiszen önt nagyon jól ismerik, — hagyta reá Snaith — de minderről csak másodsorban van szó; mi csak azt nem értjük, miért engedte elmenekülni Anistyt? Ez egyszerűen érthetetlen.

— Talán csak rendőri szempontból.

— Minden szempontból. Az az ember betör a házába, ellopja az ékszereit...

— Kezdem unni a dolgot, — vágott szavába Maitland. — Azt hiszi talán, bűntársául szegődtem, hogy ellophassam tulajdon vagyonomat?

Snaith áthatón nézett reá.

— Történtek már külömb dolgok is, de a jelen esetben egyáltalán nem értjük okait. Amennyire tudjuk, nem küzd anyagi nehézségekkel...

Maitland egy kézlegyintéssel félbeszakította s az órájára nézett.

— Már csak tíz percig állhatok rendelkezésére.

— Még egy rendkívül fontos dologról van szó. Anisty meglehetősen teljes betörőfelszerelést hagyott hátra az ön könyvtárszobájában.

— Persze... hiszen azért betörő...

Snaith a fejét rázta.

— Nem, ő a betörők más fajtájához tartozik.

— De kissé hirtelen és gyorsan menekült; így érthető, hogy szerszámai...

— Azok nem voltak Anisty szerszámai, mert Anisty nem dolgozik ilyen idejétmúlt módon. Sokkal egyszerűbben végez pénzszekrényeinkkel, s munkájához valami — előtünk ismeretlen — zajtalan robbantószert használ. De az aféle régimódi pénzszekrényeknél, mint az ön greenfieldsi szekrénye, elég, ha a szekrény ajtajára teszi a fülét, hogy a kombinációs zár zörgésének megfigyelés révén nyissa ki a szekrényt. Tudniillik régebben egyik legnagyobb pénzszekrénygyárunk szakértő alkalmazottja volt s ebben a minőségében sajátította el azt az ügyességet, mely azzá tette, amivé lett.

— De nem lehettek cinkosai a betörésnél?

— vetette ellene Maitland némi zavarral.

— Annál sokkal okosabb; eddig mindig egyedül dolgozott. Talán tud valami bűntársáról?

— Én? Az ördögbe, dehogy.

Snaith rejtélyesen mosolygott.

— Ön kész talány, — mondotta végre — s nem tudom megérteni, miért tagad meg

minden felvilágosítást, holott az a sok ékszer, mely az öné volt...

— Mely *még* az enyém, — igazította helyre Maitland.

— Oh, nem, dehogy.

— Bocsánat, mindenesetre még az enyém.

Snaith hitetlenül mosolyogva rázta fejét. Maitlandot bosszantotta a dolog. Kiment a szomszédos hálósobába s nemsokára visszatért a vitorlavászonzacskóval.

— Ám győződjék meg róla saját szemével, — mondotta, az asztalra téve a zacskót s bontogatni kezdte a zsinegjét. — Talán volna szíves idejönni az asztalhoz és...

Snaith úr, ki még nem volt meggyőzve, habozott, aztán egy lépést tett Maitland felé s aközben, hogy az még mindig a zacskóval bibelődött, a kezében tartott bottal játszott. S míg Maitland a zsinegen levő csomót bontogatta, a bot gombja hirtelen óriási erővel a halántékára sujtott.

Maitland megtántorodott s a következő pillanatban eszméletlenül rogyott össze. Az állítólagos Snaith pedig felfogta karjában és lassan, zajtalanul lebocsátotta testét a padlóra.

— Szegény fiú, — mondotta halkan s le-térdelt hozzá és sietve megvizsgálta — remélem, nem tettem komolyabb kárt benne... Mindenesetre először esnék meg rajtam... Nem, minden rendben van és körülbelül egy óra múlva magához tér. De az kissé hamar volna — tette hozzá elgondolkozva — az ellen tennem kell valamit.

Kiment a folyosóra, elzárta az előszoba reteszét és átsietett néhány szobán. Egy nagy,

bútor nélkül való helyiségben útiládákat és kosarakat, azonkívül jó egynéhány szíjat látott. Ezekből kiválasztotta a legerősebbeket — s Maitland két perc múlva megkötözve s még mindig eszméletlenül a dohányzószoza egyik kanapéján feküdt, ellenfele pedig, minden kívülről behallatszó neszre figyelve, fölszedte magára Maitland kikészített ruháját.

Most felhúzta a cipőjét is s fölegyenesedett; derekának az imént még szembetűnő görnyedtsége hirtelen megszűnt és Snaith úr tetszelegve nézte magát egy tükörben. Most óvatosan leszedte felső ajkáról a bajuszát s a belső zsebébe tette. A megnedvesített törülközővel eltávolította arcáról a varjúlábakat, így az egész ember egyszerre vagy tíz esztendővel megfiatalodott. Végül egy pár finom sárgabőr keztyű elrejtette kezét, melyet semmi művészettel sem sikerült volna Maitland kezéhez hasonlónvá tennie. De máskülönben valósággal maga Maitland Dániel nézegette magát a tükörben.

Megelégedetten tért vissza a gonosztevő a dohányzószozába s egy pillantás meggyőzte arról, hogy áldozata még mindig eszméletlenül fekszik.

Most leült az íróasztalhoz, levetette a keztyűt és kibontotta a zacskót. Egy szempillantás után a legnagyobb elégtétellel kötötte be újra és zsebébe csusztatta. Ugyanez a sors várt azután egy gyémánttal kirakott, mesteri művű cigaretta-tárcára is. Még egy gyors pillantás s közben meglátta azt a távirat-blankettát, melyre Maitland még csak egy barátjának nevét és lakáscímét írta reá. Egy

pillanatig megállt, aztán nevetve kapta fel a tollat és gyorsan, el sem változtatva írását, néhány sort írt reá.

»Egyelőre, sajnálatomra, nem szabadulhatok. Levélben bővebbet.«

És alája írta Maitland nevét.

— Úgy, — mondotta — ez majd megértteti vele a helyzetet.

Fölállt, összehajtogatta a táviratblankettát, aztán összeszedte saját ruháját, kalapját, botját, bevitte a lomtárba s ott egy üres kézitáskába tette.

Végül még egy dolog ragadta meg figyelmét; egy vertmívű bronzcsésze, mely egy nehéz könyv alatt állt az íróasztalon. Egy kézmozdulattal mind a kettőt felvette s az alatta levő porrétegben egy női kéz nyomát pillantotta meg.

— Az a leány együgyű kis kezdő, — dűnnyögte Anisty fejét csóválva; — más-képp nem vesztegette volna idejét azzal, hogy itt keresse az ékszeret. Nagyon csinos az a kis boszorkány, amennyire az alatt a néhány pillanat alatt megítélhettem, s úgy látszik, Maitland beléháborodott. No de végre sem kaparította meg az ékszeret. Nem is asszonynépnek való foglalkozás ez. Brrr, nem szeretek asszonynéppel kezdeni!

Óvatosan visszatette a csészt meg a könyvet előbbi helyére, s minthogy e pillanatban a földszinten becsaptak egy ajtót, gyorsan a lakás előcsarnokában termett. Ott leakasztotta egy ruhafogasról Maitland panamakalapját s kezébe vette Maitland egyik sétapálcáját is.

Lenn a lépcső alján, összetalálkozott O'Hagannal, a ki éppen fel akart menni a lépcsőn.

— Ejnye, O Hagan, — mondotta, és pompásan utánozta Maitland hangját, — nézze, adja fel rögtön ezt a táviratot.

Azzal egy pénzdarabot nyomott a markába.

— Ami visszajár, megtarthatja; nagyon siettem és nem akartam még felhívni; s még egyet, O'Hagan, — kiáltott már majdnem az utcáról, — ha az a Snaith nevű fráter még egyszer jelentkezik, mondja meg neki, hogy nem vagyok itthon.

— Igenis, Maitland úr.

Anisty megállt a ház előtt s felhúzta keztyűjét.

Szeme közben megakadt egy emberen, aki az utca túlsó során állt és kitarotn ügyelt a Maitland-házra. Kicsiny, zömök, rosszul öltözködött ember volt; gyűrött kalapját a szemére húzta s vastag bajusza alól kilátszó szivarcsutkát szopogatott.

A tolvajt valami kellemetlen érzés fogta el, mikor megpillantotta. De csak egy pillanatig villant meg a szeme, a következő pillanatban már erőt vett magán. Látszólag nyugodtan megállt. A túlsó soron levő ember ugyanabban a pillanatban megemelte kalapját, átvágott az utcán s közeledett hozzá:

— Bocsánatot kérek, Maitland úrhoz van szerencsém?

Anisty leereszkedőn nézett reá s csak könnyedén biccentett.

— Úgy van, barátom, mi tetszik?

— Detektív vagyok s a büntetőrendőrséghez tartozom. A greenfieldsi rendőrség ma tele-

fonhoz hívott bennünket. Az ön kastélyfelügyelője...

— Oh, tudom már... Arról az Anisty nevű fickóról van szó? Csak nem akarja azt mondani, hogy... tessék? Rögtön elcsapom Higginst! Éppen reggelizni akarok. Nem jönne velem? Ott nyugodtan megbeszélhetnék az egész históriát. Mit szólna az Eugène-étteremhez? Egészen közel van és ott könnyen találunk egy nyugalmas kis helyet. Különben hány óra?

Anisty kereste a zsebóráját s magában szidta magát, hogy olyan szamar volt és nem vitte el Maitland zsebóráját is.

— Kellemetlen dolog, — dünnyögte őszinte bosszúsággal — elfelejtettem magammal hozni az órát.

— Mindjárt egy óra lesz, Maitland úr.

S a titkos rendőrség embere a betörő oldalon büszkén ment végig az utcán.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Egy főpincér köszöntötte őket a vendéglő előcsarnokában.

— Jó napot, Maitland úr, — mondotta halkan. — Két személynek való asztalt?

Az ál-Maitland biccentett, s örült, hogy olyan éttermet választott, ahol az igazi Maitlandot jól ismerik; azt remélte, hogy ennek hasznát fogja látni.

Mikor észrevétlenül leültek egy csöndes sarok-asztal mellé, Anisty megkérdezte a rendőrség emberétől, hogyan hívják.

— Nagyon örülök, hogy megismerkedhettem önnel Hickey úr, — mondotta aztán, s eléje tolta az étlapot. — Kérem, parancsoljon.

A derék rendőr zavarodottan nézte a francia étlapot, s bár magában nagyon büszke volt arra, hogy olyan úrral ülhet egy asztalnál, aki Newyork felső négyszázai közé tartozik, mégis zavarban volt, mert félt, hogy bakot talál lőni.

— Nem vagyok nagyon éhes, — hebegte végre kétségbeesetten, mert nem tudta, mitévő legyen az étlappal. — Csak nemrég ettem.

— De remélem, nem utasít vissza egy pohár italt? Pincér, hozzon csak egy üveget a 72-ösből, Hickey úrnak, nekem pedig... hm... — folytatta nagy hangon — egy café au lait-t, zsemlyét és vaját is hozzá... ne feledje, Hickey úr, hogy ez az első reggelim.

Anisty elővett egy cigarettát Maitland tárcájából, rágyújtott és jóindulatú mosollyal nézett a rendőrrre:

— Térjünk át most, ha úgy tetszik, Anisty múlt éjszakai esetére.

Az eléje tett pezsgő megoldotta Hickey nyelvét, s a rendőr hosszan fejtegette a betörő Anisty históriáját. Az ál-Maitland színleg feszült érdeklődéssel hallgatta, s nagyon uralkodnia kellett magán, hogy ne kacagjon vendége szemébe, mikor az verejtékezve elmagyarázta, mit tervez, hogy végre-valahára kézrekerítse a betörőt.

Negyedóra mulva az üveg majdnem egészen kiürült, s minthogy a rendőr most már üszött a boldogságban, Anisty elérkezettnek

látta az időt arra, hogy megvalósítsa kezdettől fogva célbavett tervét. Ennek következtében félbeszakította Hickey roppantul érdekes előadását s megkérdezte tőle, hogy hány óra. Tíz perc híján két óra volt.

— Két órakor megbeszélésem lesz egy barátommal, — hazudta Anisty — kérem tehát, bocsásson meg... pincér, fizetek!

— Eszerint, ügyebár, számíthatunk önre, Maitland úr?

Anisty gőgös mosollyal nézett a rendőrré.

— Öszintén szólva nem, s erre három nyomós okom; de azt hiszem, már az első magában is elég: tudniillik lusta vagyok.

Hickey csalódottan rázta fejét.

— Tartottam is tőle, mert a felsőbb körök urai nem tudják, mik kötelességeik a társadalommal szemben.

Anisty a vállát vont.

— Azonkívül pedig nem szenvedtem kárt, mert, mint tudja, éppen a kellő pillanatban érkeztem. Az ékszerek biztonságban vannak, s barátunk, a betörő volt az, akit becsaptak. Minthogy tehát tulajdonom még az enyém, nem emelek panaszt Anisty ellen. Végül harmadik okom az, hogy nem szeretném, ha ez az egész história a nyilvánosság elé kerülne. Az ujságok, ha neszét veszik, annyi részletet írnak ki rólam, hogy az ország minden betörője figyelmessé lesz reám, s megkívánja kincseimet. Megértheti tehát...

Hickeynek villogott a szeme.

— Hát hiszen, ha azt akarja, hogy agyonhallgassák... — mormogta sokatmondón.

Anisty a zsebébe mélyesztette kezét.

— Mennyit? — kérdezte.

— Teljesen önre bízom; hiszen ön tudhatja legjobban, mennyire fontos önnek, hogy a dolgot eltusolják.

— Akkor ötven dollárt adok az ön fáradásaiért és ötvenet a hivatalnoktársainak.

Hickey el volt ragadtatva és gyorsan mellényzsebébe süllyesztette a bankjegycsomót, melyet Anisty az asztalon át eléje dobott.

— De most azonnal el kell hagynom önt, — folytatta Anisty; — most, hogy már ismer, tudni fogja, hol talál, s nyugodtan felkereshet valamelyik este egy jó szivarra. Gyakran vagyok a városban és mindig örülök, ha jó ismerősöket fogadhatok.

Máskor és más emberrel Anisty őrizkedett volna ilyen otromba játékot űzni. De Hickey őrmestert a sok pezsgő és a nem remélt konc annyira kizökkentette sodrából, hogy még ezt a vastag tréfát is komolynak vette. Néhány köszönő szót mormolt, aztán felállt s kissé támolyogva kiment az étteremből.

Anisty új cigarettára gyújtott és nyugodtan nézte a jövőt. Mégis csak fene ember ő, hogy olyan kitűnően játszotta végig szerepét! Így hát a Maitland-kastély betörőjét nem üldözik tovább, az egész ügyet eltussolják, az igazi Maitland pedig, ha megszabadul, maga is örülni fog, ha kudarcát nem viszik piacra.

Idáig jutott gondolatmenetében, s éppen azon járt az esze, milyen arcot vág majd Maitland, ha a rendőr egy este tiszteletét teszi nála, mikor váratlanul egy hang szólalt meg mellette:

— Anisty úr!

Ijedten szökött fel, mert habár minden pillanatban készülnie kellett a felfedeztetésre, és készen is állt reá, a dolog most mégis váratlanul érte. Egy nő hangja volt. s mikor a nőt magát is megpillantotta, mélyen meghajolt előtte, ha már úgyszólván felszökött helyéről.

A nő nesztelenül lépett az asztalhoz szürke selyemruhájában, s Anisty mindjárt reáismert. Az éjszaka ugyan csak rövid ideig láthatta, de vonásai mélyen belevéődtek emlékezetébe.

Anistynak mindjárt átvillant fején az a gondolat, hogy Maitland alighanem találkozót adott itt a leánynak. Csak azt nem értette meg, miért bánt vele Maitland oly előzékenyen, holott nyilvánvalón betörésen kapta a pénzeszekerényénél. De majd a mélyére lát ennek a dolognak.

Elhatározta tehát, hogy egyelőre tovább játssza felvett szerepét.

— Ugyancsak meglepett! — mondotta — Éppen elgondolkoztam...

— Én meg azt hittem, már türelmetlenül várja jöttömet. — vágott vissza a leány.

— Igen, gondolataim önnél jártak, de ne szólítson azon a néven... Maitlandot jól ismerik itt, s a pincérek az ő nevére szólítanak. Úgy veszem észre, rosszul választottam meg ezt az éttermet, de az ön segítségével majd végigjátszom szerepemet.

— Oh, bocsásson meg, egészen megfeledkeztem róla... majd hogy „Szép Dan»-nak nem szólítottam.

S mosolygó pillantást vetett reá széles kalapja alól, aztán helyet foglalt mellette az asztalnál.

— Maitlandot is Dan-nak hívják, — jegyezte meg Anisty, és forrón pillantott a szemébe.

— Már magam is gondoltam reá, — felelte a leány nyugodtan.

Anisty az eddigiekből azt a következtetést vonta le, hogy az eléggé rövid idő alatt szokatlanul barátságos viszony szövődhetett Maitland és az ifjú leány között. Maitland a leány szépségének igézetébe esett és nyilván nem habozott fölvenni Anisty nevét, hogy zavar-talanul továbbsszöhesse ezt a barátságot, s az igazi Anisty most le akarta aratni Maitlandnak, az ál-Anistynek a vetését. Szerette a szép leányokat, csak ritkán volt találkozása velők, mert furfangja megőrizte a saját kasztjabeli nőktől, a jobb osztályhoz tartozó asszonyokkal pedig jóformán sohasem beszélt. De most alkalma kínálkozott arra, hogy minden aggodalom nélkül tovább folytassa ott, ahol Maitland abban hagyta. A dolog nem járt különösebb nehézséggel.

— Reggelizett már? — szakította félbe gondolatait a leány, kissé duzzogva.

— Oh nem, — tiltakozott Anisty — az imént, szerencsétlen történetességből egy barátom együtt akart reggelizni velem, de én csak egy csésze kávé ittam és kis darab pirított kenyéret ettem hozzá.

— Egy barátja? — mondotta a leány, mikor elment a pincér, kit Anisty magához intett és megbízott a váiasztékos reggeli fel-szolgálásával.

Anisty kacagott.

— Az igazat megvallva, detektív volt.

— Olyan barátai vannak? — kérdezte a leány csodálkozva.

— Célyszerűségi okokból megvásárlók minden városban egyet, aki tájékoztatott mindenről, ami esetünkben történt.

— El kell mondania nekem is, — kiáltotta a leány kíváncsian, s a betörőnek mélyen a szemébe nézett.

— Hát mindenekelőtt... Maitland megmenekült.

— Ugyan!

— Pedig úgy van. Meghagyta a kastélyfelügyelőnek, hogy szabadítsa meg a kötelékeitől, aztán érthető dühében leütötte s kiugrott az ablakon, valószínűleg azért, hogy utánunk vesse magát. De kora reggelig nem tért vissza, s a rendőrségnek most sejtelmé sincs arról, hogy Maitland fogta-e meg Anistyt s az utóbbi szökött-e meg, vagy megfordítva történt-e?

— Nagyszerű! — kiáltotta a leány, s tapsolt elragadtatásában.

— Egy dolog mindenestre bizonyos: Higgins új állást kereshet magának.

— Higgins? Ki az?

— A kastélyfelügyelő; hát még nem halotta?

A leány csodálkozva rázta fejét.

— Hogyan hallottam volna?

— Azt hittem, egy pillanatig még hallgatott a verandán.

— Oh, sokkal jobban meg voltam ijedve.

Ez kitünően megfelelt a betörő érdekének, mert már attól tartott, hogy a leány hallgatott és Maitlandnak a cselédséggel szemben való határozott fellépése sokkal természetesebb

volt, semhogy az ilyen gyors felfogású nő megtevédhetett volna ítéletében.

A betörő felpillantott, hogy a szeme közé nézzen, de most meg a leány látszott elmerengni.

Miről gondolkozhatott?

Anistynek úgy tetszett, hogy szebb, mint valaha; remek, vörösbe hajló szőke haja volt, mely lángnyelvekhez hasonlított halántéka körül, és csodaszép szeme, különösen most, e pillanatban, midőn mély gondolatokba látszott merülni. Vajjon az elmúlt órákról álmodott-e, melyeket Maitlanddal töltött együtt? Ha Anisty legalább megtudhatta volna, mit beszéltek és mióta ismerték egymást! Mert hiszen látta, hogy gonosztevő létre is, okvetlenül a jobb társadalmi körökhöz tartozik. Oh, ha legalább egyetlen egy ujmutatást kaphatna tőle, hogy mit mondjon és hogyan viselkedjék!

Ha Anisty most olvashatott volna a leány lelkében, alighanem elment volna az étvágya a kitünő reggelijétől; mert a leány figyelmesen nézte a kezét, s lélekben visszaszállt abba az időbe, mikor ott állt mellette a pénzesszekrény előtt és a tolvajlámpát tartotta. E lámpa világánál két hosszúkas, gondozott, kifogástalanul fehér kezet látott a kombinációs zár fényes fémlapján babrálni, s a két kéz életelevenen tűnt fel most lelki szeme előtt. Lehetséges-e, hogy szeme ennyire megtevéstette?

— Elgondolkozott?

A leány, rögtön visszanyerve önuralmát, gyorsan biccentett, egy pillanatig élesen a

szemébe nézett, aztán ismét lesütötte szemét s kissé elpirult.

— Igen, elgondolkoztam... olyan különös mindez... tudniillik mult éjszakai találkozásunk.

— Hát éppen most kell jönnie ennek a pincérnek? — szitkozódott Anisty magában, mikor a pincér megjelent és hozta az első fogást. A következő félórán csak közhelyeket mondtak, hogy avatatlan fülek ne hallgathassák ki beszélgetésöket.

Ez időközben a leány egész csatatervet dolgozott ki, hogy megtudja, tévedett-e az este a kézet illetőleg, vagy sem; viszont az egyébként olyan agyafúrt és óvatos gonosztevő mind mélyebben esett az igézetébe s lassan-lassan megfeledezett veleszületett ravaszságáról. Ez a leány elvégre mégis csak ugyanaz, ami ő és sajátmagának veszélyeztetése nélkül nem árulhatja el. De egyébként elég volt egy pillantás, hogy meggyőződjék arról, milyen szeretettel csüng rajta.

— Nem gyújt reá egy cigarettára? — szakította félbe a leány,

A betörő szívesen élt az engedelemmel s elővette Maitland cigarettatárcáját.

— Milyen gyönyörű tárcá! — kiáltott a leány, s átvette tőle.

— Nem fogadná el ajándéku! — kérdezte Anisty udvariasan.

A leány sokáig kérette magát, de aztán elfogadta az ajándékot, s hálából meggyújtott neki egy cigarettát, melynek illatát a betörő mohón szívta magába.

— Milyen merész ember maga! — mondotta a leány hirtelen.

— Miért mond annak?

— Hát csak azért, mert olyan bátran megjelenik, holott a detektívek...

— Tessék? — riadt fel Anisty.

— Azt hittem, maga is látta előbb...?

— Mit? Dehogy... Mit láttam volna?

— Hát... Meglehet, hogy tévedek, csak azt gondoltam, tud Maitlandhoz való hasonlatosságáról és bizik benne. Jó embere az imént voltaképpen figyelmeztethette volna! Mikor az előbb az étterembe léptem, láttam, hogy négy ember ólálkodik a bejárá előtt, s már attól tartottam, hogy amikor belépek...

— De miért nem szólt már előbb?

— Hiszen már megmondtam, miért nem, azonkívül azt hittem, hogy álöltözetében...

— Persze, persze, igaz, hogy csalódásig hasonlítok Maitlandhoz, s még a főpincért is megtévesztettem, — biccentett Anisty, aki, bár az ijedtség kifejezése már eltűnt arcáról, még mindig nyugtalan volt.

— Természetesnek tartom, hogy időközben már túlادott zsákmányán, — szólt közbe a leány.

A betörő a fejét rázta.

— Még nem értem rá.

A leány arcán a csalódottság kifejezése látszott.

— Csak nincs...

— De igen, a zsebemben.

— Az Isten szerelmére, — kiáltotta a leány s aggódva nézett körül. — A zsebében? És ha most, mondjuk, letartóztatnák?

— Igen, csakhogy én Maitland vagyok ám!

— De ha azok kötnék magukat ahhoz, hogy

megmotozzák, megtalálnák az ékszer, melyet Maitland tulajdonának ismernek.

— Szent Isten! — kiáltotta a betörő megrettenve, mert úgy érezte, hogy a leány félelme átragad reá. — Mit tegyek? De mondja, egészen bizonyos benne...?

— Maga Mc. Clusky áll a legközelebbi utcá-sarkon.

Anisty tehetetlenül nézett rá.

— Dan, — mondotta a leány végre — van egy mód.

— Beszéljen.

— Mult éjszaka, Dan, — s erősen a szeme közé nézett ragyogó szemével — mult éjszaka én bíztam magában...

A betörő vonásai egy pillanatig megnyúltak és bizalmatlanságot fejeztek ki; de ez a kifejezés hamar elmúlt, s a leány tudta, hogy megnyerte a csatát.

— Én bíztam magában, — folytatta halkán — s maga jól tudja, mit jelent ez. Nekem most nincs közöm a dologhoz, mert senki sem tudja, hogy én is részes voltam benne, s egyáltalán senki sem gyanítja, hogy... lopok. A rendőrség még nem hallotta híremet, — súgta még halkabban...

— Azt... hiszem...

— Én kibujhatnék, — vágott szavába, — s még ha magát le is tartóztatnák azután...

— Az ördögbe! Igaza lehet. Ha magához veszi az ékszer, akkor én mindenesetre Maitland vagyok, hiszen még a tulajdon ruhája is rajtam van. Tudniillik ma reggel a lakásán jártam — dicsekedett — és elcsentem a ruháját, mert okos dolognak láttam, hogy

néhány napig megjelenésemmel is az ő szerepét játsszam.

— Igen, aztán...?

— Pincér, — kiáltotta Anisty — rendeljen ide azonnal egy bérkocsit.

Mikor a pincér elment, Anisty átszuszta az asztalon az ékszeres zacskót, melyet a leány gyorsan elrejtett öblös kezításkájába.

— S hol és mikor találkozhatunk? — kérdezte a betörő.

— Ugyanott, ahol eddig.

Ez merész sakkhúzás volt, de a leány már felállt, s a pincér visszajött, jelentve, hogy a kocsi az ajtó előtt vár.

— Nem, az mégis veszélyes, — suttogta — ha itt szemmel tartanak, ott is szemmel tarthatnának.

Bizonyos, hogy Maitland ma reggel hazakísérte, s indítványával saját lakására célozott.

— Ajánljon valami mást.

A leány egy pillanatig gondolkozni látszott, aztán elővett zsebéből egy ceruzát s felírt egy címet az étlap hátára:

Mc. Cabe asszony, 205, West, 118. utca, mansard, háromszor csengetni.

— Ott leszek hét órakor, — mondotta a leány. — Remélem, nem várat sokáig magára

— Ha nem akadályoznak meg benne, idejében ott leszek.

— Akkor Isten önnel, Dan!

Anisty egy pillanatig kemény, vaskos kezében tartotta a leány finom ujjait, aztán felállt, s látta, hogy lassan eltűnik. Megint elfoglalta helyét, és nyugtalanul tépelődött

magában. Még mindig nem volt bizonyos abban, hogy a leány megcsalja-e, vagy sem.

— Nem, — mondotta végre magában — az ő kezében jó helyen vagyok.

*

A leány eközben a bérkocsin elhajtattott. Szemét lehúnyva, a kocsi egyik sarkába húzódott, és gépiesen szorongatta a kis táskát, melyben az ékszer volt.

Eközben sötét gondolatok kínozták, szíve legmélyéből szégyelte, hogy olyan *mélyre* sülyedett. A bűnhődés nyomon követte cselekedeteit; most, hogy már idáig jutott, nem volt visszatérés számára, bármilyen gyűlöletesnek látta feladatát...

A bérkocsis szava rázta fel sötét gondolataiból:

— Itt vagyunk a Washington-szálló előtt, nagyságos asszonyom!

A leány gépiesen kiszállt a kocsiból és fizetett. Aztán összeszedte minden erejét, bement a szálló előcsarnokába és az egyik telefonfülkébe lépett.

HATODIK FEJEZET.

A dolgozószoba sarkában álló régi óra négyet ütött s ugyanakkor a telefon is zajosan és kintartón csörömpölt.

Maitlandnak ez a lárma kimondhatatlan gyötrelmet szerzett; a telefon meg-megújuló és nem szünő csengése őrzöngő fájdalmat oko-

zott a fejében. Dühösen rágta a pecket, de egyébként nem tudott mozdulni.

De bármilyen kellemetlen volt is a szakadatlan csengetés, mégis megvolt legalább az az egy jó oldala, hogy ki kellett szabadítania kínos helyzetéből. Tudniillik a telefon készülékének volt még egy riasztó-állomása O'Hagan lakásában is azért, hogy a házgondnok felelhessen a telefonon Maitland távollétében is.

Nem is tartott soká, és Maitland már hallotta, hogy O'Hagan csoszogva közeledik. Egy pillantást sem vetve a kanapén fekvő mozdulatlan alakra, a telefonhoz ment és levette a hallgatót a horogról.

— Ki a manó van ott a telefonnál?... Oh, bocsánatot kérek, nem tudtam, hogy hölgy beszél... Nem, nincs itthon... Úgy körülbelül egy órákor... Nem szólt... Mit mondjak, ki akart vele beszélni?... No, akkor nem, elvégre nincs hozzá közöm... Ha azt teszi, akkor nem felelek. Jó napot, — miattam vigye el az ördög, — dűnnyögte és fölakasztotta a kagylót.

Mikor O'Hagan otthagya a telefonkészüléket, Maitland, minden erejét összeszedve, valami kínos hangot hallatott, mire az öreg ijedten megfordult. A következő pillanatban már ott volt Maitlandnál és fölfeje hajolt.

— Istenem-atyám! Nem Maitland úr ez itt? Hát megbolondultam... hiszen csak pár órával ezelőtt láttam elmenni, s most itt fekszik és nem mozdul?

De azért fecsegése közben sem volt tétlen,

gyorsan megszabadította kötelékeitől, úgy hogy Maitland feltápáskodhatott.

— Jézus és minden szentjei! Mire véljem ezt, Maitland úr?

— Whiskyre és szódavízre, O'Hagan, még pedig szaporán!

Maitland próbált felállni, de lába megtagadta a szolgálatot. Elfojtott káromkodással roskadt vissza fekvőhelyére. Feje szinte égett az ütéstől és jó időbe telt, míg valamennyire s magához tért.

Aközben, hogy magához tért s O'Hagan jöttét várta, ráeszmélt arra, hogyan követhették egymást az események. A börtörőnek, Higgins engedetlensége következtében, sikerült megszöknie a kastélyból, aztán teljes mértékben kitöltenie bosszuját Maitlandon. Homályosabb volt az, honnan tudhatta Anisty, hogy az ékszer még Maitland birtokában van; lehet, hogy látta, mikor a leány Maitland zsebébe csusztatta az ékszereszacskót, miközben az vele foglalatoskodott. De mikor az jutott eszébe, hogyan segített ő maga az állítólagos Snaith úrnak az ékszer kézrekerítésében, előntötte a méreg a saját ostobaságáért.

Míg lassan szürcsölgette az üdítő italt, melyet O'Hagan hozott, tovább fűzte gondolatait. Attól tartott, hogy a história egy vagy más módon a nyilvánosság elé kerül és egész Newyork kacagni fog rajta — ő rajta, kiről már úgylis nehéz levenni az »eszeveszett Maitland« gúnynevet.

Azonkívül pedig a szürkeruhás leányt sem hagyhatja figyelmen kívül. Egy pillanatig

sem ment ki eszéből az a leány s nem tudta hová legyen dühében, mikor arra gondolt, hogy Anisty beavatkozása következtében nem jelenhetett meg a találkozón.

A leány kétségtelenül várta s végre bosszúsan eltávozott azzal a tudattal, hogy a férfi, akiben megbízott, visszaélt bizalmával. Így alkalmasint örökre elveszítette és lehet, hogy többé sohasem látja.

Most egyszerre eszébe jutott a telefon csengése és sietett megkérdezni O'Hagant, ki jól nevelt szolgálta létére csak arra várt, hogy kérdezzék.

— Egy hölgy kérdezte a telefonon, hogy itthon van-e Maitland úr, én pedig, minthogy nem tudtam, hogy a kanapén fekszik, azt feleltem neki, hogy egy órával ezelőtt elment hazulról, de nem tudom, hova.

— Nem mondotta meg a nevét?

— Nem, nem mondotta meg.

Maitland gondolkozott. Természetes, hogy nem nevezte meg magát. De a szürkeruhás leány mégsem lehetett, mert hiszen az csak Anistynek ismerte és semmi esetre sem tudja, hogy ő Maitland. De ismerős hölgy sem lehetett, mert mindenki úgy tudja, hogy ezidőszerint künn van falun, nincs New-yorkban.

Kedvetlenül sóhajtva hagyta ahba a találgatást, inkább más, közelebb eső dolgokra tért át.

— O'Hagan, — mondotta — az az ember, aki Snaithnak nevezte magát és beszélni akart velem, azzal mutatkozott be, hogy detektív. De mihelyt magunkra marad-

tunk, fejbeágott ólmosbotjával és valószínűleg ellopott mindent, amit hamarosan összehalmozhatott. Adja csak ide a cigaretta-tárcámat.

— Nincs az itt már, uram, legalább nincs az íróasztalon, ahol utoljára láttam.

— Ohó, veszi észre már? . . . No de okom van arra, hogy a dolgot eltitkoljam, s megakadályozzam, hogy a nyilvánosság elé kerüljön. Megértette? Tehát, kérem, tartsa féken a nyelvét, míg meg nem engedem, hogy beszéljen. Most pedig mondja meg, miért mondotta az imént, hogy egy órákor látott elmenni hazulról.

O'Hagan elmondott mindent, ami történt s az utolsó kétség is eloszlott, mikor megállapították, hogy a Maitland számára kikészített öltözet is eltűnt. Maitland ezután meleg fürdőt készíttetett magának és előadatta az esti ruháját.

— A klubban vacsorázom s előreláthatón nem alszom itthon.

Aztán a tükör elé állt s megnézte magát. Megdagadt kéz- és lábsuklói lassankint lelapadtak, szája sarkán látszott ugyan még némi pirosság, de a jobb halántékára kapott ütés kék nyomát könnyű volt elrejténie. Csak rá kellett fésülnie a haját.

— Azt hiszem, menni fog, — dörmögte — külsőm nem fog feltűnni senkinek sem, azt pedig, hogy milyen harag forr bennem, szerencsére senki sem láthatja.

*

— Ideje volna már, — dünnyögte magában a zömök emberke, mikor megállapította,

hogy hét óra van. Aztán visszatette zsebébe az óráját.

Ott állt az utcasarkon és a hetedik és a St. Nicholas-avenue közt levő rövid ház-soroknak hol egyikét, hol meg másikat figyelte élesen. Aztán sóhajtva tette át a szivar-csutkát szájának egyik sarkából a másikba, hol majdnem egészen eltűnt vastag fekete bajusza alatt, hátrataszította széles karimájú gyűrt alapját, kezét nadrág-zsebébe sülyesztette és megint egy köoszlophoz támaszkodott.

Végre a hetedik avenue felől előtűnt egy ember, ki az utca északi során nyugat felé tartott. Szürke ruhát viselt és vékony pálcikáját meg-megsuhogtatta a levegőben. Nézte a házsámokat, majd megállt a 205. számú ház előtt.

Aztán felment a bejáró-lépcsőn, belépett a kapualjába és olvasni kezdte a lakók névsorát.

Eközben a tömzsi emberke átment az utca túlsó sorára és a sarki rendőr lassan közeledett hozzá.

A szürkeruhás ember még javában olvasta a lakók névsorát, mikor érezte, hogy vállára egy kéz nehezedik.

— Talán Mc. Cabeot keresi, Anisty?

A szürke ember megfordult és csodálkozni látszott.

— Tessék? — förmedt rá, de aztán, mintha egyszerre megértette volna a helyzetet, vidáman tette hozzá:

— Oh, maga az, Hickey? Jó estét, ugyan mit keres errefelé?

A kérdezett meghökkent és nagyon ostoba arcot vágott.

— Ojjé, — mondotta végre — bocsásson meg, Maitland ur; igazán nem önt kerestem.

— Képzelem, — biccentett amaz mosolyogva. — A szíves megszólításából azt következtetem, hogy Anistyt, a mi közös barátunkat várja.

— Éppen azt, — mondotta Hickey zavardottan, — a rendőrséget levélben figyelmeztették, hogy Anisty ma este hét órakor egy Mc. Cabe nevű asszonyságot fog keresni ezen a környéken. Úgy látszik, valaki rossz tréfát csinált; de én, természetesen, nem tehettem mást, mint hogy idejöttem.

— Érthető, — jegyezte meg a szürkeruhás úr. — Egy barátomat akartam itt meglátogatni, — folytatta egykedvűen — egy Simmons nevű urat, aki iskolatársam volt és most rossz sorba jutott. Tegnap levelet kaptam tőle... Oh, hiszen itt van a neve... Negyedik emelet a ház jobb-folyosóján. No, itt találom-e még, Hickey úr, mire lejövök?

A szürkeruhás ember fölment a lépcsőn, a rendőr pedig visszatért megfigyelő helyére.

Ott állt még nyolc óra tájban is. Unottan lézengett, s mikor az óra kilencet mutatott, magához intette az egyik közeli szálló inasgyerekét és pontos utasítást adott neki. A fiú eltűnt a 205. számú házban.

Néhány perc múlva visszatért.

— Simmons né asszony azt mondotta, hogy sohasem hallotta hírét Maitland úrnak, — jelentette pihegve. — Valaki nemrég becsöngött hozzá, de aztán bocsánatot kért a té-

vedésért a felső emeleten akart meglátogatni valakit. Azt hiszem, hogy az az ember, akit keres, a háztetőkön elmenekült: mert a házak itt mind össze vannak építve, s ettől az utcasaroktól végig lehet menni a háztetőkön a 19. utcán át a St. Nicholas avenueig.

— Hm, hm, — dünnyögte a detektív — ezt is köszönöm.

Aztán megfordult és elment.

Az utcasarkon álló rendőr pár pillanatra megállította.

— Nem érdemes tovább is várni, Jim, — mondotta neki Hickey. — Úgy látszik, valaki figyelmeztette a bitangot s azért nem jött el.

— A te helyedben magam sem várnék tovább, — felelte a rendőr; — egyébként ki volt az az ember, akivel beszélgettél?

— Oh, szóra sem érdemes... Egy barátom volt. No, jó éjszakát, Jim.

Hickey lassú léptekkel ballagott tovább. De mikor a rendőr már nem láthatta, nyakig elpirult, pedig nem is volt melege.

— Százezer ördög, — káromkodott magában — ha megfogom azt a bitangot!...

*

A kandallón álló óra hetet ütött, s az éjszakai betolakodó — egy nő — megállt s lélekzeni is alig mert. Éppen most rémült halálra az óra ütésétől.

Aztán lassan mégis lecsillapodott, összeszedte minden bátorságát, szeme is hozzászokott a sötétséghez.

Jobbkéz felől megpillantotta a dolgozó-

szobába nyíló ajtót, aztán, balkéz felől, egy másikat, mely félig nyitva volt és Maitland hálósobájába nyílt.

Ehhez az ajtóhoz lábujjhegyen odament, a küszöbön megállt és feszülten figyelt. De nem hallotta alvó ember szabályos lélekzetvételét. Erre bement a szobába, és megnyomta a villamos kézilámpája gombját.

Hosszu fénysáv világította meg előbb az ágyat, aztán az egész szobát.

A nő most már megnyugodott, hogy a szobában rajta kívül nincs senki.

Első ízben lélekzett fel megkönnyebbülten, mert hiszen ez igazolta azt a reményét, hogy Maitland nem tér vissza ez éjjel.

Kora reggel óta szemmel tartotta a Maitland-házat, különösen Maitland lakását a szemközt levő penzió egyik szobájának ablakából, s megfigyelte azt is, hogy Maitland rövid idővel hét óra előtt esti öltözetben bérkocsiba ült és elhajtatott.

Azóta csak egyszer látszott világosság lakásában, még pedig féltizenegy óra tájban, mikor O'Hagan megjelent a dolgozószobában, felgyújtotta a lámpát, aztán a telefonhoz ment. A nő ebből azt következtette, hogy Maitland arról értesítette telefonon a szolgáját, hogy nem alszik otthon, mert a dolgozószoba gázlámpája körülbelül még egy negyedóra hosszágig égett, közben O'Hagen tett-vett a szobában, utóbb aztán frakkládával kilépett a ház kapujából és sietve eltipegett a Madison-tér felé. A nő ebből azt a biztos következtetést vonta le, hogy az éjszaka néhány óráján át a megzavartatás min-

den veszedelme nélkül beosonhat Maitland lakásába.

Mindenekelőtt arra kellett vigyáznia, hogy az utcáról ne vegyék észre.

Odament az ablakhoz, melynek faredői már le voltak bocsátva, s összehúzta még a belső, sötétzöld függönyöket is.

Aztán a telefonhoz lépett, leakasztotta a horogról a hallgatót s függni hagyta a zsinór teljes hosszúságában.

Az éjszaka csendjében most tisztán és érthetően odahallatszott a telefonközpontból egy hang, mely kérdezte, minő számot adjon; aztán a készülék zúgott és berregett, mert a telefonos-kisasszony mindhiába igyekezett megszólaltatni a telefon kikapcsolt csengőkészülékét.

A leány mosolygott a nagy igyekezeten. Most már bizonyos volt abban, hogy nem fogja zavarni a telefon váratlan megszólalása.

Ezután bejárta a lakás minden szobáját s midőn nagy örömmel megállapította, hogy egyedül van az egész lakosztályban, felgyújtotta a zöld-ellenzős bronz asztali lámpát, mely a dolgozószoba íróasztalán állt. Gyorsan körülnézett a szoba előkelő, kényelmes berendezésén, aztán leült az íróasztalhoz, rákönykölt és gondolkozott.

Végezetül kivett kezításkájából két tárgyat: egy arany cigaretta-tárcát, meg a vitorlavászon zacskót, melyben Maitland családi ékszerei voltak.

Hova tegye mindezt, hogy tulajdonosuk minél előbb reájuk találjon?

Nem szabad egyszerűen az asztalon hagynia, mert nem akarta, hogy O'Hagan kezébe kerüljenek. Mert lehet az öreg még oly megbízható, de az ékszer nem teheti ki semmiféle véletlenné, hiszen régi közmondás, hogy alkalom szüli a tolvajt!

Mindenesetre kockázatos dolog, acélfalak és mesterséges záruk védelme nélkül hagyni az ilyen kincset, de meg kell kockáztatnia, mert nem merte tovább is magánál tartani, még ha reménykedhetett is abban, hogy holnap valami módon összeköttetésbe léphet Maitlanddal.

Ahogy keresve körüljártatta a szemét, pillantása egy vertmívű bronzcsészére esett, amelyre egy nagy könyvet tettek. De könnyűszerrel megoldotta a talányt, s a csésze alatt megpillantotta saját kezének lenyomatát, amelyet első látogatása alkalmával hagyott az íróasztal fedelén.

— Oh, — kiáltotta halk kacajjal, — milyen vigyázatlan voltam!

S ujjait pontosan a kéz lenyomatára illesztve, megállapította, hogy a kéz és lenyomat teljesen összeillenek.

— Mennyire csodálkozhatott rajta! És bizonyára vet még rá egy újabb pillantást is, különösen, ha...

A zacskót és a cigarettatárcát gyorsan a kézlenyomat helyére tette, reájuk borította a bronzcsészét, arra pedig rátette a könyvet, elővett zsebéből egy pár hosszú szüke selyemkezttyűt, az egyiket keresztben a könyvre tette, aztán szemügyre vette ezt a csendéletképet.

Semmi kétség, ez a kis csoport rögtön

magára fogja vonni Maitland figyelmét. Most pedig munkára fel! Rövid az idő.

— Oh, nem tehetem, nem tehetem, — sóhajtott. — Mindent elrontani most, amikor...

De meg kellett tennie, nem volt szabad magára gondolnia, hanem csak arra, hogy sikerétől másvalakinek a boldogsága függ.

Kétszer megpróbálta már s mind a két kísérlet kudarccal végződött. Ennek a harmadiknak sikerülnie kell!

Tehát újra az íróasztalhoz fordult. Eközben megcsörrent valami a lába alatt, a földön.

Gyorsan lehajolt s egy kulcsosomót látott, meglehetősen sok apró kulcsot egy ezüstkarikán. Maitland kulcsai voltak. Valahogyan a padlóra estek s Maitland feledékenységből ott hagyhatta. Ez a lelet sok fáradságtól fogja megkímélni, mert tolvajkulccsal nagyon lassan nyílik a zár, különösen ha az ember nem elég jártas a mesterségében.

Gyors elhatározással hozzálátott munkájához s az íróasztal fiókjai egymásután nyíltak ki a hozzájuk való kulcs segítségével. Egymásután kutatta át valamennyit — mindhiába ismételve tegnapi fáradozásait. De nem szabad elernyednie, mert a Maitland-kastély a tegnapi éjszaka eseményei következtében valószínűleg mindörökre zárva marad előtte, s ennek következtében nincs számára más mód, mint itt próbálni még egyszer szerencsét.

Utoljára már csak egy japáni mívű fekete fémszelence maradt hátra, ugyanaz, melyet tegnap semmiféle mesterséggel sem sikerült kinyitania.

Azért jött ide ma este, hogy, ha kell, erőszakkal törje föl a szelence zárat, de Maitland hanyagsága megkímélte ettől a fáradságtól.

Kivette a szelencét az egyik legalsóbb fiókból, ölébe vette, megfordította zárában a legkisebb kulcsot s kinyitotta a fedelét.

Amit keresett, végre meglátta. Boldogan kiáltott fel.

Bum!

Odalenn becsapták a ház kapuját.

A leány halálra rémülten pattant fel helyéről. Ám egy pillanatig sem felejtette el, hogy miért jött, zajtalanul visszatette a szelencét a fiókba, gyorsan kinyitotta kézitáskáját és beléje gyúrt valamit.

Nem volt egy vesztegetni való pillanata sem, mert most már világosan meg lehetett különböztetni két férfihangot. A ház tornácában beszélgettek, aztán valaki búcsúzott, s a leány hallotta, hogy a léptek mindjobban közelednek a szőnyeggel borított lépcsőn.

Gyorsan az asztali lámpához fordult, lecsavarta, s kioltotta lángját.

Petróleumgáz szaga terjedt el a szobában, s a leány megijedt, hogy ez a szag el fogja árulni; de nem tehetett ellene semmit.

Most már megfogták, tetten érték, vége van, ha csak nem másvalaki jön, mint Maitland, esetleg a háznak valamely másik lakója.

Hiú reménység! A folyosó ajtaja előtt a léptek megszűntek s egy kulcs megfordult a zárban.

A leány rémülten futkosott, mint az üzött

vad, egyik szobából a másikba, a hálósobán át az ebédlőbe és a konyhába.

De a külső ajtó már nyitva volt, amikor végre kiszemelt menedékhelyére, tudniillik a lomtárba ért, amelyből emlékezete szerint, egy tűzoltólétra vitt ki az utcára. A leány behúztta maga után az ajtót, mely zajtalanul csukódott be, és az ablakhoz sietett.

De mindhiába igyekezett kinyitni gyönge ujjaival az ablak tolózárát, a zár berozsdásodott és nem mozdult helyéből.

A leány későn gondolt arra, hogy ellefejtette bezárni a lomtár ajtaját és csak nagy bajjal fojtott el egy ijedt felkiáltást, mert léptek közeledtek és világosság sütött be az ajtó egyik hasadékan.

A férfiak most a szomszédos szobában voltak és a leány hallotta, amikor O'Hagan így szólt:

— Nincs itt uram, senki.

— Akkor át kell kutatnunk az ebédlőt, vagy a lomtárat, jöjjön velem.

Még egy hiú kísérlet, hogy a berozsdásodott závárt megmozdítsa, aztán a leány, ijedtében félig eszméletlenül, egy sarokba húzódott, elbujt a padlón egy nagy láda mögé s mozdulatlanul figyelt.

Most kinyílt az ajtó és világosság áradt a helyiségbe az újra meggyújtott dolgozólámpa fényétől. A leány nem moccant és visszafojtotta lélegzetét. Tíz másodperc mulhatott el így. Ezt a rövid időt egész örökkévalóságnak hitte. Aztán egy hangot hallott:

— Nincs itt senki, O'Hagan.

Az ajtó bezárult és a leány hallotta káromkodni O'Hagant, hogy a betörő mégis csak megugrott, mielőtt ők ketten a házba léptek.

A leány most igyekezett feltápáskodni, hogy még egyszer megpróbálkozzon az ablakkal, de ereje elhagyta. Nagyon sok minden szakadt reá ez órákban, s még az övéhez hasonló nagy akaraterő sem állhatott helyt ilyen sokáig. Eszmélete elhagyta, feje bágyadtan hanyatlott hátra a falhoz.

Úgy tetszett neki, hogy ez az állapot csak egy pillanatig tartott, noha valójában öt percnél is hosszabb idő mult el, mikor egy férfihang ismét eszméletre térítette. Lezárta szempilláit az éles világosság előtt, sápadtan, komoly arccal, a lámpát magasan feje fölé tartva, ott állt előtte az ajtóban Maitland.

— Elküldtem O'Hagant, — mondta szelíden — most legyen oly szíves, kövessen . . .

HETEDIK FEJEZET.

A kocsi, mely elvitte Maitlandot, alig néhány utcával odább, a Primordial Club előtt, letette utasát. E klubnak Maitland is, Bannerman ügyvéd is tagja volt, s Maitland azt remélte, hogy ott találja barátját s jogtanácsosát.

Maitlandot nagyon untatta a klub ilyenkor este. Alig ismerte azt a néhány klubtagot, ki e nyári estelen ott lézengett s ujságot olvasott. Végre bement az étterembe, megrendelte ebédjét és hozzá az egyik estilapot is, mert olvasni akart evés közben.

Mikor odaadták neki az ujságot, ámultan

meredt az első oldal feltűnően nagybetűs címeire :

A MAITLAND-FÉLE CSALÁDI
ÉKSZEREK.

VAKMERŐ BETÖRÉSI KISÉRLET.

A »HÓBORTOS MAITLAND« KASSZANYITÁSON ÉRI A »SZÉP ANISTY DANT«
A MAITLAND-KASTÉLYBAN.

KI VOLT AZ IGAZI KETTŐJÜK KÖZÜL ?

MIND A KÉT FŐSZEREPLŐ ELTÜNT.

Mikor Maitland elolvasta e sorokat, ádázul elkáromkodta magát ; nyilvánvalón az volt céljuk, hogy kicsalják tartózkodásából, mert majdnem az egész tudósítást újból szopták. De nem is lehetett másképen, mert hiszen nem is fogadta annak az ujságnak a tudósítóját, a reporter akkor járt a lakásán, mikor éppen fürdőszobájában volt. A való tényekből csak az volt megemlítve, hogy egy bizonyos valaki (alkalmasint ő maga) tetten ért egy bizonyos valakit (nyilván Anistyt), mikor be akart törni a Maitland-kastély pénzesszekrényébe, és hogy egyik e kettő közül (senki sem tudta biztosan, melyik) a másikat legyűrte és a kastélyfelügyelő őrizete alatt hagyta, aki utóbb elszalasztotta foglyát.

Mindez nem bosszantotta túlságosan Maitlandot, de az ujság közölt még egy csomó képet, állítólag a Maitland-kastélyban felvett fényképek nyomán, a könyvtárszoba alap-

rajzát, végezetül pedig az esemény két hőse-
nek képét. Ezek úgy hasonlítottak egymás-
hoz, mint egyik tojás a másikhoz, s valószínű-
leg csak ugyanannak az egy fotográfiának má-
solatai voltak.

Ilyen körülmények közt Maitlandnak semmi-
képen sem ízlett az ebéd. Nemsokára vissza
is vonult a dohányzó egyik zugába s pár
órát töltött ott szivarozva és gondolataiba
mélyedve. Higginsnek mindenesetre bűnhődnie
kell haszontalanságáért, gondolta magában, s
negyed tizenegyre már odáig jutott, hogy szinte
élvezettel gondolt arra, hogyan fogja elcsapni
a kastélyfelügyelőjét. Ez az egy volt, amit
ezidőszerint megtehetett, mert minden más
csak titokkal és sötétséggel, vagy azzal vég-
ződött volna, hogy saját magát kiszolgáltatja
a nyilvánosságnak és nevetségessé teszi.

Tíz óra húsz perckor elhatározta, hogy tús-
tént kimegy Greenfieldsbe, s telefonon értesí-
tette O'Hagant, hogy minden kérdésre csak
azt felelje, nem tudja, hol van a gazdája
ezidőszerint.

De tíz óra huszonkét perckor, még akkor,
mikor javában beleverte O'Hagan fejébe ezt a
megbízást, már megváltoztatta szándékát s
elhatározta, hogy inkább Newyorkban marad.
Meghagyta O'Hagannak, hogy egy kis úti-
táskában vigye el számára a klubba a leg-
szükségesebb holmit, mert ott akarja tölteni az
éjszakát, hogy ne ostromolhassák lakásán az
ujsgátudósítók, meg a rendőrök.

Tíz óra negyvenöt perckor egy klubszolga
átnyújtotta az »Estilap« egyik tudósítójának
névjegyét, s Maitland megkérte az illető urat,

várjon rá a fogadószobában. Tíz óra negyvenhat perckor Maitland egy mellékkijárón megszökött a klubból, felpattant egy bérkocsira, átvitette magát a kompon Long Islandba és éppen akkor ért ki a pályaudvarra, mikor az utolsó vonat is elindult már Greenfieldsbe.

Megfosztva saját otthonától, klubjától és falusi házától, kétségbeesésében a Bartholdi-hotelbe vitette magát, azzal az elhatározással, hogy megóvja inkognitóját, Daniels névvel írta be magát a vendégek könyvébe, s nyomban visszavonult szobájába.

De az álom elkerülte; ruhástul vetette magát az ágyra s csak a legutóbb elmúlt huszonnégy óra eseményein, nehézségein és meg nem oldott tévedésein tépelődött. A szürkeruhás leány, Anisty, az ékszer, ő maga: ez volt az a kör, melyben gondolatai szünetlenül keringtek.

A szürkeruhás leány; furcsa, hogy olyan rövid idő múltán már tökéletesen betölti gondolatait!... Ki és mi ez a leány, és a sorsnak mely kegyetlen csapásai vitték reá arra, hogy ily szörnyű élethivatást válaszson? Vajjon találkoznak-e még valaha? Nagyon sajátos körülmények közt kötöttek ismeretséget, s a leány a neki tett szolgálatot nyomban azzal hálálta meg, hogy visszaadta tulajdonát. Tehát nincs mit keresniök egymáson!

Maitland felszökött s az ablakhoz ment, hogy egy kis hűvös éjszakai levegőt szívjon. Az óra valahol egyet ütött, s ahogy most történetesen zsebébe nyúlt, ijedten vette

észre, hogy egy fillér pénz sincs nála s utolsó pénzét órákkal azelőtt a bérkocsisnak adta. Idegen szállóban van, álnévvel írta be magát a vendégkönyvbe s még a reggelijét sem tudja megfizetni! Ha megmondja igazi nevét, gyanút kelt s a legborzasztóbb helyzetbe keveredhetik.

Mindenesetre volt több út is, melyen ki-
menekülhetett zavarából, mert hiszen tele-
fonozhatott volna Bannermannak, vagy akár-
hány ismerősének. De akkor magyarázato-
kat kellett volna adnia, s épp azt akarta el-
kerülni. Lakásán ugyan tartott elég pénzt az
íróasztalában, de odamennie egyértelmű lett
volna azzal, hogy kegyelemre kiszolgáltatja
magát a riportereknek és a detektíveknek.

De — hopp! — itt van O'Hagan!

Az ágy mellett telefonkészülék volt és Mait-
land nem is gondolva arra, hogy már késő
éjszaka van, leakasztotta a hallgatót.

— Kérem, Madison 9—89-et, — mondotta
és a hallgatót füléhez tartva, várt.

Némi idő elteltével így szólt a telefonköz-
ponthoz:

— Még nem kaptam összeköttetést.

— Idekapcsoltam már, tessék beszélni.

— Van ott valaki? — kiáltotta Maitland,
de csak gyenge hangzavart hallott, melyből
nem értett semmit. Érintkezik talán a veze-
ték? Türelmetlenül meg akarta billegetni
ujjával a telefonkészülék horgát, hogy figyel-
messé tegye a telefonközpontot, mikor egy-
szerre hangos dobbanást hallott. Némi kép-
zelőerővel azt lehetett volna hinni, hogy
nehéz széket döntöttek föl; aztán világosan
és érthetőn egy női hangot hallott, mely

felháborodva és fájdalmasan azt kiáltotta :
»Nem«, aztán ...

— Bocsánat, — hallotta a telefonközpontból — tévedtem ; az összeköttetés meg van zavarva, már hosszabb idő óta hívom, de nem kaptam feleletet ; kérek hát némi türelmet.

— Jaj, kérem, kisasszony, — kiáltotta Maitland kétségbeesetten — adja meg már azt az összeköttetést.

— Nem megmondtam, hogy vonalzavar van ? Tegye le a kagylót !

Gépiesen akasztotta vissza Maitland a hallgatót, aztán reszketve a rémülettől, sápadtan otthagya a készüléket. Annak a nőnek a hangja ...

*

A leány nagynehezen felállt, félkezével a nagy ládára támaszkodott, másik kezét vadul dobogó szívére szorította. A feje zúgott, de azt az egyet biztosnak látta, hogy kegyelemre itt még egyszer nem számíthat. Az első ízben tetszett Maitlandnak a kis kaland, de mikor aztán reggeli szürkületkor elhagyta, volt valami megvető a hangjában, mintha örült volna, hogy megszabadult tőle és újra hozzájutott tulajdonához. Igaz, ő maga indítványozta, hogy reggelizzenek együtt az Eugène-restaurantban, de megállapodásukról később teljesen megfeledkezett, ha ugyan valaha is gondolt komolyan rá ; hiszen O'Hagan mondotta neki telefonon, hogy egy órákor ment el hazulról, tehát lett volna ideje arra, hogy fölkeresse a vendéglőben.

Nem, Maitland nem akart többé találkozni vele, s mint úri ember, inkább egy-

szerűen szélnek eresztette, semhogy rendőrt küldjön maga helyett a találkozóra.

De hogyan jutott az ékszer Anisty birtokába? Ha Maitland egykor elment hazulról, anélkül hogy szándéka lett volna találkozni vele a Restaurant Eugèneben, akkor már az előtt az időpont előtt s tudta nélkül rabolhatták meg, mert különben már rég zajt csapott volna, és Anisty nem mert volna oly sokáig és nyíltan a szomszédban időzni.

Őszintén szólva, a leány nem bízott túlságosan abban, hogy az étteremben találkozni fog Maitlanddal, s inkább a kíváncsiság húzta oda, megnézni, vajjon... Elvégre szinte izetlenség volt azt hinnie, hogy Maitland érdeklődjek iránta... igazán, izetlenség volna... s az egész dologban az volt a legkeservesebb, hogy ő viszont az első pillanatban komolyan beleszeretett...

Nagyon természetesen mindjárt észrevette, hogy Maitland csakugyan Maitland és senki más, mikor szökni engedte s ő maga ott maradt, hogy szembenézzen minden következménnyel; később hallotta is, hogyan beszélt a cselédséggel, Mert egy pillanatig még a függöny mögött hallgatózott, mikor Maitland azt hitte, hogy javában menekül már a parkon át.

Most pedig másodszor és megint mint gonosztevővel, egyszersmind pedig mint hálátlan teremtéssel találkozik vele. Igaz, mondhatná neki azt is, azért jött, hogy visszaadja neki az ékszert meg a cigarettatárcáját, s a nagylelkű Maitland elhinné... De nem bírta, most már semmi esetre sem. Tegnap még el tudta volna játszani szere-

pét a kis komédiában, de most változott a helyzet, mert most, hogy szereti, súlyt vet becsülésére is. Már pedig egy újabb hazugság nagyon leszállítaná becsülésében. Mert hiszen még mindig remélte, hogy Maitland nem veti meg végképen, s később talán megértene s megbocsátana neki, ha tudná, miért vállalkozott a betörő szerepére, ha tudná, hogy nem olyan megvetnivaló és mélyen sülyedt nő, amilyennek a látszat mutatja.

Ez a remény most semmivé lett, mert csak reá kellett néznie, hogy rögtön tisztában legyen azzal, mennyire nem hatja meg kétségbeesése. Egyelőre csak türelmesen várva állt előtte, de aztán ez is volt minden.

— Láthatja, hogy várok; de szabad talán felhívnom figyelmét arra, hogy nem sok időnk van kölcsönös magyarázgatásra!

Hanglejtése merőben más volt, mint tegnap s hangjának valami metsző éle volt.

A leány összeszedte minden erejét, felállt és szó nélkül előre indult, míg a férfi félreállt, feltartva a lámpát. Aztán nyomon követte a dolgozószobába.

Mikor odaértek, a leány borzadva roskadt egy székre, a férfi pedig letette az íróasztalra a lámpát, mely most fölöslegessé vált, mert időközben meggyújtották a gázlámpákat.

— Nos? — kérdezte lenéző mosollyal.

A leány könnyű mozdulatot tett kezével, mintegy időt kérve arra, hogy összeszedhesse magát. A férfi csak röviden és jóváhagyón biccentett, egyszer fel-alá sétált a szobában, aztán látszólag minden mellékgondolat nélkül lecsavarta a gázlámpákat.

— Ha majd teljesen összeszedte magát,

szíves örömmel hallgatom meg felvilágosításait.

— Nincs, miről felvilágosítanom, legalább olyanról nem, ami kielégíthetné. Nekem egészen mindegy, bármit gondol is rólam — folytatta egészen megtörve, de nem minden dacz nélkül. — Nem bánom, gondolja a legrosszabbat, s ha úgy tetszik, hívjon rendőrt és adjon át neki.

A férfi gúnyosan kacagott.

— Oh, az fölösleges, — mondotta. — Rendőr... tömlőc, az ilyen erős rendszabály nem elégíthetné ki az érdekeltek egyikét sem; mindenekelőtt csak azt szeretném tudni, miért van kegyed itt. Tudniillik nem értem önt — folytatta: — mert voltaképen számíthatott volna azzal, hogy megzavarom munkájában.

— Azt hittem, ma nem tér vissza ide.

— Oh, azt hitte, — vigyorgott amaz, — de hogyan állt a dolog Maitlanddal? Hát ő rá nem számított, vagy...

Elhallgatott, mert a leány arcának kifejezése szemmeláthatón meglepte, aztán, végre mégis észbe kapva, harsányan felkacagott.

— Az ördögbe, arra igazán nem gondoltam ebben a pillanatban! Tehát Maitlandnak hitt? Bocsássa meg, hogy nem vettem észre mindjárt... tudja, maga egyébként olyan ravasz és agyafúrt... megvallom, hogy ma délután tökéletesen megtévesztett. Hogyan tehettem volna fel, hogy megdöbben, most, mikor elvette jutalmát, melyre reászolgált... Ha a rendőrség másvalakit küld utánam, mint azt az ostoba Hickeyt, máris zár alatt ülök, s maga csakugyan mindent elkövetett, hogy

elérje ezt a célt. Csakhogy szerencsére olyan házat választott, mely megfelelt céljaimnak, mert egyszerűen elpárologtam a háztetőkön át s végül nagy kerülővel egy másik házból az utcára jutottam.

A leányt lesujtotta az a felfedezés, hogy Anistyvel áll szemtől szemben; elsápadt és eszméletlenül roskadt vissza a székre. Anisty egy pillanatig szótlanul nézte, aztán felvette a lámpát, átment a tálaló-helyiségbe s kisvártatva egy pohár pezsgővel tért vissza.

— Van itt pezsgő, — mondotta a száját nyalva — csak azért is szeretném, ha enyém volna Maitland vagyona, hogy többször is megszerezhessem magamnak ezt az élvezetet.

Azzal a leány ajkához emelte a poharat s hátrahajtotta a fejét is, hogy az ital jobban lecsússzék. S a leány arca néhány pillanat múlva csakugyan megszínesedett.

— Úgy, most már jobban vagyunk — szólalt meg újra a betörő s nem éppen barátságatlanul. — Most beszéljünk okosan, maga lesz szíves, megfelelni egynéhány kérdésemre. Ne féljen; nem neheztelek azért, hogy a rendőrség kezére akart szolgáltatni. Maga is éppúgy pályázott az ékszerre, mint én, bár a tolvajvilágban egyébként nem felel meg a tisztességnek, hogy kölcsönösen elárulják egymást. De mondja meg, miért tette?

— Azért... oh, istenem, hiszen nem értené meg, ha megmagyaráznám is önnek.

— Magam is azt hiszem, mert nem nagyon hajlok az érzelgésre. Ellenben Maitland úgy látszik, nagyon tudja a módját, hogy ennyire vihette magát... Egyébként hol az ékszer?

Ide hozta, mondja meg, hol van ebben a pillanatban?

— Nem mondom meg!

— Nem?

Tehát beismeri, hogy az ékszer itt van; akkor barátkozzék meg azzal a gondolat-tal, hogy mindenesetre az én birtokombá kell jutnia; ha jószántából nem adja, majd enyém lesz amúgy... tehát hol van?

— Kijelentettem már, hogy nem fogom megmondani.

— Megszólaltattam én már keményebb asszonyokat is — mondotta a betörő, egészen eléje állva és erősen megszorította az egyik kezét.

— Nem hagy békén? — kiáltotta a leány.

— Valljon! — szólt Anisty és teljes erejével összeszorította a kezét.

A leány hangosan felsikoltott fájdalmában és felháborodásában, de kétségbeesetten védekezett is és sikerült felállnia a székről, mely nagy zajjal feldőlt.

A betörőt egy pillanatra megijesztette ez a nagy zaj az egyébként halálosan csendes házban, a leány pedig élt az alkalommal, kitépte magát és az ajtóhoz szökött. De a betörő egy szempillantás alatt nyomában volt s erős kezével kínzón vállon ragadta.

— Ostoba teremtés — súgta a fülébe.

— Nem, nem, — kiáltotta a leány — nem, újra azt mondom, hogy nem. Hallja, bocsáson el...

Anisty elbocsátotta, csak éppen elállta az ajtót.

— Legyen már esze, — óvta — mert ha

még tovább is zajt csap, biztos, hogy rövid időn mind a ketten a rendőrség tömlöcében leszünk.

A leány tovább is ellenkezni akart, de ez a szó mégis magához térítette. Reszketve hátrált és csak félénk pillantással nézte a betörőt.

— Az ékszer itt van a lakásban, — kezdte újra a betörő — mert máskép nem próbált volna dacolni velem; ha pedig itt van, akkor megtalálom a maga segítsége nélkül is. Üljön le bátran, nem nyúlok többé magához.

A leány nem tehetett mást, mint hogy szót fogadjon, annál inkább, mert ereje kimerült. Leroskadt egy székre, egészen magán kívül volt félelmében.

Anisty egy pillanatig gondolkozott, aztán leült az íróasztalhoz.

— Ni, hiszen itt vannak a kulcsok — mondotta. — Honnan vette?

— Maitland úr kulcsai, valószínűleg itt felejtette.

A betörő dühösen kacagott föl:

— Milyen különös véletlen! — Az a hülye O'Hagan éppen egy korsó sörrel jött hazafelé, mikor ki akartam nyitni a kaput a tolvajkulccsal és azt kérdezte tőlem, lekéstem-e a greenfieldsi vonatot? Természetesen reá-hagytam és hozzátettem, hogy elhánytam a kulcsaimat s már tíz perc óta csengetek; mindezt elhitte... De nézze csak, itt hagyta az egyik keztyűjét! Ha nem vigyáz jobban és annyi nyomot hagy, végül még egy newyorki rendőr is kézrekerítheti.

Fürkészőn nézett reá s odatartotta eléje a

keztyűt. A leány már félt, hogy eltalálta titkát.

— Köszönöm, — mondotta elakadó lélekzettel — de nem volna-e jobb . . . ?

— Ráérünk, kedvesem! Maitland Greenfieldsbe ment, ennek következtében még néhány óra áll rendelkezésünkre. Egyébként nem volna-e okosabb dolog, édes gyermekem, ha felhagyna ostobaságaival és saját érdekét nézné?

— Nem értem, — mondta elbágyadva a leány — én . . .

— A Maitlanddal való históriáját értem. Hiszen maga sokkal szebb és okosabb leány, semhogy egy csinos milliommossal való holdvilágos kis flirt miatt elveszítse a fejét. Mert csak nem hiszi, hogy Maitland feleségül veszi? Maga nem több Maitlandnak, mint egy epizód; ha még egyszer itt találja és ráunt magára, átadja a legelső rendőrnek. Ne vegyen hát a fejébe lehetetlen dolgokat, maga egyszerűen egy betörőnő s ezt nem szabad elfejtenie.

A leány észrevétlenül megrázkódott s igyekezett erőt venni magán, hogy legalább külsőleg megóvjá hidegvérét.

— És mit kínálna cserében azért az ábrándért, melyet boldogságomról szőttem? — kérdezte alig hallgatóan.

— Csak nem képzei, hogy egy pillanatig is kapható volnék egy kis ábrándozásra? Ha beleháborodott Maitlandba, mért ne háborodhatna belém? Mint férfi különb vagyok mint ő, s ha maga a ravaszságával hozzám szegődik, a legnagyobb sikereket érhetjük el a maga ügyességének és szépségének

révén. Ha például most visszaadja nekem az ékszer, én újra foglaltatom és menyezőnk napján magának ajándékozom. Azt hiszem, nincs olyan leány, aki ennél értékesebb nászajándékot kívánhatna magának.

Mialatt ezt mondta, mind közelebb és közelebb húzódott hozzá és szinte elnyelte szemével. Már meg is ölelte volna, de a leány ijedten szökött hátra.

— Nem, nem, hagyjon, — kérte — honnan tudjam, hogy komolyan gondolja-e azt, amit mond? Csak ma délután szedtem rá, raboltam meg és árultam el: mit tudom én, nem azon jár-e az esze, hogy visszaadja a kölcsönt?

— Ha, ha, kicsi leány, — kacagott amaz gyöngéden — hiszen éppen *azért* akarom, hogy az enyém legyen, mert ma oly gyönyörűen falhoz állított. Maga sokkal ritkább és drágább madár, semhogy kirepülni engedhessem... Hát áll az alku?

— Még nem, türtőztesse magát — s ahogy ezt mondotta, hirtelen felszökött. — Hallja-e? Megáll egy bérkocsi... Gyanus dolog ilyen késő éjszaka! Vajjon nem...

— Sose féljen; a bérkocsi legalább három házzal odább állt meg. Ez is olyasmi, amire még meg kell tanítanom: a távolságot füllel mérni a sötétben.

E pillanatban zajosan becsapták a ház ajtaját. A betörő az asztalhoz szökött és eloltotta a lámpát.

— Nyugalom, — mondotta halkan — nem lehet, hogy Maitland volna, de tegyük meg minden óvintézkedést. Menjen a lomtárba s nyissa ki az ablakot; ha csak

ugyan Maitland, akkor gyorsan követni fogom.

— De mit akar addig csinálni?

— Bízva csak reám.... Eddig még sohasem kerültem rendőrkézre. Elvégre...

A leánynak összeszorult a szíve irtózatában, mert megértette, hogy a gonosztevő mire gondol.

— Gyorsan! — förmedt rá a betörő sötétben.

— Nem látom — hazudta a leány — az ajtót. Nem látom.

— Itt van — s a sötétségben igyekezett megtalálni a kezét. — Jöjjön!

— Ah! — A leány kézcsuklón ragadta a betörőt s egy szempillantás alatt eléje vetette magát s a másik karjához kúszott, mert keze egy hideg tárgyhoz ért.

— Jaj, ne, ne, — könyörgött — csak ezt ne!

A betörő káromkodva félre akarta lökni, de a leányba új bátorságot öntött a rémült félelem. Egy vadmacska vakmerőségével vájta belé körmeit, bár Anisty magasra emelte és kíméletlenül ráncigálta jobbra-balra, hogy megszabaduljon tőle.

NYOLCADIK FEJEZET.

Maitland elhagyta a hotelt s egy bérkocsihoz rohant, mely a bejáróhoz közel volt éjjeli állomáson.

— Öt dollárt fizetek, — kiáltotta a kocsisnak — ha öt perc alatt lakásomra visz.

Azzal megadta címét s a kocsiba ugrott.

A bérkocsis megcsapkodta lovát és száguldva vitte Maitlandot, akinek mégis úgy tetszett, mintha nem mozdulnának helyükből. Legalább tízszer kapott zsebéhez, hogy megbizonyosodjon arról, hogy nála van-e még a kapukulcs és csak attól félt, hogy valami rendőr még feltartóztatja gyorsajtás miatt.

A huszonkilencedik utca sarkán csakugyan megálljt bömbölt egy rendőr a kocsisnak s utána is vágtatott, mikor nem kapott választ. Futás közben botjával verte a kövezetet, hogy segítséget kapjon.

A kocsis tévedésből három házzal előbb állt meg, mint kellett volna és Maitland gyorsan kiugrott a kocsiból, odakiáltott a kocsisnak, hogy várjon rá, aztán a kapukulccsal kezében házához rohant.

Majdnem ugyanabban a pillanatban kanyarodott ki lélekszakadva a rendőr, egy szemközt levő ház kapualjából pedig egy addig láthatatlan férfi alakja lépett elő, nyilván azzal a szándékkal, hogy feltartóztassa Maitlandot. De ez nagyon is gyors volt és észre sem vette az ismeretlent; a kaput éppen az orra előtt csapta be. Mire az dörömbölni kezdett a kapun, majd kétségbeesetten nyomkodta a csengetőgombot, amelynek ez volt a felírása: Házfelügyelő.

Maitland három lépcsőt ugrott át egyszerre s úgy rohant fel az emeletre. A folyosóajtó kulcsát egy pillanat alatt megfordította zárjában s a következő pillanatban a dolgozószoba koromsötétségében állt meg.

Ez a sötétség kissé meglepte, mert azt hitte, hogy a gázlámpákat égve találja a lakásában; petróleumszagot érzett s úgy tetszett neki,

mintha a sötétség elfojtott hangokkal és titokzatosan mozgó árnyakkal volna tele.

Valami elfojtott pihegést hallott, aztán egyszerre narancssárga láng lövelt fel a mennyezetre s hatalmas dörrenés szakította meg az éjszaka csendjét. Ez a villámszerű fény némiképen útbaigazította. Gondolkozás nélkül rohant előre, elhatározva, hogy megragadja és nem ereszti el azt, ami legelőbb esik kezébe.

Eközben puha érintést érzett vállán s csak bizonytalanul hallotta izgatottságában egy férfihang káromkodását s egy nő diadalmas, de egyben fájdalmas kiáltását.

A következő pillanatban érezte, hogy egy férfi átkarolja, s az ellenfelek jobbra-balra tántorogtak, mert a hirtelen összeütközés következtében elvesztették az egyensúlyt.

De Maitland mégis talpra állt, térdre nyomta a másikat és tüstént torkonragadta ellenfelét, mihelyt érezte, hogy az hátradől.

Egy gyújtót hirtelen meggyújtottak s a gáz kigyúlt, Maitland csodálkozva kiáltott fel, mikor saját képmását, Anistyt látta maga előtt és megállapította, hogy annak nyakát szorongatja ujjával. Eszeágában sem volt, hogy összefüggésbe hozza őt azzal a zajjal, melyet a telefonon át hallott: mikor a leány tiltakozó «Nem!»-jét hallotta, egyszerűen elrohant a fogadóból, mert azt hitte, hogy O'Hagan tetten érte. Egy gyors pillantást vetett félre s látta a csillár alatt, kezében Anisty revolverével a leányt. Pillantásuk találkozott, s a leány, bár láttára öröm csillant meg szemében, a következő másodpercben már olyan kérdő, aggódva esdő pillantást vetett

reá, hogy szíve önzetlen lovagiassággal fordult feléje.

Csak most lett figyelmessé arra, hogy O'Hagan szobájában örületesen szól a villamos csengő, s hogy O'Hagan dühösen patvar-kodva megy kaput nyitni.

Maitland mindjárt tisztán látta, miféle újabb háborítás vár reá. Eleresztette Anisty torkát, odament a leányhoz és gyöngéden kivette kezéből a revolvert.

Odalenn O'Hagan alkudozott a kései látogatókkal, s Maitland örült, hogy házfelügyelője nem bocsátja be mindjárt a kéretlen vendégeket.

Anisty rögtön talpra ugrott és vak dühében Maitlandra akarta vetni magát, de az tüstént az orra alá tartotta a revolvert.

— Fel a kézzel, bitang! — kiáltotta Maitland — tüstént állj oda a falhoz.

A betörő ellenkezés nélkül fogadott szót.

— Ön pedig kisasszony, haladéktalanul menjen vissza a fülkébe s maradjon a legnagyobb csendben, míg nem hívom!

A leány még csak egy ijedt és kérő pillantást vetett reá, aztán halkan eltűnt egy ajtófüggöny mögött.

— Forgassa ki a zsebeit, — parancsolta Maitland, újra Anistyhez fordulva — egykettő, siessen. A rendőrség odalenn van, s attól függ a szabadsága, hogy mennyire siet.

Anisty gyorsan dobálta ki a földre zsebeinek tartalmát, de Maitland szeme hiába kereste a zacskót és az ékszer. Ám az idő drága volt, nem fecséremlhetette tovább.

— Elég, — mondotta gyorsan — most pe-

dig hallgasson reám. A folyosó végén van a lomtár, ahonnan egy ablak...

— Tudom...

— Persze, persze, gondolhattam volna; tehát induljon.

Anisty nem várta, hogy még egyszer mondják; lehet a »hóbortos« Maitland bármilyen hóbortos, ő csak nyerhet a dologban, mert az igazság keze sohasem volt hozzá olyan közel, mint most. Gyors, nesztelen léptekkel sompolygott ki a folyosóra és eltűnt a sötétségben. Mikor már künn volt, Maitland kétszer egymásután elsütötte a revolvert. A lövések durranását az üvegtáblák hangos csörömpölése követte. Puskaporfelhő szállt fel a mennyezetre.

A kapu most rohammal kinyílt és négy ember rohant be, revolverrel és rendőrbottal a kezében.

— Jöjjenek be mind, — köszöntötte őket Maitland és intett nekik, hogy kövessék a dolgozószobába s a revolvert, mely még füstöl-gött, a kanapéra dobta. — O'Hagan, — folytatta azután — vigyázzon, hogy ne csődüljön ide egész Newyork. Ne engedjen be már senkit.

Mikor a házfelügyelő habozva kiment, a rendőrök visszanyerték szavukat, és a kérdések egész özöne zúdult Maitland fejére, hogy mit jelentsen mindez.

Maitland hidegen leült az íróasztal egyik sarkára és vállát vontá.

— Betörő járt itt. Vagy azt hitték talán, hogy céllövésben gyakorlom magam éjnek idején?

— Hogyan szabadult ki innen?

— A ház hátulsó falán menekült el, valószínűleg az ablakon át és a tűzoltólétrán. Utána lőttem, de nem találtam el, s mint-hogy nála is volt fegyver, nem üldöztem tovább.

Hickey előrelépett s néhány barátságtalan pillantást vetett a fiatalemberre.

— Menjen s győződjék meg arról, hogy igazat beszél-e, — mondotta az egyik egyenruhás rendőrnek — én addig itt maradok, hogy ne maradjon társaság nélkül.

Maitlandot mulattatta a hanghordozása s ideges izgalma ellenére is nagyot kacagott.

— Hát maga voltaképpen kicsoda?

— Úgy látszik, most lát először, — vigyorgott Hickey.

Maitland mosolyogva hajolt meg.

— Bizonyos, hogy eddig még nem volt szerencsém.

— Hm, hm, igazán nem rossz, — dörmögte a detektív. De egyszerre mégis dühbe gurult:

— Hickey vagyok, kérem, a jövőben ne felejtse el a nevemet. Ugy veszem észre, kissé gyöngé az emlékezőtehetsége.

— Tisztelt barátom, — felelte Maitland — ön talányokban beszél, s úgy veszem észre, egy kicsit eszelős; szabad kérnem, hogy mérsékelje a hangját? Mert ha nem teszi meg, kötelességemnek s ráadásul különös gyönyörűségemnek tartom, hogy az ablakon kihajítsam az utcára.

— Mindenesetre szeretnék egy felvételt erről a jelenetről, — dühöngött Hickey. — De mivel azt mondja, hogy még soha-

sem látott, kénytelen vagyok bemutatkozni önnek.

Azzal kitárta kabátja szárnyát és megmutatta rendőri igazoló jelvényét.

— Ah, — intett Maitland — detektív! Nagyon érdekes!

— A tűzoltólétra fölött levő ablak be van törve, — jelentette a visszatérő rendőr — s lehet, hogy valaki lement a lépcsőn, de nem látni sehol.

— Persze, hogy nem, — vágott szavába Hickey — akkor se lehetne látni, ha itt maradna reggelig is.

— Magam is azt hiszem, — helyeselt Maitland; — különösen ha a betörő tudná. Ebben az esetben valószínűleg más utat választana, teszem a háztetőn át, vagy másfelé.

— Ugy veszem észre, a háztetőkön meglehetősen otthon van, — jegyezte meg Hickey. — Azt hiszem, könyvet is írhatna róla; lesz is reá ideje bőven, különösen, majd ha...

Váratlanul odalépett Maitlandhoz és előre hajolt, és egyszerre valami hidegség zárult Maitland kézcsuklója köré.

Maitland felháborodva ugrott fel s e pillanatban nem gondolt többé a hálófülkében elbujtatott leányra.

— Mi az ördögnek való ez? — kiáltotta dühösen és a bilincset tépte.

— Csak csöndesen! — kiáltotta Hickey; — sokáig úgy sem bírja a komédiát. Jöjjön inkább velem és beszélje el meséjét a főnökömnek, nagyságos Maitland Dániel ur, más néven szép Anisty Dan, az úri betörő. Ravasz fiú maga, de nemsokára majd meg-

győződik arról, hogy vannak magánál sokkal ravaszabbak is.

Hickey elhallgatott, mert ami most játszódtott le előtte, példa nélkül állt egész rendőri pályafutásán. Tudniillik Maitland bömbölő kacajra fakadt és valósággal meggörbült elragadtatásában.

— Oh, kérem, csak folytassa, — mondotta szinte esdekelve, mikor kissé magához tért — tegye meg azt a nagy szívességet, és ne zavarassa magát semmivel... mert igazán nagyszerű; maga a híres Sherlock Holmes, és nekem is szabad Raffle, az úri betörő szerepét játszanom.

Balul sikerült kísérletet tett, hogy megtörölje szemét békóba vert két kezével. — De komolyan, tisztelt rendőrtanácsos úr, nem gondolja, hogy kissé bőkezűen bánik az idővel?

Az egyenruhás rendőrön meglátszott, hogy némi kételyei támadnak és zavarodottan nézett a detektívre.

A bérkocsis, aki szintén a szobában volt s azért kopogtatott be az imént, hogy a fuvarbérét kérje, hasonlóképen Maitland pártjára állt. Amint hogy bérkocsis meg rendőr ösidőktől fogva született ellensége egymásnak. Maitland imponált neki, amint ott állt, az ajtófélfának támaszkodva, s helyeslően biccentett a milliomos minden szavára, közben nagyokat szippantva orrfacsarón bűdös cigarettájából.

De Hickey újra bosszúsan felpattant.

— Nagyszerűen játszik, kalapot emelek előtte; ehhez az *egyhez* mindenestre jobban ért, mint én.

Aztán, előhúзва zsebéből egy ujságot, a rendőrhöz fordult :

— Nézze meg ezt a képet, — mondotta neki — hasonlít-e hozzá, vagy sem ?

A rendőr kételkedve ráncolta össze homlokát s hol az ujságot, hol meg Maitlandot nézte. A bérkocsis maga is hosszúra nyújtotta nyakát. Maitland káromkodott magában, mert hiszen az ő kezében is megfordult az az ujság.

— Lássa, — folytatta Hickey magyarázó hangon — kétszer találkozom össze ezzel a Maitlanddal, vagy mondjuk : Anistyvel, még pedig első ízben itt ez előtt a ház előtt, ahol ő Maitland és meghív reggelire, a következő alkalommal pedig a 118. számú utcában, ahová kiküldöttek, hogy fogjam el Anistyt ; akkor is még mindig Maitland volt s azt mondta, nagyon meglepi, hogy találkozik velem. Akkor még nem voltam bizonyos a dolgomban, gondoltam hát egyet, futni engedtem s csak messziről követtem. Kis idő múlva kisiklott kezemből, én pedig természetesen mindjárt idesiettem megvárni, hogy újra szemem elé kerüljön. Útközben vettem egy ujságot s láttam a két arcképet, és most tudom, mit kell tennem. Megértette ?

— Egy pillanatra, — vágott szavába Maitland és mosolygott. — Mennyi ideje, hogy szemmel tartja ezt a házat ?

— Öt perccel azelőtt kezdtem, mielőtt ön hazajött.

— Akkor, úgy-e, jó sokáig tartott, míg végig kigondolta ezt a történetet ? Most pedig térjünk át egy másik dologra. Hogyan is mondja, hány órákor találkozott velem itt a ház előtt ?

— Egy óra volt s ön magával vitt reggelizni.

— Úgy, úgy... és mikor hagytam el önt?

— *En* hagytam el *ön*t a restaurant Eugèneben, s ön ott maradt.

— Helyes; akkor O'Hagan bizonyítani fogja önnek, hogy egy óra tájban még itt voltam ebben a szobában papucsban és hálóköntösben, és négy óra tájban talált itt másodszor, és pedig szeretetreméltó barátjának, Anisty úrnak kegyességéből megkötözve és felpackelt szájjal a kanapén. És mikor voltam állítólag együtt önnel a 118. utcában?

— Pontban hét órakor, akkor jött...

— Hét óra előtt tíz perccel házam előtt bérkocsiba ültem és klubomba hajtattam, ahol rövid idővel hét óra után megvacsoráztam.

— Még pedig én vittem oda, — szolt a kocsis hévvel.

— Köszönöm szépen! Azonkívül pedig állandón nyomon követett a városba, míg elvesztette a nyomomat, még pedig hét órától... hogyan is mondotta, meddig?

— Azt mondtam... — hebegte a detektív, pulykavörös képpel.

— Mindegy, akármeddig... elég az, hogy csak háromnegyed tizenegy körül mentem el a klubból. De hagyjuk mindezt; ha jól értettem, ön azt hiszi, hogy, miután egész nap annyi fáradságot okoztam önnek s ráadásul még tudtam is, hogy nyomon követ, most egyszerre, tizenöt perccel ezelőtt bérkocsiba ugrottam s oly örületes sebességgel hajtattam végig az ötödik avenuen, hogy minden valószínűség szerint elkövettem a megengedett mértéken túl való gyorshajtas vétségét is;

hogy aztán végre kiugrottam a bérkocsiból, itt pedig felrohantam a lépcsőn, még pedig egyes-egyedül, azzal a szándékkal, hogy háromszor elsüssém a revolveremet s önöknek ezzel alkalmat adjak, uraim, hogy idefáradjanak?

Hickey ostoba arcot vágott, a bérkocsis pedig gúnyosan kacagott.

— Ne tegye nevetségessé magát, kedves uram, — sügta a detektívnek.

— Fogja be a száját, — förmedt rá Hickey — tudom én, mit tesztek. Ez a pasas nagyon jól forgatja a szót, s ha nem is tudom egészen, hogy *miért* tette...

— Akkor majd megmondom én, — vágott szavába Maitland — azaz csak úgy, ha lesz oly szíves, meghallgatni.

Azzal tövéről hegyére elbeszélte a legutóbbi huszonnégy óra történetét, attól a pillanattól fogva, mikor Anistyt meglepte a Maitland-kastélyban, Csak a szürkeruhás leány említését kerülte óvatosan.

Hogy elérkezett ahhoz a pillanathoz, mikor a Bartholdi-szállóból hazatelefonozott és különös hangokat hallott lakásáról, maga Hickey is meghökkent, különösen mikor észrevette, hogy a lekasztott hallgató csakugyan ott lóg a falon.

De Hickey még mindig nem vallotta magát legyőzöttnek, s mikor Maitland elhallgatott, fölényesen mosolyogva így szólt:

— A dolog egészen csinosan hangzik; holnap majd elmondhatja a rendőrbírónak. Addig is bőségesen ráér majd gondolkodni azon, miért tesz egy Anistyhoz hasonló fickó egy nap három kísérletet is arra, hogy ellopjon né-

hány ékszer — mindannyiszor sikertelenül. Hol voltak azok az ékszerek az egész idő alatt?

— Biztos őrizetben, — hazudta Maitland gyors pillantást vetve a hálófülke felé.

— S kinek az őrizetében? — fürkészte tovább Hickey.

— Természetesen az enyémben! De komolyan, rendőrtanácsos úr... csakugyan azzal a büntettel vádol, hogy el akartam lopni saját ékszereimet?

— Az csak látszat, s nekem elég, amit tudok. Rendőr, vigye ezt az embert az őrszobába, vádat fogok emelni ellene.

A rendőr még habozott, éppen ekkor jelent meg O'Hagan s egy barna papirba takart nehéz csomagot vonszolt maga után.

— Bocsánat, hogy zavarom, Maitland úr, — szólalt meg O'Hagan. — Elkergettem a csőcseléket a kapu elől, jött két rendőr is, és elzavarta őket. Különben a rendőrök kérdezősködtek már maguk után is, — folytatta, a két rendőri személyre mutatva.

— Hallotta, mit parancsoltam? — mondotta újra Hickey a rendőrnek.

— Egyébként azt hiszem, Maitland úr, hogy ez itt az ön holmija, amit az az átkozott zsvány ma reggel ellopott innen, — folytatta O'Hagan nyugodtan, ügyet sem vetve arra, hogy a többiek is ott vannak. — Tizenegy órákor adta be hozzánk ezt a csomagot egy gyerek, s azt mondta, tüstént adjuk át önnek. A papirja elszakadt.

— O'Hagan, — parancsolta Maitland — bontsa fel rögtön ezt a csomagot. Valószínű, hogy egy fél perc alatt teljes megelégedé-

sére megnyugtathatcm önt, rendőrfőnök úr. Vajjon milyen ruha volt az ön reggelizőtársán ?

— Szürke.

— Hát pedig az itt van, — diadalmaskodott O'Hagan, kiszedve a csomagból s egy székre terítve a ruhadarabokat. Itt van minden, még a harisnya is . . . Azonkívül pedig itt van egy levél is, Maitland úr.

— Adja oda a kedves rendőrtanácsos úrnak, ő majd felolvastatja nekünk.

Hickey feltépte a borítékot, csak egy pillantást vetett az aláírásra, aztán fenhangan olvasta :

Kedves Maitland Úr, — bizonyára gyanítja, megvannak a magam helytálló és nem éppen önzetlen okaim, amikor ma visszadom tulajdonának egy részét. Tudniillik szeretnék megbizonyosodni arról, hogy ma éjjel otthon van-e. Ha nem volna otthon, megszerezném magamnak azt a gyönyöúséget, hogy még egy kis látogatást tegyek önnél ; ellenben ha otthon van, egyelőre mégis le kell mondanom arról az élvezetről, hogy tovább fűzzük olyan rendkívüli körülmények közt kötött ismeretségünket. De mindenesetre kérem, engedje kifejeznem hálás köszönetemet azért, hogy hasznát vehettem ruhatárának. Nagyon értékesnek bizonyult, s egy Hickey nevű kissé korlátozott detektív elmondhatja majd önnek, miért.

Fogadja kiváló tiszteletem kijelentését, mellyel maradtam

őszinte tisztelője

Anistg Dániel.

— Meg van elégedve most már, rendőrfőnök úr?

Felelet helyett a detektív kelletlenül Maitlandhoz lépett, kinyitotta s levette kezéről a békót.

Maitland nagyot nyújtózkodott.

— Köszönöm, tisztelt uram, ne feledkezék meg erről a kalandról... — mondotta mosolyogva. — O'Hagan, a pohárszékben talál whiskyt és selters-vizet. A titkosrendőr úr és barátai bizonyára szívesen isznak egy pohárral. Kocsis, önhöz lesz még néhány szavam és ki is akarom fizetni... Jó reggelt, uraim, jó reggelt, rendőrtanácsos úr, holnap reggel bármely órában rendelkezésére állok, ha nem volnék itthon, O'Hagan majd megmondja, hol találhat meg... Kérem, O'Hagan! Foglalja le ezeket az embereket legalább egy órahosszáig és ne fecseljen ki semmit, — súgta a házgondnokának.

Az megértőn biccentett, Maitland pedig a bérkocsishoz fordult, mikor a többiek mind kimentek.

— Igazán szolgálatot tett nekem, barátom, s még hasznát vehetem ma éjszaka, feltéve, hogy szabad és hogy tud hallgatni.

— Régóta ismerem önt, Maitland úr, süket és vak leszek.

— Akkor hát jól van, — biccentett Maitland, elővett az íróasztal fiókjából egy bankjegyet s átadta a bérkocsisnak, aki ámult-ámult az összeg nagyságán.

— Maga csak várjon odakünn, míg én is kimegyek, és... kiküldök valakit, akit elvisz oda, ahová menni kíván. Tehát el van intézve, és egy szót se róla.

Az ajtó bezárult a bérkocsis mögött, aki még mindig nem tért magához meglepődéséből, s Maitland most újra a leányra gondolt.

Csodálatos, hogy most megint viszontlátja, még egyszer egyedül lehet vele! Pedig gyermek-teg külseje és látszólagos ártatlansága ellenére is csak — tolvajnő. Milyen esdekelve és reszketve nézett rá. Mit mondjon neki most, mikor legszívesebben forró szerelmes szavakat tuttogna? Mert ha ilyen szavakat mondana neki, mi lesz ennek a vége — egy tolvaj-nővel?

De elvégre mi köze ahhoz? Nem függ senkitől és fittyet hány a világ véleményére.

Összeszedte magát és elhatározottan tért vissza dolgozószobájába.

— Kisasszony, — mondotta halkan, de hirtelen elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy azt sem tudja, hogyan hívják. — Kijöhet már minden veszedelem nélkül.

De nem kapott feleletet, a hosszú ajtó-függönyök nem mozdultak meg.

Az utcáról most hangos patkócsattogás hallatszott fel.

— Tehát jöjjön, kérem, — ismételte még hangosabban — de erre is csak hallgatás felelt.

Valami szorongó érzés lepte meg. Egy lépést tett előre és csendesen félrehúzta az ajtó-függönyét.

KILENCEDIK FEJEZET.

Hickey detektív határozottan ellentállt az eléje rakott ital kísértésének és rendőrtársai biztatásának. Bevallotta, hogy fáradt, s a késő éjszakai óra nem igen tette tréfálkozóbb kedvűvé. Bánatos lelkét még az sem derítette fel, hogy meglátta a folyosón O'Hagant, ki mindegyik hóna alatt egy-egy palackkal, kezében pedig egy láda szivarral közeledett.

— Nem, — mondotta, egy kézlegyintéssel távoztatva el magától a kísértést — ma éjszaka nem iszom már, köszönöm szépen, jó éjszakát.

Azzal kilépett a ház kapuján és a Broadway felé tartott.

Bár az idő meglehetősen hűvös volt, szörnyű forróságot érzett és meg-megállt, hogy levegye kalapját és letörölje a verejtéket homlokáról. Ilyenkor minduntalan felnézett az égre és nagyot sóhajtott. Hogy senki sem akarja felismerni benne a büntetettek fölfedezésére való nagy tehetségét? És mit remélhet, mikor éppen az imént is bakot lőtt? Hiúz szemével Maitland íróasztalán — fájdalom, csak beszélgetésük vége felé — megpillantotta a rendőrfőnök sajátkezü aláírásával ellátott arcképét, és lelki szemével már látta a megrovásokat és orrokat, vagy

a büntetésből valami, Isten háta mögött levő vidéki városba való áthelyezését.

Egy homályosan világított kis utcai bejáróajtó tűnt hirtelen szemébe; felpillantott s kissé meglepődve állapította meg, hogy a hatodik avenuebe került vissza. A munkában gazdag nap megerőltetései kimerítették. Belépett az ajtón s egy kis hátulsó szoba felé tartott, ahol, mint tudta, még ebben a tilalmas késő időben is kap valami innivalót. Le is ült nemsokára egy asztal mellé és egy pohár sört kért, de alig ivott, csak — az elmaradhatatlan szivarcsutkával szájában — gondolkozott.

— A levelet elvégre ő maga is írhatta saját magához, furfangosnak elég furfangos hozzá... Hickeyt nem lehet sokáig az orránál vezetni... Még rájövök a csinyjára... Én, aki olyan keresvesen keresem meg a pár garas ára kenyéremet... És ő, akinek annyi a pénze, mint a pelyva... Rendőrtanácsosnak szólít és rendőrfőnököknek — szégyen, gyalázat!

Köpött egyet, aztán gyorsan kiitta langymeleg, állott sörét, letett egy nikkelpénzt az asztalra és újra kiment az éjszakába. Most már tisztán látta, hogy szüksége van valami sikerre, hogy megóvja hírnevét és biztosítsa jövőjét.

— Nem kellett volna oly soká megfigyeletlenül hagynom, — dörögte — de remélem, még megfogom.

Ahogy eközben ismét közeledett Maitland lakásához, az ötödik avenue sarkán hirtelen megállt. Hangos kiáltás rázta fel hirtelen gondolataiból, és azt a nevet hallotta,

amely ezen az estén már annyi bosszúságot okozott neki. És az, amit ezután hallott, bizonyossággá érlelte benne azt, hogy rögtönös beavatkozása mulhatatlanul szükséges.

TIZEDIK FEJEZET.

A hálófülkében, gyötrő érzelmeivel tuskodva várt a leány. Mindazt, ami künn a szobában történt, akaratlanul végighallgatta és amikor Maitlandnak bilincset vertek a kezére, majd hogy fel nem sikoltott félelmében és felindulásában. Egy pillanat előtt még azt remélte, hogy minden jóra fordul; hogy Maitland megnyugtatta és elküldi a rendőrséget és hogy aztán mindent megvallhat neki. Semmit sem akart elhallgatni, aztán kegyelmére akarta bízni magát, meg akart alázkodni előtte, abban a reményben, hogy szívének jóságával megbocsát neki. Hiszen máris olyan sokat tett érte! Anistyt is nyilván csak azért engedte menekülni, hogy megmentse őt — megmentse a börtöntől és a gyalázattól. Eltávollítva az útból a betörőt, Maitland alkalmasint megtalálta volna a módját arra, hogy elősegítse szabadulását, biztosságba helyezze és alkalmat adjon annak, hogy tisztára mossa kezét a lopás szennyétől és megint tiszteletreméltó tagja lehessen a társadalomnak...

De most, most vége mindennek! Hogyan is téveszthetik össze azok az emberek Maitlandot Anistyval? Hiszen külső hasonlatos-

ságuk ellenére már első szavából is észre kellett volna venniök, hogy tisztességes emberrel van dolguk. Ha ő most fel is áldozná magát és előlépne, nem tudna rajta segíteni.

De ha azok az emberek most átkutatják a házat és megtalálják ...? Ettől mindenestre meg kell kímélnie Maitlandot, hiszen már úgylis elég gondot és bajt okozott neki! Tehát el kell tűnnie azonnal, s utóbb — holnap reggel, vagy talán még ma éjszaka — telefonon beszélhet vele.

Mikor O'Hagan belépett és a csomag kibontásával bibelődött, a leány felhasználta a papir zörgésével támadt zajt, hogy nesztelenül megforduljon és lábujjhegyen kilopózzon a folyosóra. Ott egy pillanatra megállt és fontolgatta, mit tegyen. Hogyan jusson le a folyosón és hogyan hagyja el a házat? Semmi kétség, a kapu előtt emberek vannak és lehet, hogy a rendőrök letartóztatnak mindenkit, aki el akar távozni a házból... Nem, nem lehet, nincs más választása, mint visszatérni a hálófülkébe, vagy a felső emeletek homályában keresnie menedéket. Odafenn, tudta, most nem lakik senki. Úgy vélte, ez utóbbi a helyesebb és veszélytelenebb és rögtön el is határozta, hogy a menekülésnek ezt a módját választja.

A lépcsőházban már nem égett világosság — O'Hagan valószínűleg már korán leoltotta a gázlámpákat — és csak gyöngye félhomály volt, mely részben az utcáról, részben Maitland dolgozószobájából szűrődött át. De alig tett a leány egynéhány lépést a lépcsőn felfelé, a sötétség olyan mélységessé vált, hogy szinte vágni lehetett.

A lépcső egyik fordulójánál a leány megállt és kezével a korlátba fogódzkodva, figyelt. És egyszerre valami szörnyű, bénító félelem fogta el, olyan, rettegés, minőt a gyermek érezhet, mikor úgy rémlik neki, hogy kísértetek rajzanak a sötétségben. Haja égnek állt. Görcsösen kapaszkodott meg a korlátban, hogy szabaduljon ettől az idegrázkódtató félelemtől... Milyen nevetséges! Hogyan lehet ilyen gyermekes, hiszen nincs senki ebben a sötétségben...

Pedig mégis volt ott valaki — valaki, aki minden rémség megtestesüléseként élt körülötte.

Ha legalább felsikoltani mert volna, ha legalább mert volna megfordulni és menekülni, vissza a világosságba és az emberek közösségébe!

A lépcsőházban most lábak dobogása hallatszott; a leány hallotta Maitland tompított hangját, amint jó éjszakát kívánt a rendőrség embereinek. Ez a hang kissé megnyugtatta, de amikor Maitland visszatért szobájába, hogy a kocsissal beszéljen, a kimondhatatlantól, a sötétségben fenyegető rémségtől való félelme megújult.

Úgy érezte, mintha bénulás fogná el, csak félig öntudatlanul hallotta, mikor Maitland kiadta utasításait a kocsisnak, hogy várjon künn, míg vagy ő maga kimegy, vagy kiküld valakit, akit oda vigyen, ahová az illető parancsolja.

E szerint Maitland gondoskodott menekülésének lehetőségéről és a leány élni is akart ezzel a móddal. Háláját majd levélben fejezi

ki. Nesztelenül lopózott le a lépcsőn és már lenn volt a tornácban, mikor a kapu éppen bezárult a kocsis mögött.

A leány megállt, még egy pillanatig várni akart. Nem akart gyanút kelteni a bérkocsisban azzal, hogy rögtön igénybe veszi. Önkéntelenül megfordult, felnézett a lépcsőházba. Egy férfi sietett le a lépcsőn. Maitland-e? Láta fehérteni frakkingét a sötétségben, s eszébe jutott, hogy Maitland is frakkban volt. De most már nem ért reá tétovázni, odaugrott a kapuhoz, nagy erővel kinyitotta, s jóformán, mielőtt a kocsis elhelyezkedhetett volna a bakon, féllábával már a kocsi lépcsőjén állt.

— Hajtson gyorsan, — kiáltotta izgatottan — kérem, kérem, induljon már.

A kocsis, Maitland szavaiból következtetve, mindenesetre készülhetett effélére. Tüstént kezébe vette a gyeplőt és az ostort.

— Álljon meg, kocsis, egy pillanatra!

A bérkocsis megfordult; a küszöbön álló alak kétségtelenül Maitland, csak éppen hogy most kalap van fején.

— Mást gondoltam, én is beülök, — mondotta a férfi a kocsisnak — vigyen bennünket a Szent Lukács-házba, még pedig szaporán.

— Igenis, uram — és ezzel már el is indult a kocsi és örületes sebességgel az ötödik avenue felé tartott.

A leány behúzódott a kocsi egyik sarkába és borzadva nézte a férfit, aki olyan hidegvérrel foglalt helyet mellette. Ez volt hát az a veszedelem, mely a sötét lépcsőn fenyegette; olyan ösztönösen idegenkedett ettől az embertől, hogy már pusztá közelléte is iszonyattal töltötte el. S most, íme, hatalmában van.

Egészen kikelve magából, rettegésében felugrott és menekülni akart. A következő pillanatban bizonyára kiugrott volna a kocsiból, ha kísérője karon nem ragadja és nem kényszeríti vissza helyére.

— Nyugalom, kis bolond, — súgta neki; — azt hiszi, harmadszor is elszalasztom? Ne képzelje. És ha kiáltani próbál, egyszerűen összeszorítom a torkát.

A leány szótlanul visszahanyatlott és Anisty gúnyosan mosolyogva nézett reá.

— Maitland mégsem olyan ostoba, amilyennek látszik, — mondotta — csak annak örülök, hogy hasonlít reám és olyan ügyesen odaállította számomra ezt a bérkocsit. Csakugyan nagyon szorult a kapca és most ráadásul megkapom még önt is, nagyságos kisasszonyom.

A leány kezdetben nem tudott felelni, de aztán összeszedte magát s néhány kérdő szót hebegett, hogy voltaképpen mi szándéka van vele?

— Határozott terveim vannak, — felelte Anisty gonoszul mosolyogva — de egyelőre nem árulok el belőlük semmit. Kissé még türtöztetnie kell magát.

— Anisty úr, követelem...

— Nincs mit követelnie, — vágott szavába a betörő — és ne feledkezzék meg egy pillanatra sem arról, hogy kivel van dolga. Elég sokáig vezetett az orromnál fogva, már torkig vagyok vele. A mai napon kétszer voltam közel ahhoz, hogy ön és Maitland barátja örök életre börtönbe juttassanak. Csak azért nem csíptek el, mert nem lefelé mentem a tűzlétrán, mint az az ostoba rendőr hitte, hanem föl-

felé kúsztam és a felső folyosóra jutottam. Sohasem győztek le még, már pedig én a fejembe vettem, hogy kézrekerítem azt az ékszeret. Azonkívül az a bitang Maitland kezét vetett reám, azt pedig nem viszi el szárazan.

— Hát arra nem gondol, — lihegte a leány — hogy elég egyet kiáltanom, hogy az egész Broadway segítségemre siessen?

— Próbálja meg, tisztelt kisasszony, majd meglátja, mi lesz akkor, — fenyegetőzött a betörő. — Nem hiszem, hogy elkövetné ezt az örültséget, de különben sem gondolnám, hogy valami nagy gyönyörűség volna, megismerkednie a fegyház belsejével. Azonkívül Maitland csak az egyik revolveremet vette el, — folytatta, jobbajával kabátja belső zsebébe nyúlva — segélykiáltása egyszersmind az utolsó kiáltása volna. Egyáltalán nem haboznék, hogy lelőjjem és magamat is, mert a letartóztatás nekem egyértelmű a végnélkül való rémségekkel, annál pedig többre becsülöm a rögtönös halált.

— Férfi létére egyszerűen agyonlőne egy nőt?

— Én nem vagyok férfi, hanem betörő, ön pedig nem nő, hanem tolvaj. Eszerint szak társak vagyunk s nincs mit egymás szemére vetnünk. Az éjjel azt a megtisztelő ajánlatot tettem önnek, hogy dolgozzunk együtt. Ön ezt nem akarta, ismerkedjék meg hát az érem másik oldalával is; tehát velem fog jönni. Remélem, lesz esze.

A leány elnémult, erre nem volt mit felelnie. Félénken húzódott a kocsik egyik sarkába, míg a mellötte ülő férfi teljesen meg volt elégedve a hatással.

A bérkocsi hirtelen bekanyarodott egy utcá-sarkon és megállt.

Anisty megkönnyebbülten kiáltott fel, kiszállt a kocsiból és kezét nyujtotta, hogy ki-segítse a leányt is.

— Tehát előre, — parancsolta — nincs vesztegetni való időnk.

A leány egy pillanatig ellenszegülni akart, de Anisty olyan fenyegető pillantást vetett rá, hogy reszketve nyujtotta neki kezét és mellette termett az utcán. A betörő pedig minden teketória nélkül hóna alá vonta a karját és úgy tartotta ott, mint egy csavarfogóban.

— Nem szükséges várnia, kocsis, — mon-dotta odavetve, aztán a leánnyal a Szent-Lu-kács palotához, a felső Broadway legmagasabb felhőkarcolójához fordult.

— Most pedig semmi ostobaságot, — sut-togta fenyegetőn, és magával vonta a ház kapujába.

Lépteik visszhangzottak a néptelen elő-csarnok márványkockáin, melyeket napkelté-től alkonyatig annyi láb koptatott.

Gyorsan a liftek felé fordultak s közben elhaladtak a bezárt és piszkos kendőkkel le-függönyözött szivar- és ujságárus-bódék előtt.

Megálltak a sötét és néma lépcsőházban, ahol hat lift volt egy sorban, de csak egy volt kivilágítva és forgalomra készen. A többi öt úgy sorakozott egymás mellett, mintha aludna és kipihenné a nap fáradalmait. Egy székről felállt az éjjeli őr, megdörgölte szemét és ásítva nézett reájok.

— Itthon van Bannerman úr? — kérdezte Anisty.

Az őr közben felocsudott, figyelmesebben nézte a férfit és kísérlőjét, a kicsiny, félénknek látszó hölgyet, aki oly erőtlenül támaszkodott kísérlőjének karjára, mintha kimerültségében össze akarna roskadni. Nyilvánvalón ismerte látásból Maitlandot.

— Oh, úgyebár ön az, Maitland úr? — kérdezte. — Igazán nem tudom megmondani, odafenn van-e Bannerman úr az irodájában.

— Két órákor akartam találkozni vele, — felelte Anisty gyorsan — rendkívül sürgős és fontos ügyről van szó, úton van már hazafelé, ha ugyan már nincs fenn az irodájában. Tehát nem tudja...?

— Nem, nem tudom bizonyosan, de miattam már este óta fenn lehet az irodájában. Fölviszem, ha kívánja.

Azzal kissé bizalmatlan pillantást vetett a leányra.

— Ez a hölgy Bannerman egyik ügyfele és nagyon nyugtalan valami miatt.

Ezzel az állítólagos Maitland csillapítón megsimogatta a leánynak karjába öltött kezét és közben kegyetlenül megszorította ujjait.

— Ha Bannerman nem volna itthon, telefonálhatok neki. Különben van kulcsom a folyosójához.

Az őr ebben megnyugodott, mert Maitland társadalmi állása elég biztosíték volt neki.

— Tessék, majd felviszem.

A leány ugyan még szabadkozni próbált, de Anisty erőszakkal magával vonszolta a fül-

kébe és a lift elindult velük fölfelé. A leány előbb szédült, de mikor a felvonógép lassította menetét, ismét összeszedte magát, szemét kinyitotta, s a fehér alapon látható fekete számjegyekből megállapította, hogy éppen a tizenkilencedik emeletet haladták túl. Nemsokára azután a lift könnyű zökkenéssel megállt a huszonkettedik emeleten.

— Ismeri a járást?

— Hogyne, — felelte Anisty — még két emeletet kell megjárni a toronylakásig.

— Úgy van; ha szüksége lesz reám, tessék csöngetni.

A lift most elindult lefelé és teljes sötétségben hagyta őket; csak a hold világossága szűrődött be nagyon gyöngén a folyosó túlsó végében levő ablakon.

— Most pedig előre, nagyságos kisasszonyom és semmi fölösleges makrancoskodás!

Szinte fölösleges volt ezt figyelmébe ajánlania, mert a leány e pillanatban úgy is tűnni érezte minden akaraterjét. Nagyon sok esemény érte ezen a mai napon, ellenállás nélkül tűrt mindent és alkalmazkodott a férfi erősebb akaratahoz.

Fáradtan botorkált fel a lépcsőn, mely két emelet magasságában a felhőkarcoló toronyszerű kupolájába vitte.

Mikor odafenn megálltak egy üvegajtó előtt, Anisty a zsebébe nyúlt és egy kulcsesomót vett elő. A leány hallotta, hogy néhány pillanatig bibelődik a zárral, aztán kinyitl az ajtó. Odabenn a férfi rövid ideig tapogatózott a falon, aztán felcsavarta a villamos fényt és betessékelte a leányt a szobába, egy nagy és kifogás-

talánul berendezett irodába, mely szemmel láthatón a külső volt két irodahelyiség közül.

A leány egy pillanatra kénytelen volt lehúyni szemét, mert vakította a hirtelen támadt világosság. Közben hallotta, hogy háta mögött bezárják és elreteszlik az ajtót. Anisty most durván karonragadta és a mellékszobába vonszolta; ott elbocsátotta, aztán ott is kivilágított és kinyitott egy pár ablakot, mert fojtó levegő volt a szobában.

— Most pedig beszéljünk ügyeinkről, — mondotta a gonosztevő meglegedetten.

Levetette és egy székre dobta felöltőjét, aztán az előtte álló leányra nézett, aki közel volt az összeroskadáshoz és alig állt a lábán.

Anisty látta ezt és egy pohár vizet adott neki. A leány mohón ivott, aztán leroskadott egy székre lehúnyta szemét és teljes kimerültséget színlelt, hogy időt nyerjen.

Anisty türelmetlenkedett:

— Jobban érzi már magát? . . . Valószínűleg megint ostobaság, kisasszonyom, hogy bevárom, míg magához tér, de most végre itt vagyok és nem kell tartanunk attól, hogy újra félbeszakítják kis beszélgetésünket. Az örön és rajtunk kívül valószínűleg nincs élő lény ebben az épületben; az ablak huszonnégy emeletnyi magasságban van a föld fölött, ön és az ajtó között pedig én vagyok. Ön tehát lesz olyan kegyes addig itt maradni, amíg nekem jól nem esik visszaadnom a szabadságát; azonkívül pedig ha kiáltani akar, megteheti bátran, senki sem fogja meghallani.

— Hát mit akar tőlem? — kérdezte a leány gèpiesen.

— Az ékszer, — felelte Anisty habozás nélkül — gondolhatja, hogy azt akarom! Ha tíz perccel ezelőtt beszélt volna, megkímélt volna mindkettőnket ettől a fáradságtól. Tehát lesz szíves beszélni?

A leány csak a fejét rázta.

— De igenis *fog* beszélni, — förmedt rá a betörő. — Ne vigyen a végletekig, elég mód áll rendelkezésemre, hogy beszédre kényszerítsem.

A leány nem felelt; úgy érezte, hogy csakis a teljes közömbösség lehet biztos fegyvere. Igyekeznie kell, hogy megőrizze nyugalma, nem szabad elhamarkodott feleletet adnia félelmében.

— Ma délután, — folytatta Anisty fenyegető hangon — ellopta tőlem a Maitland-féle ékszer; hol van most?

— Nem fogom megmondani.

A betörő megfogta a két kezét és úgy megszorította, hogy a leány elsápadt fájdalomában.

— Fog-e beszélni, vagy még erősebben kényszerítsem rá?

— Jaj, kérem, kérem.

— Hol az ékszer? Vallja meg!

— Nem.

— Maitlandnak adta?

— Nem.

— Akkor hol van?

— Nem tudom.

— Hagyjon fel ezzel az ostobasággal... Akkor hol hagyta?

— Nem mondom meg... jaj... kérem, kérem!

— Beszéljen !

— Nem ... jaj ... !

Künn a folyosó ajtaján most erős kopogtatás hallatszott. A férfi káromkodva eresztötte el a leány kezét és revolvert rántott elő. Még egy pillantást vetett a leányra, kinek arcán patakzott a könny, aztán kiment a másik szobába és betette maga után az ajtót.

Alig hogy az ajtó bezárult, a leány a fájdalom örületében felugrott és vad pillantással keresett valamit a szobában; valami fegyvert, amellyel védekezhessék. Nem bírta tovább a gyötrelmet és szeretett volna legalább egy botot találni, mellyel fölfegyverezze magát. De ilyesmi nem volt sehol. A szoba csak a szokott irodai bútordarabokkal volt berendezve, a padlót vastag szőnyeg borította, a falon néhány farámába foglalt acélmetszet lógott. Három kényelmes zsöllyeszék, egy íróasztal, egy papirkosár és egy kis asztal, csak ez volt a szobában.

De nem, látott a szobában még valamit : egy telefont ! Vajjon nem hallja-e meg Anisty, ha beszél rajta ?

A szomszéd szobából éppen ebben a pillanatban hallatszott át egy bosszús és aggódó hang.

— Bolond ember, tönkre akar tenni mindkettőnket ? Voltaképen mit akar ?

— Éppen erre jártam, — mentegetőzött egy idegen ember hangja — és az őr behívott és azt mondotta, hogy ön telefonozni akart nekem. Mire véljem mindezt, Anisty, ki az a nő és mit ... ?

— Halkabban beszéljen, ostoba, — pattant fel a betörő — aztán ...

Ő maga is suttogni kezdett és egy ideig hal-
kán folyt tovább a beszélgetés.

Eközben a leány már a telefonnál volt, és
füléhez tartva a hallgatót, kérte a központot,
hogy kösse össze a Madison 9—89-el. Ha most
otthon találja Maitlandot és megmondhatja
neki, hová rejtette az ékszer, úgy, hogy biztos
helyre viheti, akkor megszabadul a nyílt val-
lomás további kínjaitól és gyötrelmétől.

Végre megkapta az összeköttetést és meg-
hallotta O'Hagan hangját. Az öreg azt mon-
dotta, hogy Maitland úr elment hazulról.

— Ön van a telefonnál, O'Hagan? ... Ak-
kor mondja meg Maitland úrnak ...

— Házon kívül tölti az éjszakát és ...

— Kérem, mondja meg neki, hogy ...

— De mondom már, hogy nincs itthon. Leg-
jobb lesz, ha reggel újra ideszól.

— De kérem, azért csak átadhat neki egy
üzenetet ...?

Az ajtó nagy robajjal hirtelen kinyílt és
Anisty dühtől kikelve megjelent a küszöbön.

Ijedten ugrott fel a leány az íróasztal mel-
lől, gyors mozdulattal egy zsöllyeszéket tolt
maga és ellenfele közé, és hangosan bele-
kiáltott a kagylóba:

— A bronzcsésze, kérem, csak ennyit mond-
jon neki!

De Anisty akkor már mellette termett, ki-
kapta kezéből a hallgatót, karon ragadta és
olyan erővel lökte el, hogy végigtántorgott a
szobán. A telefon hallgatóját most már ő tar-
totta kezében és azt kérdezte, hogy ki
beszél.

A nem hallható válasz kielégíthette, mert
arca felderült, még mosolygott is.

A leány remegve értette meg, hogy a betörő megoldotta a rejtélyt.

Anisty nyugodtan tette vissza a hallgatót a horogra és most előtűnt egy férfi zömök, gömbölyded alakja. Gyűrt frakkban, lekonyult gallérban izgatottan lépett a szobába, félénk pillantást vetett a leányra, aztán karján ragadta a betörőt.

— Jaj, Anisty, — kiáltotta siránkozó hangon — mi ujság már megint?

— Legyen nyugodt, pipogya ember, — felelte kacagva a betörő — ez a leány elárulta magát, a dolog most már egészen világos; azt mondotta: »a bronzcsészé«, és valószínűleg azt hitte, hogy nem vettem észre Maitland íróasztalán azt a bronzcsészét; aztán még hallottam, hogy a telefon másik végénél O'Hagan áll. Mindez azt jelenti, hogy ez a tisztelt ifjú hölgy visszavitte Maitlandnak az ékszert és az íróasztalon álló nagy bronz hamutartó alá rejtette. Erre, számár létemre, voltaképen magam is reájöhettem volna... Maga ugyan nagyon furfangos, kedvesem, de Anisty még magánál is furfangosabb.

És gúnyosan vigyorgott a leányra.

— S mit tesz most? — kérdezte a másik, mikor a betörő vette kabátját, kalapját.

— Az csak egyszerű! Odamegyek és elhozom az ékszert; már nagyon is sok van a rovásunkon és Newyork földje ég a lábunk alatt.

— De Maitland...

— Maitland nincs otthon, mint O'Hagan mondotta. Még mindig nem érti?

— De hazajöhet!...

— Az csak neki baj, mert úgyis van leszámolni valóm vele.

Azzal kivette zsebéből revolverét és gúnyosan mosolygott.

— És mittevő legyek addig én? — kérdezte a másik.

— Nekem az nagyon mindegy; miattam akár itt is maradhat, hogy megakadályozza, hogy ez a dühös perszóna felcsengesse a rendőrséget... Egyébként, minthogy éppen erről van szó, legjobb, ha mindjárt elejét vesszük minden efféle próbálkozásnak.

A betörő a telefonhoz lépett, elővett a zsebéből egy kis srófhúzó, dolgozni kezdett vele a készüléken, de közben tovább beszélt.

— Legjobban tenné Bannerman, ha mindjárt velem jönne és megvárna a Maitland háza előtt levő utcasarkon. Én lehozom zsákmányunkat és a legelső vonattal elhagyjuk Newyorkot... Tulajdonképen kár, hogy most kell elmennünk innen, mikor már úgy összetanultunk és olyan szerencsével dolgoztunk, ön a társadalmi összeköttetéseivel, én pedig az ügyességemmel... E miatt a leány miatt ne aggódjék túlságosan, Bannerman; neki is van annyiya a rovásán, mint nekünk kettőnknek és úgy látom, csak ebben az egy esetben hagyta cserbe a józan esze az érzelmei miatt. Ő hallgatni fog, azonkívül pedig a telefonon ma már nem okozhat bajt.

Azzal felállt, karjára vetette felöltőjét és gúnyosan meghajolt a leány előtt.

— Nagyságos kisasszonyom, — mondotta — nem mondhatom ugyan, hogy különös szerencsémnek tartom, hogy megismerkedhettem

önnel, de az ismeretség mindenesetre érdekes volt. Jó éjszakát! A bejáró asszony majd kibocsátja reggel, mikor tisztogatni jön. Isten önnel, drágám!

A két férfi eltűnt és az ajtó bezárult mögöttük.

A leány magára maradt és megértette, hogy minden elveszett. Kezét halántékához szorította, hogy összeszedje magát, aztán felállt.

A külső szobában egy óra ketyegett és a leány látta, hogy két óra mult tíz perccel... Oh, mit nem élt át a legutóbb lefolyt hetven perc alatt! És mégis kárba vészett minden fáradsága.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Lassan tért vissza Maitland a dolgozószobába és a lámpát az íróasztalra tette. Szomorúan felsóhajtott. Tehát elszökött!

Keserűen mosolygott. Tulajdonképen gondolhatta volna; mert hiszen bolond volt, hogy hitt az ismeretlen leánynak. Tehát elment, anélkül, hogy egyetlenegy köszönő szava is lett volna hozzá.

Elgondolkozva ült íróasztalához. Hogyan is hihetette, hogy az a fiatal leány éppen őt ajándékozza meg vonzalmával? Eléggé világosan elárulta szerelmét, a leány pedig alkalmasint jót nevetett, mikor epedő pillantásokat vetett reá. Bizonyára mulatott rajta és csakis a céljaira használta fel — hiszen az a mestersége, hogy minden uton-

módon zsákmányához jusson. Akkor reggel, mikor elváltak egymástól, az a leány nem merte elkérni tőle az ékszer és aznap este, természetesen, azért jött el újra, hogy maga vigye el magának. Mindig bízva abban, hogy még ha tetten éri is, akkor is engedi menekülni. De, szerencsétlenségre, közbejött Anisty... Vajjon miért jelent meg még egyszer a színen az a gazember?

Könnyebb volt elképzelni azt, hogy a leány hogyan menekült el; Maitlandnak eszébe jutott a patkócsattogás az utca kövezetén, elég volt az ablakhoz lépnie, hogy meggyőződjék arról, hogy a bérkocsi elment.

Valószínű, hogy a leány hallotta a bérkocsinak utoljára adott utasításait és mindjárt hasznukat vette. A dolognak azzal vége és az ékszer — nincs.

Mit bánta az ékszer? Igaz, hogy valamikor az anyja viselte. Ezért vissza is vásárolná a drágaköveket, de nem foglaltatná újra és soha nem ékesítené fel velük a menyasszonyát, mert természetesen *sohasem* házasodik meg...

Amellett újra kínoztá a talány, hogy voltaképpen miért jött vissza a leány este és Anistyval együtt, vagy csak a saját számlájára dolgozott-e? Abból, amit a telefonon hallott, azt következtethette, hogy civakodtak egymással; valószínűleg nézeteltérés támadt köztük. De a dolog még így is rejtélyes volt.

Mindenekelőtt meg kell tennie most a szükséges intézkedéseket, hogy lakását, legalább erre az éjszakára megóvja minden további betöréstől.

Evégből mindjárt a lomtárba ment, hogy becsukja a még mindig nyitva álló ablakot. Mialatt ezzel foglalatostkodott, valami puha tárgyra lépett.

Csodálkozva hajolt le, fölvette, és dolgozószobájába lépett.

A leány kézitáskája volt.

— Vajjon hogyan kerül ide ez a holmi, — kérdezte magában Maitland és nagyon elcsodálkozott. — Mit kereshetett ő a lomtárban? Lehetséges volna-e, hogy ugyanazon az úton menekült el, mint Anisty?

A fiatalember újra íróasztalához ült, megforgatta kezében és jól szemügyre vette a kis táskát. Még egészen újnak látszott, és meglehetősen tömve volt. Egyik oldalán monogram volt, egy fémlapon ez a két kezdőbetű: G. S. Más semmi sem vallott rajta tulajdonosának kilétére.

Lehet, hogy Maitland többet is megtudhatott volna, ha kinyitja a táskát. De ettől idegenkedett és mindenesetre féket akart vetni türelmetlenségére. Lehet, hogy a leány visszajön érte, vagy talán ő tesz közzé egy kishírdetést valamelyik ujságban és így próbál többet is megtudni a titokzatos leány kilétéről.

A dolgot még mindenesetre fontolóra kell vennie.

Kinyitotta az íróasztal egyik fiókját, elővett egy pipát és rátömött egy bronz dohánytartóból. Aztán meggyújtott egy szál gyújtót, rágyújtott a pipájára, és körülnézett, hová tehetné a leégett gyújtószálat. Kereste a hamutartóját és meg is találta azon a módon, ahogy annak idején felfordította, mikor a könyvet rátette. Felemelte a bronz-

csészét és nem akart hinni szemének, mikor alatta meglátta az ékszerzacskót meg a cigarettatárcáját. Örömében ujjongva szökött fel helyéről, mert most már tudta, miért járt a leány a lakásán és szívében új bizalom és új hit támadt.

De öröme nem tartott sokáig és megint csak levertség fogta el. Szembetűnően nem akart többet érintkezni vele, azért tűnt el titokban; végbevitte szándékát, és kitért minden köszönet elől.

Most már mindent tisztán látott. A leány valamiképen kitudta, hogy Anisty mégis ellopta az ékszert. Ki tudja, mi úton-módon, elragadta tőle és visszajuttatta tulajdonosához, Anisty pedig nyomon követte. Szegény, bátorlelkű, kis leány! Mit nem tűrt el és mely veszedelmeket vállalt, csak hogy bebizonyítsa: van becsület a tolvajokban is. És mindezt érte tette!

Ha most megtalálhatná. A táskája kezében volt, de nagylelkű tettével mindenestre elvette tőle azt a jogot, hogy felnyithassa.

De talán megtalálja a bérkocsist. Már visszatérhetett Madison-téri állomására... Aztán semmi szín alatt sem hagyhatta lakásán még egy éjszaka az ékszert; bátorságos helye csak egy elsőrangú hotel trezorjában lehetett.

Elhatározta, hogy haladéktalanul visszatér a Bartholdi-szállóba, útközben gyorsan elmegy a bérkocsiállomás előtt és megkérdi a bérkocsisokat, nem volnának-e szívesek, utána küldeni a szállóhoz a kollégájukat.

Maitland felvette a felöltőjét, fejére tette

a kalapot, az ékszer egyik zsebébe, a cigaretta-tárcát a másikba csusztatta. Anisty revolverét pedig, amelyben még két golyó volt, a harmadikba. Aztán csöngetett O'Hagannak.

— Ma éjszakára a Bartholdi-szállóban maradok, O'Hagan. Reggel oda jön a postával és elmondhatja, ami közölnivalója van. Azonkívül kérem, háljon ma éjszaka a lakásban és jelentkezzék rögtön minden telefonhívásra. Egyébként elment-e már a rendőrség, O'Hagan?

— Az egyik palack még nem ürült ki, Maitland úr.

— Remélem, nem ivott velök?

— De, Maitland úr, csak nem lehettem olyan barátságatlan a vendégeimhez!

Kacagva mondott neki Maitland jó éjszaka, kiment a házból, lassan és meglehetősen fáradtan az ötödik avenue felé tartott.

— Jó estét, Maitland úr, csakugyan ön az?

Maitland felpillantott. Ismerősnek tetszett ez a hang, mely felriasztotta szemlélődéséből. Egy bérkocsi állt meg az utcasarkon, és kocsisa egészen elképedve hajolt le és nézett a szemé közé:

— Csakugyan ön az, vagy csak a lelke? Alig tíz perce, hogy letettem a Szent Lukács-palota előtt, most pedig megint itt találom. Ilyen rövid idő alatt lehetetlen, hogy onnan idejöhetett volna.

— Mit mond, hol tett le tíz perccel ez előtt? — firtatta Maitland, kit figyelmessé tett a dolog.

— No, hát a Broadway sarkán, a Szent Lukács-palota előtt, arová azzal az ifjú hölgyel vittem.

— Micsoda ifjú hölgygel?

— No, hát azzal, amelyikkel együtt jött ki a házból.

— Az ördögbe!

Maitland nem habozott tovább, féllábával már a kocsi lépcsőjén állt és így szólt:

— Vigyen tüstént a Szent Lukács-palota elé, még pedig olyan gyorsan, mintha az egész pokol a sarkunkban volna! Nem lesz rá oka, hogy megbánja.

Maitland hátradőlt a kocsi párnáján.

— Jóságos Isten, — suttogta magában — az a leány annak a rémes gazembernek a hatalmában...

És megtapogatta zsebében a revolvert.

Mikor a kocsi éppen fordult, hogy a Szent Lukács-palota déli oldalára kerüljön, az ajtaját hirtelen feltépte valaki és egy ember odarokkolt Maitland mellé, aki az első pillanatban sokkal jobban megdöbbsent, semhogy mondhatott volna valamit.

— Ha odamegy, engedelmével, én is önnel tartok, — szólalt meg a betolakodó.

— Jóságos atyám, maga az, Hickey? — kiáltotta Maitland csodálkozva.

— Mindenesetre én vagyok. És ha ön Maitland, és Anisty van most a Szent Lukács-palotában, akkor hajtson a kocsis, ahogy csak...

De fölösleges volt még külön is biztatni, mert a bérkocsi már veszettül vágatott.

— Van revolver önnél? — kérdezte Hickey.

— Van, az Anisty revolvère, és még két töltény van benne.

— Jól van, jól, nagyon valószínű, hogy

még szükségünk lesz rá. Mi a nézete, hogyan jutott Anisty ehhez a bérkocsihoz?

— Nem is sejtem. Alkalmasint még a házban volt, mikor megparancsoltam a kocsinak, hogy várjon rám. Valószínű, hogy Anisty nyomon követte önöket.

— Ördög és pokol!... Voltaképen miféle asszonyról van még szó ebben a históriában?

— Nincs most arra idő, hogy megmagyarázzam önnek, — védte ki Maitland ezt a kínos kérdést. — De ha segít, hogy megfogjam azt a gaz Anistyt, szólok egy jó szót az ön érdekében a rendőrfőnöknek.

— Ha sikerül hurokra kerítenem azt a fickót az ön segítségével, — dörmögte Hickey — akkor alig hiszem, hogy reászorulnék valami különös pártfogásra.

A bérkocsi most a forgószelel sebességével befordult a Broadwayra. Egy egyenruhás rendőr, aki a Flatiron-ház előtt állt őrt, utánavetette magát, hogy megtudja, kiket tegyen felelőssé a meg nem engedett gyorshajítás miatt.

Egy házcsoporról odább még egy másik rendőr is csatlakozott az előbbihez és lelkesedve feltartóztatta őket, mikor a bérkocsi hirtelen megállt a Szent Lukács-palota előtt.

Hickey már a gyalogjárón állt, mire a rendőr szóhoz juthatott.

— Jól van, Bergen, — köszöntötte a rendőrt — hiszen ismer, Hickey vagyok a bűnügyi rendőrségtől. Éppen jókor jön, mert minél nagyobb segítségre lesz szükségem. Anisty ebben a házban van, már legalább tíz perc óta.

Feleletül a rendőr előrehajolt és riasztót kopogtatott botjával a kövezeten.

Eközben Hickey és Maitland belépett a felhőkarcolóba.

Az épület előcsarnoka teljesen néptelen volt, mikor beléptek. Az éjjeli őr nem volt sehol és a lift, amint a vaskorlát mutatótáblájáról megállapították, úton volt fölfelé.

Hickey eszeveszettül nyomta az éjjeli csengő gombját.

— Én meg ez az úr majd felmegyünk és kizavarjuk azt a fickót, — mondotta a rendőrhez fordulva, és Maitlandra mutatott. — Egészen fönn kezdjük a nyomozást és lassan-lassan folytatjuk a lift segítségével lefelé. Ön pedig itt marad és vigyáz, hogy senki a házból ki ne mehessen. Remélem, nincs két kijárója a háznak?

— Van egy hátulsó ajtó a sarkon túl, — felelte a rendőr. — De azt éjszaka mindig zárva kell tartani.

— Mi azért mégsem hagyhatjuk figyelmen kívül, kérem, állítson egy rendőrt ahhoz az ajtóhoz, mihelyt segítséget kapott... Mi az ördög baja van ennek a liftnek?

A detektív közben megnyomott egy gombot a mutatóujjával és ennek következtében messze valahol megszólalt a házi táviró, de a jelzőtábla mutatója éppen olyan kevésbé mozgott, mint a lift és az akna felső végén.

A második csengőjelzésre sem kaptak választ és a harmadikra sem felelt senki.

Hickey elkáromkodta magát és szidta a ház gondnokságát meg az éjjeli ört.

Most előkerült a második rendőr is, aki először vetette magát a kocsni után. Őt meg, nagy csalódására, őrnek állították a hátulsó kapuhoz.

Eközben a másik rendőr éppen úgy nyom-

kodta a villamos gombot és éppen úgy rázta a lift vasrácsát, mint Hickey, de éppen oly sikertelenül, mint az. Elfordult hát onnan, hogy rendet tartson a temérdek éjszakai alak és csöcseléknép közt, mely eközben a ház bejárájához csődült és kíváncsian betódult már az előcsarnokba is.

A dolog persze nem ment minden ellenszegülés, vitatkozás nélkül, és Maitland, aki egy pillanatra megfordult, hogy lássa a csődületet, megpillantotta maga mellett a bérkocsisát. Egy gondolat cikázott át az agyán és megkérdezte tőle, künn van-e még a kocsija; mikor pedig a kocsis igenlően felelt, megparancsolta neki, hogy kerüljön a ház túlsó oldalára és ott, a tömegtől távol, várjon rá. Ha kijönne, de nélküle, az az ifjú hölgy, akit már ismer, vigye oda, ahová az kívánja, holnap reggel aztán jelentkezzen a viteldijért.

Mikor a kocsis elment, Maitland ismét Hickeyhez fordult. Láta, hogy tajtékzik dühében, de azért merőben tehetetlenül áll a lift vaskorlátjánál.

— Hogyan az ördögbe jussak fel? — pattant fel a detektív Maitland kérdésére, hogy miért áll ott még mindig. — Hiszen ő használja az éjszakai liftet és ha felmegyek a lépcsőn, ő természetesen lejön a liften; azonkívül pedig hogyan tudjam, megbízhatók-e ezekben a rendőrökben?

— No, akkor talán használjunk egy másik liftet, — javasolta Maitland.

— Ej, az mind el van zárva, — dörmögte Hickey, aki idővesztegetésnek tartotta, hogy

a fiatalember végigment a liftek során és mindegyikkel szerencsét próbált.

De egyszerre csak látta, hogy Maitlandnak sikerült kinyitania az éjszakai lifttől számított harmadik lift korlátját és a fiatalember belép a sötét felvonóba és tapogatózva keresi az indító-készüléket. Most meg is találta, óvatosan mozdított rajta. A készülék elzárószekrényéből kék fény villant elő sercegve, és a lift mintegy tiz lábnnyira felfelé szökött. Csak az emelőrúd gyors elbocsátásával sikerült megakadályoznia, hogy a felvonó hirtelen ne robgjon az ég felé.

Óvatos kísérletek révén sikerült Maitlandnak visszakormányoznia a liftet a földszintre és most Hickey maga is egy ugrással a liftben termett.

— Indítsa el a liftet, — kiáltotta izgatottan — maga pedig, Bergen, ne bocsásson be senkit az épületbe!

Maitland most lassan előremozdította az elzárókészülék emelőrúdját. A kivilágított előcsarnok eltűnt szemük elől, a liftszekrény csöndesen emelkedett fölfelé a sötétségbe, a szekrény fenekén levő biztosítóláncok pedig összecsörrentek. Hickey tapogatva kereste a villamos világítás kapcsolóját és mikor megtalálta és egy pillanatra kivilágított vele, megint csak lecsavarta, úgy, hogy a felvonó tovább is sötét maradt.

— Tudniillik így biztosabb, — mondta Maitlandnak; — hallom, hogy Anisty elsőrendűen lő.

Egyik emelet a másik után tűnt el alattuk nesztelenül. De mikor feleúton voltak fölfelé, Hickey egyszerre felkiáltott:

— Állítsa meg rögtön a liftet, a másik éppen most megy lefelé!

Maitland szót fogadott; időközben kitanulta a lift szerkezetét és már könnyen és kevesebb zökkenéssel tudta kezelni a gépet.

A lift tehát megállt a sötétségben és Maitland fölnézett az akna belsejébe.

Három aknával odább ereszkedett le gyorsan a kivilágított másik liftszekrény,

— Álljon meg tüstént az a lift! — bömbölte Hickey, de senki sem hallgatott rá és a kivilágított szekrény szédítő gyorsasággal folytatta útját lefelé.

A detektív nem vesztegette tovább a szót. Mikor a lift egy magasságban volt az övékével, Maitland egyszerre villámlani látott maga mellett valamit; Hickey se szó, se beszéd, elsütötte revolverét. Közvetlenül a durranásra rémes feljajdulás hallatszott a kivilágított liftből, mely egy pillanatig, mint a szárnyán talált madár, talán négy emeletnyire alattuk megállt, de mindjárt azután folytatta útját lefelé.

— Lefelé! Lefelé! Utánuk! — üvöltötte Hickey. — Az egyiket lelöttem, a másik már nem tud...

— Hányan voltak a liftben? — szakította félbe Maitland, aki megint az indítókészülékkel bibelődött.

— Ketten, éppen úgy, mint mi, és azt a fickót találtam el, aki a liftet vezette.

— Vigyázat, — óvta Maitland, és lassította gyorsaságukat, mert a lift már az alsó emeletekhez közeledett.

A másik lift ugyan előbb ért le, de abban a pillanatban, mikor az utca szintjére érke-

zett, örült ordítás és fegyverpattogás fogadta, úgy, hogy kénytelen volt teljes erejéből fölfelé szökkenni, mint a puskából kilőtt golyó. Anistyt váratlanul fegyveres erő fogadta odalenn.

Maitland is ösztönszerűen átállította a hajtókészüléket és liftjével lassan ismét fölfelé indult, remélve, hogy a másikat megint utóléri. Mikor óvatosan átkandikált a vasrácsra, homályosan látta a közeledő és növekvő világos fülkét, melynek egyik sarkában egy összegubbaszkodott alak hevert. Egy másik emberalak, melyben rögtön Anistyt ismerte föl, a hajtókészüléknél állt a kabin egyik oldalához húzódva, félkezével a készülék fogóját, a másik kezében pedig egy csillogó valamit tartva. Eközben fölfelé fordította arcát, hogy pontosan megállapíthassa a sötét lift helyzetét. Hickey, aki elhamarkodva sütötte el még egyszer revolverét, ezzel kitűnő szolgálatot tett neki és a gonosztevő rögtön abba az irányba lőtt, ahonnan rácéloztak. Olyan jól célzott, hogy golyója a lift hátulsó falába fúródott. Hickey következő golyója zajosan csörömpölve pattant vissza a kivilágított lift fémrészeiről, Anisty újabb lövése pedig messzire eshetett tőlük, mert a kivilágított lift már elhaladt mellettük és a felső emeletek irányában eltűnt.

Maitlandot nem kellett biztatni, hogy tüstént üldözésére keljen; a vadászat láza ragadta meg, látva, hogy Anisty örületes gyorsasággal rohan fölfelé.

Az akna felső végén a gonosztevő megpróbálta a felvonógép menetét lassítani, de vagy nem értett eléggé a gép szabá-

lyozásához, vagy a gép romlott el valamiképen: a lift egy roppanással, mely mennydörgésként hangzott végig az egész óriási épületen, nekiment az ütközőnek és ugyanabban a pillanatban elsötétült. Csikorgó, pattogó és csörömpölő hangok hallatszottak és Maitland borzadva látta, hogy egy sötét, árnyyszerű tömeg a túlsó lift-aknában alázuhan. De nem eshetett nagyon mélyre, mert a biztosítókészülék működni kezdett, és megújuló szörnyű roppanással, mely alapjaiban megrázta az épületet, a lift megállt.

Hickey és Maitland e pillanatban talán öt emeletnyire jutottak lefelé.

— Álljon meg a tizenkilencedik emeleten, — parancsolta a detektív ujjongó hangon. — Most kezünkben van a fiú, bár mindenesetre igyekezni fog lejutni, még pedig... No tessék!

Fejük fölött olyanforma zaj hallatszott, mintha feltörtek volna egy vasrácsot, aztán gyorsan elsiető léptek kopogása hallatszott a kőburkolaton.

— Álljon meg, el fogjuk vágni az útját! Úgy... most lassabban.

Maitland megállította a liftet a kilencedik emeleten, Hickey pedig kinyitotta a rácsajtót és kiugrott.

— Csukja be rögtön a rácsot, — parancsolta Maitlandnak, mikor az nyomon követte — nehogy utóbb ő használhassa a liftünket; örködjék most itt a lépcsőnél, én majd végigfutok a folyosón és megnézem, mit művel. Habozás nélkül lőjjön azonnal, ha meg akarja rohanni.

Azzal eltűnt a folyosón az épület hátulsó felének irányában.

Maitland, ki alárendelte magát a detektív rendelkezéseinek, revolverrel kezében, őrt állt, míg a detektív lelkendezve vissza nem tért és röviden jelentette, hogy Anistyt nem látta sehol.

Ugyanazt ismételték, sajnos, eredménytelenül, a huszadik és a huszonegyedik emeleten is. De mikor a huszonkettedik emeletre értek, váratlanul igen szerencsés segítséget kaptak, mert hirtelen megjelent egy harmadik lift, melyben három rendőr és egy kerületi őr jött fel hozzájuk. Hickey, nagy bosszúságára, kénytelen volt előbb néhány rövid magyarázattal szolgálni a kisegítőknak, Maitland pedig, aki valósággal szenvedett a késedelem miatt, ott hagyta őket és egymagában rohant fel a lépcsőn.

Semmi kétség, őrült vállalkozás volt, de Maitlandot, aki az üldözés hevében az imént egy pillanatra megfeledkezett a leányról, most egyszerre őrült aggodalom fogta el miatta. Ezzel szemben alárendelt jelentőségű kérdésnek tekintette, hurokra kerül-e Anisty, vagy sem.

A leányt kétségtelenül veszély fenyegeti ebben a sötét és borzalmas helyiségekkel teli épületben. Talán éppen most fenyegeti halállal Anisty, aki valami ördögi módon csalta ide.

A nehézkes detektívet megelőzte és mielőtt a rendőri segítség is odaérkezhetett volna, örületes gyorsasággal verte fel a huszonkettedik emelet folyosóját. De még két emelet, még két lépcső várt felkutatásra.

Szinte reményvesztetten rohant fel az első lépcsőn. Ekkor tüzes fénysáv hasította meg

a sötétséget, és egy golyó fűtyölt el a feje fölött, csúf robajjal lapulva el a fal márványlapján.

Maitland önkéntelenül fölemelkedett és ujját revolverének ravaszára tette; villám és dörrenés követte ezt a mozdulatot. A golyó a felső emelet egyik ajtajának recés üvegablakát érte, mely nagy zajjal és csörömpöléssel omlott össze.

Alulról most óvatosságra intő kiáltások hallatszottak, de Maitland nem ügyelt rájuk, hanem, egyszerre két lépcsőn ugorva át, folytatta az üldözést. Most hirtelen kanyarodással került meg a huszonharmadik emelet csigalépcsőjének oszlopát és már az utolsó lépcsőfeljárt alján állt.

Fegyverdurranáshoz hasonló robaj hallatszott felülről. Maitland előbb azt hitte, hogy újabb lövés dördült el, még pedig az előbbinél nagyobb fegyverből. De mindjárt megállapíthatta, hogy a lépcső felső végénél levő ajtót csapta be nagy erővel valaki. Az ajtó mögött halovány világosság látszott, mellette a falon egy cimtábla volt, amelyen Bannerman Henry M. ügyvéd neve állt. Annak az ügyvédi irodának az ajtaja volt, melynek küszöbét olyan gyakran lépte át, mikor barátját és tanácsadóját látogatta meg.

Ez a fölfedezés kezdetben kihozta a sodrából. Az üldözés hevében, az éjszaka egymást rohamosan követő kalandjai közben egészen megfeledkezett arról, hogy Bannerman irodája is ebben az épületben van.

Különös, hogy Anisty éppen ezt az irodát választja utolsó menedékekül! Különös, de egyben végzetes is a gonosztevőnek,

mert Maitland nagyon jól tudta, hogy ebből a szörnyű magánosságból csak egy úton van menekülés: a lépcsőn.

Maitland éppen a legfelső lépcsőfokra tette lábát, mikor belülről halálosan rémes kiáltást hallott. Az ő hangja volt! Felindulásában félőrülten vetette magát az ajtónak. De az nem engedett. Belülről reátolták a reteszt. Maitland ki volt zárva és tőle alig pár lépésnyire a leány halálos félelemben és végső veszedelemben!

Teljes erejéből verte a vastag üvegablakot revolverének agyával, de háta mögött Hickey revolveréből már eldördült egy lövés és az üvegablak szilánkká tört darabjai csörömpölve hullottak befelé.

Mint a sötétben ülő nézők a mozgóképet, úgy látták most előttük Anisty eltorzult arcát és dühtől szikrázó szemét. Végső menedékhelyén is felzaklatva, ugrásra készen állt a két írószoba közt levő ajtó nyílásában. Most villámgyorsan elsütötte fegyverét, lángsugár lövelt az ostromlók felé. De ugyanabban a pillanatban tüzelt Maitland mellől Hickey is, a betörő megtántorodott, mintha rémes ütés érte volna, dühtől vörös arca egyszerre fehér lett, mint a hó, jobbkarja erőtlenül lehanyatlott és a revolver kihullott kezéből.

— Adj meg magát! — kiáltotta Hickey, de mindjárt el is sütötte fegyverét, mert Anisty féltérdre ereszkedett, és sebesülten balkezevel a revolver után nyúlt.

A detektívnek ez a második lövése Anisty feje mellett süvöltött el és áttört egy ablakot. De Hickey a következő pillanatban elhúzta a tolózárát és valamennyien berontottak a szo-

bába. Hickey rögtön a gonosztevőre vetette magát, de egy pillanattal megkésétt, mert Anisty magára fordította fegyverét és golyót röpített agyába.

Hickey karjában fogta fel a halottat, de Maitland átugrott a holttesten és belépett Bannerman belső írószobájába.

Ott feküdt a szürkeruhás leány a szoba egyik sarkában. Szeme lezárva, arca halotthalovány. A fiatalember fájdalmas feljajdulással roskadt térdre mellette.

A külső szobában a rendőrség emberei tanakodtak, mi történjék Anisty holttestével, így Maitland magára maradt nagy fájdalommal.

Kis idő múlva megérintette a leány kezét; de a kéz lágy és meleg volt. Bátortalanul emelte fel és megérintette ajkával. A leány ujjai pedig egyszerre átkulcsolták kezét és Maitland túlradó örömmel kiáltott fel, mikor látta, hogy csudálkozva nyitja fel szemét.

*

— Hm, hm.

Ezzel köszöntött be a minden alkalmas és alkalmatlan pillanatban jelentkező Hickey Maitland felpillantott és elbocsátotta a leány kezét.

— Ha segíteni akar, — jegyezte meg Maitland — hozzon, kérem, egy széket, meg egy pohár vizet.

Eközben a leány Maitland segítségével felállott, majd leült.

— Néhány pillanatig még itt kell maradnia, — folytatta Maitland a leányhoz fordulva. — Odalenn egy bérkocsi vár, majd úgy intézem,

hogy a künn ácsorgó sokaság ne alkalmatlan-
kodjon nekünk.

A leány egy pillantással mondott köszö-
netet.

— Van a házban egy teherfelvonó, — in-
ditványozta a segítségére mindig kész Hickey.

— Hálásan köszönöm... Van talán más
kivánsága is?

A leány remegett és gyöngén a fejét rázta.

— Nincs, — suttogta reszketve — ön
olyan... olyan...

— Hagyjuk, — vágott szavába Maitland. —
Pihenjen néhány pillanatil, igya ki ezt a
pohár vizet és tegye fel a kalapját. Közben
elintézek mindent.

— Köszönöm, — mondotta a leány hal-
kan.

Maitland habozott egy pillanatil, aztán
bosszúsan hátrafordult Hickeyhez és már ezzel
a mozdulattal is tudtára adta a detektivnek,
hogy fölösleges a szobában.

— Sajnálom, hogy zavarom, — hebegte
végre Hickey — de odakünn van egy barátja,
egy Bannerman nevű úr, aki beszélni kíván
önnel. Bocsásson meg, de okvetlenül és sür-
gősen beszélni kíván önnel. Ha nem megy ki
hozzá, ő jön ide és úgy véltem...

— Jól van, megyek már, — felelte Maitland
— egy pillanat mulva rendelkezésére állok.

Hickey kifelé indult, de az előszoba küszö-
bén megállott. Maitland újra a leány fölé
hajolt és megragadta a kezét.

— Kedvesem, — mondotta gyöngéden —
ne menekülj el tőlem újra, úgy-e, nem teszed?

A leánynak harmatos volt a szeme a bol-
dagságtól és Maitland kiolvasta belőle a vá-

laszt. Gyorsan csókot lehelt a kezére, aztán Hickeyhez fordult. Udvariasan követte a detektivet a szomszéd szobába és behúzta maga után az ajtót.

— Hallja-e, Hickey, — mondotta határozottan — segitenie kell abban, hogy ezt a hölgyet eltávolíthassuk innen, anélkül hogy személye belekeveredjék ebbe az ügybe. Módomban van, hogy illetékes helyen jó szót szóljak az ön érdekében és a hölgynek semmi köze sem volt Anistyhoz. Megjegyzem még, hogy szívesen adok néhány száz dollárt azoknak, akik az ügyben közreműködtek.

— Hm, hm, — dünnyögte fontoskodón a detektív — azt hiszem, menni fog. A teherfelvonóval és a hátulsó kijárón át... hiszen lenn vár a bérkocsija, és...

— El fogom kísélni a hölgyet és magamra vállalom a felelősséget. Eljöhet hozzám bármikor és megbeszélhetjük a többit.

Hickey biccentett és komoran intézkedett Anisty holttestének eltávolításáról.

— Nem tudom, mit adnék érte, ha az a fickó még élne, — mormogta bosszúszomjasan. — Tehát helyes, ön felel azért a hölgyért és kezeskedik arról, hogy szükség esetén jelentkezik a rendőrségnél. Nem volna szíves, bemondani a nevét és a lakását?

— Szükséges?

— Mindenesetre. Fedeznem kell magam, ha a dolog balul ütne ki. Ez csak világos?

— Nem szeretném, ha a dolog hurré menne, — mondotta vonakodva Maitland, hogy időt nyerjen egy elfogadható hazugság kieszelésére.

— Megérttem érzéseit.

Maitland határozott.

— Az a hölgy Maitland Dánielné, — mondotta halkan.

Hickey biccentett a fejével.

— Kezdetől fogva tudtam, — felelte — de minthogy egyelőre titkolni akarja... Egyéb-ként, ha még egyszer az életben beszélni akar a barátjával, siessen, mert alig hiszem, hogy sokáig él.

— Kicsoda? Bannerman? Nem értem!

— Ő az, akinek utánalöttem a liftbe, golyóm a tüdejét fúrta át. Bevitték egy huszonnegyedik emeletbeli irodába, mindjárt a lift kiszállóhelyénél.

— De mi köze Bannermannnak ehhez az egész históriához?

— Azt valószínűleg jobban megmondhatja, mint én, — felelte Hickey, bizalmatlanul vállát vonva.

Maitland kisietett. Még mindig azt hitte, hogy tévedés van a személyben.

Bannerman barátját egy kanapén találta abban az irodában, melyet az éjjeli őr nyitott fel a rendőrség kívánságára.

Maitland az éjjeli ört egy meglehetősen nagy csődület kellő közepén találta. Éppen azt beszélte el, milyen, durván bántak vele a gonosztevők:

— ... kilökött a liftből a folyosóra, aztán megkezdődött a lövöldözés, én akkor lerohantam a tizenhatodik emeletre és...

Bannerman, aki már halálra vált, kinyitotta szemét, mikor megpillantotta Maitlandot.

— Gondoltam, hogy eljön — suttogetta.

Mélyen megilletődve ült le melléje Maitland, akinek sejtelve sem volt arról, hogyan került jogtanácsosa ebbe a szörnyű helyzetbe. Megszorította a haldokló kezét.

— Szegény, öreg barátom, — sóhajtott — az Isten szerelmére, hogyan...

De látva a pillantást, melyet Bannerman reá vetett, torkán akadt a szó.

— Ne sajnáljon, — mondotta az ügyvéd halkán — olyan fickótól, mint Anisty cimborája, nem telhetett más. Nem érdemetlenül ér engem ez a sors, Dan.

— De még mindig nem értem... — hebegte Maitland.

— Sejttem, — folytatta Bannerman rövid hallgatás után — éppen azért küldöttem önért... Emlékszik-e még arra az estére, melyet a Primordial-klubban töltöttünk? Mikor is volt csak... gondolataim már összezavarodnak... Akkor este együtt vacsoráztam önnel és kérdezősködtem az ékszerről és szóba hoztam a Graeme-ügyet is...

— Igen, emlékszem.

— Nos hát, évekig folytattam ezeket az üzemeket. Elég volt megtudnom, hol a zsákmány... és Anisty mindig becsületesen megosztotta velem... Támogatni szoktam tanácsaimmal... Ön most valószínűleg nem ért meg, mert sohasem tudta, mi az, mikor egy ember pénzzavarokkal küzd... Mindez nem történik meg, ha Anisty nem türelmetlen. Olykor nagyon nehéz volt birni vele, és mint bizonyára emlékszik rá, nem voltam bizonyos abban, hol tartja az ékszert. Csak azt mondtam neki, azt hiszem, hogy Greenfieldsben van. Öntől akartam aztán ki-

tudni a részleteket ; de ő makacskodott és saját elhatározásából kiment Greenfieldsbe, hogy — úgymond — szemügyre vegye a dolgot.

— Ne folytassa, Bannerman, — igyekezett megnyugtadni Maitland — fölösleges aggódnia a következmények miatt. Egyáltalán kár volt ily dolgokba keverednie. Ha eljött volna hozzám . . .

Gyöngé mosoly futott át a haldokló arcán.

— Fölösleges beszélnünk arról, úgy sem értene meg. Mindez kellemesen izgatta idegeimet, kedvemet leltem a játékban. A játéknak most már vége, a függöny legördült. Is-ten önnel, régi barátom . . .

Nem folytatta, lehúnyta szemét. Maitland öt perc múlva felállt és nagyot sóhajtvá, elfordult.

Az ajtóban Hickey várta.

— Felesége lenn várja a bérkocsiban, — mondotta halkan. — Úgy vettem észre, sirógörccs fenyegeti és jobbnak láttam lekísérni. Most a kocsiban ül lenn az utcán.

Maitland faképnél hagyta az elámult detektivet és örült módjára száguldott le a lépcsőn. A szobában, melyet az imént odahagyott, egy ember feküdt, kit évek során barátjának szólított és aki most, saját vallomása szerint, mint tolvaj és gonosztevő halt meg minden megbánás nélkül.

Vajjon a leány megint kisiklott volna kezéből ? Vajjon minden férfi becsstelen és minden asszony méltatlan minden bizalomra ? Vajjon méltatlanra pazarolta-e életének egyetlen szerelmét, a leány a vonзалom szikráját sem érzi iránta ? . . .

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

De a bérkocsi még ott állt a megbeszélt helyen és a leány benne várta.

Maitland, nem is gondolva a hátulsó kijáróra, könyökével tört magának utat a főbejáró előtt ácsorgó tömegen át és látta, hogy kocsisa már messziről int neki ostorával.

A leány eközben testileg és lelkileg valamennyire magához tért és mosolyogva hajolt ki a kocsiból. Maitland úgy érezte, mintha az ég táruult volna fel előtte.

Odafenn a felhőkarcoló tornyában félig-meddig megvallotta neki szerelmét és a leány megvárta! Maitlandnak vaknak kellett volna lennie, ha nem olvassa ki a vonzalmat szeméből.

Most ott állt és mozdulatlanul nézett rá, és nem volt ura egy szavának sem.

— Oh, kérem, Maitland úr, — suttogta végre a leány — nem mondaná meg a kocsisnak, hogy vigyen haza?

— Haza? De hova...

A leány megmondotta a címét, egy számot a Park-avenuen, a harmincnegyedik és negyvenkettedik utca közt. Maitland gépiesen ismételte ezt a címet a kocsisnak.

Aztán ő is beült a kocsiba, éppen indulni készült, mikor hirtelen megjelent ajtónyílásában Hickey arca.

— Bocsánatot kérek, Maitland úr és Maitlandné úrnő, — mondotta — csak azt akartam megkérdezni, mikor tehetem holnap tiszteletet? El fogok követni minden tőlem tel-

hetőt, hogy a nagyságos asszony neve ne kerüljön bele az ujságba.

— O'Hagannál fogom hagyni az ígért holmit, — mondotta Maitland kissé zavarodottan. — De most már hajtson, kocsis.

A még mindig nagy zavarban levő férfiú mellett ott ült a leány és várta a következőket. De minthogy úgy látszott, Maitland egészen elvesztette szavát, végre is neki kellett elszánnia magát arra, hogy beszéljen. Egy vagy más módon úgy is végére kell érni a dolognak és egy percig sem tűrhette, hogy Maitland azt higgye: szaván akarja fogni.

— Nagyon kedves volt öntől, — kezdette habozva — hogy kényszerűségből hazugságot eszelt ki és így akart megóvni egy tanukihallgatás kellemetlenségeitől. Legalább azt hiszem, ez volt a szándéka.

— Fölösleges belekeverni önt ebbe a dologba, — felelte Maitland, nagy bajjal őrizve meg nyugalma — minthogy egyáltalán nem tolvaj...

— De hiszen az vagyok, — mondotta a leány siránkozó hangon.

— Nem, nem az, — szaladt ki Maitland száján a szó kissé keményen; — azt hiszi talán, hogy nem tudom...?

— Én... de hát mit tud?

— Tudom például azt, hogy visszahozta az ékszer, melyet megtaláltam mindjárt azután, hogy elment tőlem. Mindjárt megértettem, hogy eléggé szeretett ahhoz, hogy elrabolja Anistytől és visszahozza nekem. Én pedig tisztán láttam, hogy forrón és igazán szeretem, és ha kell, kész vagyok felkutatni az egész világot magáért. És most hogy meg-

találtam, arra kérem, fogadja el és viselje ezt az ékszer.

A leány félrehúzódott és elfordította arcát. E szavak hallatára kissé megrázkódott és nézte az ablakból az előttük elsuhanó utcai lámpákat.

— Még nem tud mindent, — felelte — és több tiszteletben részesít, mint amennyit megérdemlek. Tudniillik ma éjjel nemcsak azért törtem be házába, hogy visszavigyem az ékszer, hanem még egy más cél is vezetett. Ugyanabban a pillanatban meg is loptam önt.

Maitland egy pillanatig türelmetlenül hallgatott.

— Nem értem, — mondotta aztán. — Mit lopott és hol van?

— Elvesztettem.

— Nem a kis kezitáskájában volt?

— Megtalálta?

— A lomtárban ejtette el, ott találtam meg. Van benne talán olyan valami, ami az enyém?

A leány szomorúan intett.

— Úgy látom, nem nézte meg.

— Nem volt rá jogom.

— Minden más férfi kivette volna rá a jogot, amelyet most mindenesetre megadok önnek. Kérem, Maitland úr, menjen mindjárt haza, és nyissa fel azt a táskát. Ez az én legforróbb kérésem.

Maitland kíváncsian nézett.

— Nem tudom, mire véljem a dolgot. Csak nem hihetem...

— De el *kel'* hinnie... Kedves Maitland úr, maga olyan jó és szíves volt hozzám, teljesítse még ezt az utolsó kérésemet. Az, ami abban a

táskában van, meg fog magyarázni önnek mindent. Meg fog érteni mindent, és talán megbocsát . . . Ha úgy lesz, — tette hozzá halkan és félve — akkor megtalálja a táskában a névjegytárcámat is, és . . .

Elhallgatott és az ajkába harapott, hogy elfojtsa könnyeit, amelyek szemébe szöktek.

— Kérem, menjen azonnal, és nézze meg.

Maitland elhatározta, hogy rögtön eleget tesz kívánságának, mert észrevette, milyen nehezére esik a leánynak, uralkodnia magán.

— Hát jól van, — mondotta nyugodtan — megállítsam a kocsit ?

— Kérem.

Maitland szólt a kocsisnak, hogy álljon meg a legközelebbi utcasarkon, mert onnan már közel éri lakását. Kiszállt a kocsiból és halkan mondott valamit a kocsisnak, aztán még egyszer odalépett a leányhoz és bánatos, halovány arcába nézett.

— Még egy szót, kérem . . . ha úgy találom, hogy . . . hogy nem valami különösebben szörnyű dolgot követett el, szabad-e tudtára adnom ?

— Hiszen tudja, mennyire szeretném — suttogta a leány.

— De így legjobb esetben csak holnap tehetném tiszteletemet ; nem szólíthatnám már előbb telefonhoz ?

— Számunk megvan a telefonkönyvben, — mondotta a leány halkan.

— És a neve ? Megtalálom azt a kis táskában ?

— Megtalálja.

— És ha körülbelül félóra múlva felhívnam ?

— Oh, nem fekszem le, míg nem tudom meg sorsomat . . . Jó éjszakát !

— Jó éjszakát . . . Hajtson, kocsis !

Megállt és merengve nézett a kocsi után, míg eltűnt. Aztán gyors léptekkel hazafelé tartott.

*

A bérkocsi megállt, a leány kiszállt belőle, a kocsis megérintette, kalapját és jó éjszakát kívánva, elhajtott.

A ház, mely előtt a leány megállt, díszes épület volt, mint a szomszédságban levő többi ház. És merőben sötét is volt, mint a többi, csak éppen az alagsor ablakában égett világosság.

Gyors léptekkel közeledett a leány a kivilágított ablakhoz és megkopogtatta egyik üvegtábláját. Az ajtót majdnem mindjárt óvatosan kinyitották és egy nő aggódva nézett ki rajta.

— Hála Istennek, hogy megjött, — mondotta megkönnyebbülten. — Már félttem, hogy nem ön lesz, Sylvia kisasszony. Jaj, de örülök, hogymár itt van. Nem volt a mai és a tegnapi éjszakának olyan órája, hogy majd meg nem haltam volna félelmemben.

A leány belépett a hallba és egy pillanatra még megállt.

— És hogy van atyám, Annie ? — kérdezte.

— Nem mozdult meg azóta, hogy ön elment hazulról, Sylvia kisasszony. Olyan szelíden alszik, mint a bárány.

— Ugy hát minden rendben van ?

— Most, mikor már visszajött, hála Istennek, rendben van minden, de azért nem szeretnék még egy ilyen éjszakát átélni. Nem viselném még egyszer a felelősséget a kisasszony

vakmerőségéért, még ha tüstént elküldenének is a háztól.

— Ne aggódjék, — felelte a leány — máától fogva nem történik többé; tehát köszönöm, jó éjszakát.

Óvatosan és halkan suhant fel a lépcsőn, hogy zajt ne üssön. Atyja hálósobájának ajtajában egy pillanatig hallgatózva megállt, aztán nesztelenül szobájába sietett, átöltözködni. Tíz percnél rövidebb idő alatt már a könyvtársobában volt, magára zárta az ajtót és megkönnyebbülten lélekzett fel, mert attól tartott, hogy távollétében Maitland már csengetett a telefonon.

Most felgyújtotta a villamos lámpát és az íróasztalhoz ült, melyen a telefonkészülék volt.

Vajjon felszólítja-e, vagy sem?

Remény és félelem váltakozott szívében, mert hiszen ebben a pillanatban, mikor aggódó várakozással ül az asztalnál, talán sorsa dől el. Vajjon rideg és szürke jövő néz-e reá, vagy Maitland megbocsát neki?...

Egyszerre megszólalt a telefon csengője. Füléhez tette a kagylót.

— Graeme Sándor lakása? — kérdezte egy hang.

— Igen.

— Sylvia kisasszony személyesen van a telefonnál?

— Személyesen.

— Itt Maitland Dániel... Sylvia, kinyitottam a kis táskát...

— Kérem, folytassa.

— És kifürkészttem fekete lelked mélységeit — mondta kacagva. — Sőt ennél is többet tettem. A legutóbb lefolyt öt perc alatt égő áldo-

zatot hoztam az égnek. El tudod képzelni, mi volt az áldozat?

— Jaj, mondd meg, mondd meg, kérlek.

— Boldogságunk oltárán hoztam meg ezt az égő áldozatot, drágám. A Dougherty-féle szélhámos társaság okiratai semmivé lettek!

— Dan!

— Meg vagy elégedve, Sylvia?

— Lehetek-e más? Oh, ha tudnád, mennyire szenvedtem, mikor szenvedni láttam atyámat, ki a legborzasztóbb szerencsétlenségtől tartott... Nem, Dan, neked tudnod kell, hogy sirba vitte volna. És ekkor azt gondoltam...

— Azt gondoltad, hogy ha kézrekeríthetnéd a nálam levő iratokat és átadhatnád neki...

— Úgy van. Nem tartottam bűnös cselekedetnek, mert ő éppen oly ártatlan, mint te magad...

— Bizonyára. De miért nem kértél meg engem?

— Hiszen ő megkért, de nem hallgattad meg.

— De hogyan tudhattam volna, hogy *te* vagy a leánya, és hogy én meg te...

— Csitt, meghallják a központban.

— A központnak van más dolga is, mint hogy kihallgassa a mi csacsogásunkat ilyen kora reggel. Szeretlek, drágám, és feleségül akarlak venni.

Szünet.

— Megértettél?

— Igen, hallottam, Dan.

— No, és kellek neked?

- Kellesz.
- Tehát mikor legyen az esküvőnk?
- A mikor akarod.
- Akkor rögtön odamegyek hozzád.
- Az Isten szerelmére, hiszen az mégsem lehet.
- Akkor hát mikor? Ma?
- Igen... nem!
- Igen, de hát mikor?
- Holnap... akarom mondani, a jövő héten... vagy jövő hónapban.
- Nem, ma délután négy órákor érted meggyek.
- De kérem, Dan...
- A dolog fölöttébb egyszerű, drágám. A túlsó utcasarkon levő kis templom éppen kezünk ügyébe esik.
- De nincs mit fölvennem!
- Oh!
- Ujabb szünet.
- Dan... Igazán komoly kívánságod?
- Hát persze, hogy az, drágám. Ma délután négy órákor tiszteletemet teszem nálad és elviszlek a templomba. Egy házassági tanút viszek magammal én, neked pedig majd csak a nyoszolyóleányokra legyen gondod. Tehát rendben van így?
- Ha úgy akarod, édes...
- Kérem megismételni ezt a szót.
- Nem, most azért sem!
- Úgy is jó! De egyet még meg kell mondanod; voltaképen honnan vetted a betörő szerszámokat?
- A leány halkán felkacagott:
- Bátyám nemrég tetten kapott egy be-

töröt és emlékül megtartotta a szerszámain. Tőle vittem el titokban.

— Kérem a bátyád címét, hogy hálás köszönettel visszaküldhessem neki... nem, talán mégsem, mert van olyan jogom megtartani emlékül, mint neki.

A leány boldogan kacagott. Lehetséges-e, hogy ekkora boldogság éri?

— Sylvia?

— Mi tetszik, drágám?

— Szeretsz?

— Azt hiszem, ez világos, mikor reggel négy órakor itt ülök és hallgatom egy csacsfiatallal csacsogását.

— De mégis szeretném, ha kimondanád... a saját szavaddal.

— De a telefonközpont...

— Mondtam már, hogy a telefonos-kisasszonyoknak van jobb dolguk is, mint hogy minket hallgassanak.

E pillanatban megszólalt a telefonos-kisasszony kissé mogorva, álmos hangja:

— Beszélnek még?

t.

s-

t-

r-

e,

y

-

.

t

-

